

တံငါအသင်း မာရ်သလားဟော့

မောင်ခြံမုံ

100000
100000

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ◆ ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့တာဝန်
- ◆ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့တာဝန်
- ◆ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့တာဝန်

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး ကဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ---ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ ကဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၂၀၀၀

တန်ဖိုး ၅၀၀ ကျပ်

ပုံနှိပ်ရေးနှင့်စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း

စာပေဗိမာန် စာတည်းမှူးချုပ်က

မှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၇၄၉၂ ဖြင့် ရိုက်နှိပ်၍

မှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၃၉၁၁ ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ် ပခုက္ကူဦးထုံးဇေဇာပေအု
ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ပထမဆုရ

တံငါအသည်း မာရဲ့သလားဟေ့

နှင့်

အခြားဝတ္ထုတိုများ

ရေးသူ - ဖောင်ဖြင့်

စီစဉ်တည်းဖြတ်သူ - ဒေါ်တင်မွှေး (မွှေးငယ်ငယ်)
စာတည်း

ကုံးပန်းချီ - တောင်ငူရိုးပြင်လေး

စာပေဗိမာန်ထုတ် ပြည်သူ့လက်ရွဲစာစဉ်

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား	
၁။	တံငါအသည်း မာရဲ့သလားဟေ့	၁
၂။	မယ့်ချစ်ခြင်းကို တွင်းအောင်တစေ	၁၇
၃။	ဇင်းရွှေ	၃၁
၄။	ရေတက်ဦးမှာ ပြူးလေသည်	၄၅
၅။	ထမ်းပိုး၏ အခြားတစ်ဖက်မှာ	၆၃
၆။	သို့သော် အစဉ်ပူဇွန်းနေ	၈၂
၇။	မြို့ဖျက်သမား ဆိုသော်ငြားလည်း	၁၀၄
၈။	တိမ်တွေ့ငိုတဲ့နေ့	၁၂၄
၉။	အကောင်းကင်ဝေးဝေး	၁၃၉
၁၀။	ထို့ကြောင့် ဤအရာကို	၁၅၃
၁၁။	ကြာဝတ်မှုန် ထုံမသင်းနိုင်ခဲ့	၁၇၀
၁၂။	လေပြည်နမ်းတော့ ပန်းရွက်တယ်ရှင်	၁၈၃
၁၃။	ရုန်းထွက်ရန် ခက်ခက်ခဲပါတီ	၂၁၂

စာရေးသူ၏ ဂုဏ်ထူးစကား

တံငါဟုခေါ်သည့် ငါ၊ ပုစွန် ဖမ်းဆီးခြင်းလုပ်ငန်းသည် ယခုခေတ်ကာလကျမှ ပေါ်ပေါက်လာသော လုပ်ငန်းတစ်ရပ် မဟုတ်ပါ။ ကမ္ဘာဦးကာလ လူသားစတင်ပေါ်လာခဲ့စဉ်ကတည်းကပင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်ဟု ယူဆော်ရနိုင်ပါသည်။

ယနေ့ တိုးတက်သော ခေတ်ကာလတိုင်အောင်လည်း ထိုငါ၊ ပုစွန် စသည့် အမျိုးအမည် များပြားလှသော ရေသတ္တဝါများကို ဖမ်းဆီး၍ လူသားတို့၏ အာဟာရအဖြစ် စားသုံးနေကြရဆဲပင် ရှိပါသေးသည်။

ထိုသို့ လူသားများ စားသုံးနိုင်ရန်အတွက် မြစ်ချောင်း၊ အင်းအိုင်၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတို့တွင် ရေသတ္တဝါများကို ဖမ်းဆီးပေးသူ လူတန်းစားများကို တံငါဟု ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲလေ့ ရှိကြပါသည်။

ယခု ကျွန်တော်တင်ပြမည့် တံငါတို့၏ဘဝသည် ဧရာဝတီ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ၊ ဝိစယ်မမြို့ကလေး၏ နယ်နိမိတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျင်လည်ကျက်စားနေကြသော တံငါတို့၏ဘဝများ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဒေသဝန်းကျင်ရှိ မြစ်၊ ချောင်း၊ အင်းအိုင်တို့တွင် ငါ၊ ပုစွန် စသည့် ရေသတ္တဝါတို့ကို ဖမ်းဆီးအသက်မွေးကြရသော တံငါ

တို့သည် ခေတ်မီစက်ကိရိယာများ၏ အကူအညီလုံးဝမပါဘဲ ဖင်ကို
လူသားစွမ်းရည်သက်သက်ဖြင့်သာ သွားလာရှာဖွေ ဖမ်းဆီးနေကြ
သူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွမ်းကျင်သော ဝါရင့်တံငါကြီးတို့သည် ထိုမြစ်၊ ချောင်း၊
အင်း၊ အိုင် တို့၏ ကမ်းနေ၊ ရေနေ၊ သဘာဝကိုကြည့်၍ မည်သည့်
ငါး ပုစွန် အမျိုးအစားများ နေထိုင်ကျက်စားလေ့ရှိသည်ကို သိကြ၏။
မည်သည့်ရာသီတွင် မည်သည့် ငါး ပုစွန်များ ပေါများမည်ကို
ခန့်မှန်းနိုင်ကြ၏။ ရေတက်ရေကျကို ကြိုတင် တွက်ချက်၍ မည်သည့်
ငါး ပုစွန်တွေ ဆင်းလိမ့်မည်ကို သေချာပေါက် ပြောနိုင်ကြပါ၏။

ရေပေါ်မှာထ၍ ပွက်သံကို နားထောင်၍လည်းကောင်း၊
ရေအောက်တွင် ငါးတို့ အုပ်ဖွဲ့၍ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်ကို
လှိုင်းအကြွ ရေအထက် ကြည့်၍လည်းကောင်း ရေကိုလက်ခုပ်ဖြင့်
ခပ်ယူ နမ်းကြည့်ရုံနှင့် မည်သည့် ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ ဆင်းလာကြ
ကုန်ပြီကို အတတ်ပြောနိုင်အောင် ကျွမ်းကျင်ကြပါပေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ခက်ခဲနက်နဲလှသော တံငါပညာတို့ကို သင်ကြား
ပေးသော သင်တန်းလည်းမရှိ၊ ကျောင်းလည်းမရှိကြသည်မဟုတ်၊
ဝါရင့်၊ သမ္ဘာရင့် တံငါသည်ကြီးတွေကတစ်ဆင့် လက်သင်တံငါ
ပေါက်စလေးတွေကို ပိုက်အတူမျှာရင်း၊ နြုံးအတူထောင်ရင်း၊ ကွန်
အတူ မစ်ရင်း၊ ငါးအတူမျှာရင်း၊ ဒိုင်းဝန်းအတူခပ်ရင်း၊ ငါးရွှံ့အတူ
ထိုးရင်း၊ တန်းအတူချရင်း၊ ခွံအတူဖော်ရင်း၊ လင်းဘက်ပိုက် အတူ
ဆွဲရင်း၊ လုပ်ငန်းခွင်တွင် လက်တွေ့သင်ကြားပေးလေ့ရှိကြသည်သာ
ဖြစ်၏။

လုပ်ငန်းသဘာဝအရ ရေထဲ၊ နေထဲ၊ ချောင်းထဲ၊ မြောင်းထဲမှာ နေနေရပါသည်။ ကျွင်လည်ကြရသဖြင့် တံငါတို့၏ ဘဝသည် အမှန်တကယ် ကြမ်းတမ်းကြပါ၏။

ဘဝကြမ်းသဖြင့် လူပုံလူပန်းတွေကြမ်းတမ်းခက်ထန်ကြရ၏။ အပြောအဆို၊ အမူအရာတွေ ကြမ်းတမ်းကြရ၏။ သို့သော် ထိုတံငါတို့သည် ခူးရင်းသီးလို လူစားတွေဖြစ်ကြ၏။ မည်သို့သိရပါသနည်း။ တစ်ခါတွင် ထိုတံငါတို့နှင့် ထမင်းအတူစားဖြစ်သည်။ တံငါလိုခုတ်ထစ်၍ တံငါလိုချက်ထားသော ငါးသလောက် ဟင်းအိုးကို ဧည့်သည်တို့ထုံးစံ လက်နှိုက်မခံဖြစ်နေစဉ်-

“ဆရာကလဲဗျာ . . . ထည့်စားတာမဟုတ်ဘူး။ ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ကဲ . . . ရော့ . . .” ဟု ခပ်ကြမ်းကြမ်းကြီးပြော၍ ညာလက်ဖြင့် ဇွန်းကြီးကိုင်ကာ ငါးသလောက်ဥတွေ၊ ငိုက်သားတွေကို ထမင်းပင်မမြင်ရတော့အောင် ဆောင့်ကြီးဆောင့်ကြီး ခပ်ထည့်ပေးပါတော့သည်။

ထိုအခါ စိတ်ထဲတွင် တင်းခနဲဖြစ်သွားကာ သူ့ကို ခပ်တည်တည်ကြည့်မိတော့ ကျွန်တော့်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဟင်းအိုးထဲတွင် ကျန်သည့်အစားအစာများလှသည့် ငါးသလောက် အမြီးပိုင်းကလေးနှင့် အားရပါးရ ငုံ့ပြီးစားနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ . . . သူ့စေတနာကို နားလည်ရင်း ရင်ထဲမှာ “ကြွေ” သွားခုံရပါတော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ထိုတံငါတို့၏ ဘဝအထွေထွေကို ထံထံဝင်ဝင်လေ့လာခံစားပြီး တံငါတို့၏ ကျွင်လည်ရာဖြစ်စဉ်အဖုံဖုံတို့

ကို စာတစ်စောင်ပေတစ်ဖွဲ့ ကြိုးကုတ်အားထုတ်၍ တင်ဆက်လိုက်
ရပါတော့သည်။

ထိုတံငါ ဝတ္ထုများကိုဖတ်ပြီး စာဖတ်သူတို့အတွက် တစ်စုံ
တစ်ရာသော “ရသ”၊ “သုတ” တို့ ရခဲ့သည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်
အားထုတ်ရကျိုးနပ်ပါပြီ။

မောင်မြင့်

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် စာပေဆု
 ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်၊ ပထမဆုရ
 တင်အသည်း မာဝံသလားဟော့နှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ
 ရေးသူ - မောင်မြင့်

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ဧရာဝတီတိုင်း၊
 ဝါးလယ်မ မြို့နယ်၊ ဇုက္ကနီ ကျေးရွာကလေးတွင် အဖ ဦးထွန်းတင်၊
 အမိ ဒေါ်မိုးတို့မှ မွေးဖွားသည်။

၁၉၆၈ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၆ ခုနှစ်ထိ နိုင်ငံ့တာဝန်များကို
 ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

ယခုအခါ စာပေများကို ဝါသနာအလျောက် ရေးသား
 လျက်ရှိသည်။ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ရေးသား
 ခဲ့သည်။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် "ပထမဆု"
 ကို ရေးမှဆိုး ဝတ္ထုတို များ စာမျှဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။

အမည်ရင်း ဦးရွှေလိက်၊ ဖြစ်သည်။
 နေရပ်လိပ်စာ - အမှတ် (၅၆၆)၊ နွယ်သာကီ (၂) လမ်း၊
 ၂၉-ရပ်ကွက်၊ မြောက်တုံ၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

တံငါအသည်း မာရဲ့သလားဟေ့

ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်မိသောခဏမှာပင် စံဝသည် မျက်စိနှစ်လုံးကို အပြန်မှိတ်လိုက်ရသည်။ ဆွမ်းခံပြန်ချိန်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ တောက်ပဝင်းလက်နေသော နေလုံးကြီးသည် မိုးသားတိမ်လိပ်တို့ ကင်းစင်နေသော ကောင်းကင်ပြာပြာထက်၌ အစွမ်းကုန် မင်းမူနေသည်ဖြစ်ရာ စူးစူးလင်းလက်လှသော နေရောင်ကို စံဝ၏မျက်လုံးများက တုဖက်၍ မကြည့်နိုင်။

အင်္ကျီမပါ ကျောဗလာနှင့် စံဝ၏ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်း တစ်ခုလုံး မီးကင်ခံရသည့်နယ် အနေခက်လှ၏။ လူတစ်ရပ်ခန့် လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ခန့် ကိုင်းပင်ကဏ္ဍပင်များကြားကို တိုးဝှေ့ဖြတ်သန်းကာ မိုးချောင်းထဲဆင်းလာသည်ဖြစ်၍ ကိုင်းရွက်၊ ကဏ္ဍရွက်တို့ထိရှုထားသဖြင့် မည်းပြာပြာအသားပြင်ထက်တွင် နီရဲရဲအစင်းကြီးများပေါ်နေကာ ချွေးနှင့်ထိလိုက်သောအခါ ဆားပက်ခံရသော ငါးပြေမကဲ့သို့ ထွန်ထွန်လူးဖောင် စပ်လှပေသည်။

ဦးခေါင်းပေါ်မှာ ရစ်ပတ်ထားသော ပုဆိုးဟောင်းကလေးကလည်း အပူဒဏ်မှကာကွယ်မပေးနိုင်လေ။ နဖူးပေါ်မှစီးကျလာ

သော ဆွေးကြောင်းကြီးများကို လက်ဖမ်းဖြင့်ပင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ရွှံ့ရေစပ်စပ်ထဲ တစွပ်စွပ် ဟိုနှိုက်ဒီမွေလုပ်ထားရသဖြင့် ပေပွနေသော ရွှံ့စက်တို့က မျက်နှာချေလိမ်းသကဲ့သို့ စံဝမ်း မျက်နှာအနွဲ့ လူးပေနေတော့၏။

အပေါ်သို့မော်၍မကြည့်နိုင်သောအခါ ရွှေဘက်သို့လှမ်း၍ ကြည့်မိ၏။ ဖြူရော်ရော်ရိုးပြတ်ငုတ်တို့တို့ မင်းမူနေကြသော မျက်စိတစ်ဆုံး ကွင်းပြင်ကြီးထဲတွင် ပြခဲကလေးတွေ ကြဖြန့်ချထားသကဲ့သို့ ဟိုမှာတစ်ကွက်၊ သည်မှာတစ်ပြန့် စိမ်းဖန်ဖန် နွေစပါးခင်းကလေးတွေကို လှမ်းမြင်ရသည်။

မြောက်မှတောင်သို့ မျဉ်းမြောင့်တစ်ကြောင်းဆွဲထားသလို တန်းနေသော မိုးချောင်းကလေးကလည်း ကမ်းနှစ်ဖက်ရှိ ကန္တာပင်ကိုင်းပင်၊ ခရာပင်၊ ဝက်လာပင်၊ ပိန်းမိုင်းပင်တွေကြောင့် ကြည့်လိုက်ရသူ မျက်စိအေးစရာ ဖြစ်နေတော့သည်။

ထိုသို့ မိုးချောင်းဘေးနှစ်ဖက်၊ လူတစ်ရပ်ကော်ကော်ဖြင့်သော အပင်ငယ်များကြောင့် နံနက်စောစော စွေစောင်းစောင်းနေရောင်ခြည်သည် မိုးချောင်းကလေးအတွင်းသို့ တိုက်ရိုက်ထိုးမဆင်းနိုင်သော်ငြားလည်း ယခုလိုနေလုံးဖြင့်တက်လာသော ဆွမ်းခံပြန်ချိန်ခန့်တွင်မူ မိုးချောင်းကလေးအတွင်း ဒိုလူ့စရာ အရိပ်အာဝါသဟူ၍ ဘာမျှမရှိတော့။

စံဝသည် ဘာကိုမကျေနပ်သည် မဆိုနိုင်၊ တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်ပြီး ဝိုးထဲသို့ တံတွေးတစ်ချက် ထွေးပစ်လိုက်သည်။

နံနက်နေမထွက်ခင်ကတည်းက ပီရိယကောင်းကောင်းနှင့် ဝိုးချောင်းကလေးစီးဝင်ရာ ဇုက္ကနိချောင်းဖျားမှစ၍ တရွေ့ရွေ့ ဟိုစမ်းသည်ဖွဲ့ကံရှာဖွေလာခဲ့ရာ ယခုဆိုလျှင် အရှည်တစ်ပိုင်ဟော့ဟော့ ခန့်ရီသော ဝိုးချောင်းတစ်ဝက်ကျော်လာခဲ့ပြီ။

မက်လောက်စရာ ငါးပုစွန် တစ်ကောင်တစ်ပြုံးမှ မရသေး။ ကိုယ့်ထက်အရင် ဦးသူများက ရှာဖွေဖမ်းသွားခဲ့ပြီး သူတို့မလိုချင်၍ ဘာမှသုံးမရ၍ ထားရစ်ခဲ့သော ငါးဖျင်းသလက်ပေါက်စလေးများ၊ ငါးခုံးမပေါက်စလေးများသာ မရှိတော့သလောက် ခန်းခြောက်နေပြီဖြစ်သော ရွံ့ရေပွန်ဖွပ်ထဲမှာ ဟိုတစ်ကောင် သည်တစ်ကောင် ခုန်ယှံ့နေကြသည့် ငါးရဲ့လုံး၊ ငါးရဲ့၊ ငါးခူး၊ ငါးကျည်း၊ ငါးဖယ်၊ ငါးပတ်စသည့် ငါးများကိုမူ မြင်ချင်၍တောင် မမြင်ရတော့။

“ဝိုး ငါးပီရည်ဖျော်ဖို့တောင် ချန်မထားခဲ့ကြဘူး” ဟုလည်း မကျေနပ်ရေရွတ်ရင်း ရွေ့သို့လှမ်းလာခဲ့သည်။ တကယ်တော့ ဘယ်သူတို့မှ အပြစ်ဆိုစရာမရှိပါ။ အကြံကုန် ဝဋ္ဋန်ဆားချက်သည့် သဘောနှင့် ဝိုးချောင်းထဲမှာလာပြီး ရေခန်းငါးရှာသူမှန်သမျှ အသုံးဝင်တန်ဖိုးရှိသော ငါးများကို ဘယ်မှာလာ၍ ချန်ထားပါမည်နည်း။

တပေါင်းလရောက်ပြီဖြစ်၍ နေပူရှိန်ကမြင့်တက်လာပြီ . . . နေပူရှိန်မြင့်တက်လာသဖြင့် ရေကခန်းလာနေပြီ။ သူ့ဘာသာ

သဘာဝအတိုင်း အရှေ့ပိုင်းခြောက်ရသည့်အထဲ နွေစပါးစိုက်သူ များက သူတို့လယ်ကွက်များထဲသို့ ကဲ့ဘိုတာ၊ ယာမာ၊ တရုတ်နီ စသည့်ရေတင်စက်များနှင့် စုပ်တင်သွားကြပြန်သဖြင့် ယခုဆိုလျှင် မိုးချောင်းကလေးအတွင်း ဗိုင်းတစ်သောက်စာပင် ရေကြည် ရေ သန့် မကျန်လေတော့။

ရှုံ့ခွံပျော့ထဲ တစွပ်စွပ်နင်းလျှောက်သွားရင်း ရေများခန်း အောင် စုပ်တင်သွားသော လယ်သမားများကို မဆီမဆိုင် ခေါ်သ ထွက်နေမိပြန်သည်။ “ဒင်းတို့ စုပ်တင်သွားတော့ ရေတွေခန်းရော၊ ရေတွေခန်းတော့ ဘယ်မှာလာ ငါးရှိတော့မှာလဲ” ဟုလည်း သူ ငါးရှာမရတိုင်း အလကားရသော ခေါ်သတွေသာ တွင်တွင်ထွက် နေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဒူးဆစ်အောက်နားအထိ နစ်ဝင်နေသော နွယ်မှာ မိုးရိုးမလျှောက် ခေါ်သကြောင့် ဆောင့်၍ဆောင့်၍ လျှောက်သည်။ စင်ထွက်လာသော ရှုံ့စက်တို့ မျက်စိထဲဝင်တော့မှ ခဏရပ်ရင်း ခေါင်းတွင်ပတ်ထားသည့် ပုဆိုးဟောင်းကလေးကို ဖြုတ်ကာ မျက်နှာကို သုတ်ရသည်။

တစ်ထွာတစ်တောင်ခန့် စိမ်းလန်းရှင်သန်နေသော ကောက်ပင် ပျိုကလေးများကို တိုးတိုက်ကျော်ဖြတ်လာသော ကွင်းလေကလေး တစ်ခုခုကသုတ်လိုက်သောအခါ “အလို အေးပြုလိုက်တဲ့ လေကလေး၊ တန်ဖိုးရှိလိုက်တဲ့ လေကလေး ပါလားဟေ့” ဟု ကြွေးကြော်ရင်း ဘေးဘယ်ညာရေကြည်သည်။

လေအသော့မှာ နေ့ကာနေ့ကာ ပြုနေသော နွေစပါးခင်း
တွေ မြင်လိုက်ရသော ကောဉ် သူရင်ထဲမှာ အတွေးတစ်မျိုး ဝင်လာ
ပြန်တော့သည်။

သည်စပါးပင်ကလေးတွေဟာ သာမန်အပင်မဟုတ်၊ လူ
အသက်သခင် အပင်များပါလား။ ငါတို့လို လူသားတွေအတွက်
မရှိမဖြစ် အပင်များပါကလား။ သူတို့က သီးပွင့်လာသည့် ဆန်စပါး
တွေသာ မစားရပါက ငါတို့ အသက်ရှင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါလား
ဟုလည်း တွေးမိ၏။

တိုး... သူတို့ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ခုလိုနွေစပါးစိုက်ပျိုးဖို့
မလို၊ မိုးစပါးတစ်ခါတည်း စိုက်ရုံနဲ့ပြီး၏။ အခုတော့ နွေစပါးတွေ
ဒါလောက်စိုက်တာတောင် လုံလောက်ရုံသာရှိသေး၏။ "တင်း
... သည်ကနေတော့ ဆန်ဖိုးကလေးရမှ ဖြစ်မယ်"ဟု တွေးရင်း
စပါးစိုက်သူတွေကို ကျေးဇူးတင်ပြီး ဆက်လျှောက်လေသည်။

တကယ်တော့ စံဝသည် ကွန်သမားသာ ဖြစ်၏။ နွေနွေ၊ ဖိုးဖိုး၊
ဆောင်းဆောင်း သူ့မှာရှိသော ကွန်ကလေးဖြင့်သာ မြစ်ထဲ၊ ချောင်း
ထဲ ရွာစားနေသူဖြစ်၏။

ဟိုတစ်နေ့က သူ ဆယ်တောင်ကွန်ကလေးနှင့် ဇုက္ကနိချောင်း
ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေးပစ်နေတုန်း ကမ်းစပ်ပေါ်မှ သူ့သူငယ်ချင်း
အောင်ရှိန်းက လှမ်းအော်သည်။

"ဟဲ့ကောင် စံဝနဲ့၊ မင်းကလဲ တစ်လံလောက်နက်တဲ့ ချောင်း
ကလေးထဲ ပစ်နေလို့ ဘာရမှာတုံးကွ၊ ချောင်းဝ ဝဲဆိုင်နားသွားပစ်

စမ်းပါလား။ ခုအချိန်ဆို ငါးပုတ်သင်တို့ ငါးဖယ်ခုံးကြီးတို့ ဆတ်ထုပ်တို့ ရတယ်ဟာ။ ဟိုနေ့က ဘာကြီးအောင်ညွန့် အစာလုံးကျွတ်ပြီး သွားပစ်တာ တော်တော်ရတယ်ကွ”

စံဝ တွေဝေသွားသည်။ နွေကာလ ရေဆုတ်ချိန်မို့ သူတို့ ဇုတ္တန်ချောင်းကလေးထဲမှာ ရေနည်းနေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ငါးစင်ရိုင်း၊ ငါးခုံးမ၊ ငါးသစ်တုံး၊ ပုစွန်ဆိတ်ကလေးတွေလောက်သာ ကွန်တစ်ခါပစ်မှလက်တစ်ဆုပ်သာသာ ရသည်။ သည်လိုပုံနှင့် ရေတက်အထိ ပစ်တာတောင် နေ့တွက်ကိုက်မှာမဟုတ်။ ဝင်ငွေသာ မရှိလျှင် နေရမည်။ ကလေးသုံးယောက်နှင့် သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်၏ ပါးစပ်ပေါက်တွေက မစားဘဲနေကြသည် မဟုတ်ရကား။ စားစရိတ်အတွက်က ခက်တော့သည်။ ဝမ်းစာစပါးလှောင်စားနိုင်သည့် လူတန်းစားမဟုတ်သဖြင့် နေ့စဉ် ဆန်ဖိုး၊ ဆီဖိုး စတာတွေက လိုသေးသည်။

သို့နှင့် လှေပွဲကိုင် ငကျော်ကို “ချောင်းဝအက် လှော်ကွာ” ဟု ပြောပြီး လှေဦးတွင်ထိုင်ကာ ကွန်ဆေးအိတ်ထဲမှာ လုံးထွေးပါလာသော အမှိုက်များကို ခါချရင်း အောင်ရိုင်း ပြောသော ငပုတ်သင်တွေ ပုစွန်ဆတ်ထုပ်ကြီးတွေကို မြင်ယောင်နေမိသည်။

ယခုလို နွေကာလ၊ ငါး၊ ပုစွန်ရှားပါးချိန်တွင် ဘာငါးရမှ ထွေးကောင်းသည် မဟုတ်လား။ သို့နှင့်ပင် ချောင်းဝ ဝဲဆိုင်နားတွင် တစ်ချက်နှစ်ချက်စမ်း၍ ပစ်ကြည့်သည်။ မြစ်ထဲပေဖို့ ရေက နက်သည်။ တကယ်တော့ အခုလိုမြစ်ထဲတွင် ကွန်ကျ ဆယ့်သုံးတောင်

ဆယ့်လေးတောင်ကသာ အသုံးဝင်လှသည်။ ဆယ်တောင် ကွန်စိပ်
 ကလေးနှင့်ဆိုတော့ ငါပုတ်သင်နှစ်ကောင် သုံးကောင်နှင့် ငါနုသန်း
 က သုံးလေးကောင် ပါလာသည်။ “အေးလေ အာပဲဖြစ်ဖြစ်
 ချောင်းထဲထက်တော့ သာတာပဲ” ဟု တွေးရင်း ဆက်၍ ပစ်လာ
 လိုက်တာ ဝဲနားရောက်လာပြီ။ ပစ်ချလိုက်သော ဂိုက်ကွန်ကို
 ဆွဲဖော်လိုက်ချိန်မှာတော့ ကွန်ဖူးကြီးသာ တင်း၍ပြတ်တော့မည်။
 ကွန်ကတော့ ပါမလာ။ အသာချော့ကာ ဆွဲသော်လည်း မရ။
 “ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ငြိနေပြီကွ တံစူးနဲ့လား၊ ရေအောက်သစ်တုံးကြီး
 တွေနဲ့လား တစ်ခုခုပဲဟေ့”

ပြောရင်းနှင့်ပင် ကွန်ဖူးကြီးကို လှေဦးတုံးတွင် တင်းနေဖောက်
 ချည်သည်။ “ဟေ့ကောင် လှေကို တောင့်ထား၊ ရေခဲမဟာမပါစေနဲ့
 ငါဆင်းငုပ်မယ်” ငကျော်ကိုပြောပြီး ကွန်သားကို ဆွဲကာဆွဲကာ
 ရေနက်ထဲ ငုပ်ဆင်းလိုက်သည်။

ကွန်သားက ဆယ်တောင် ဖူးကြီးက ရှစ်တောင်ခန့် နှစ်နေ
 သဖြင့် ရေအနက်က အနည်းဆုံး တစ်ဆယ့်ရှစ်တောင်တော့ ရှိပေ
 လိမ့်မည်။ သရွတ်သွတ်မြစ်ပြင်တစ်ကြော၍ ကမ်းပြိုသစ်ပင်များ၊
 တုံးများ၊ သစ်ကိုင်းကြီးများသည် မြစ်ကြမ်းပြင်တွင် လိမ့်၍မျော၍
 ပါလာပြီး ယခုလို ဝဲဆိုင် ကလိုင်များတွင် လာ၍စုပုံနေလေ့ရှိခြင်း
 ကို မသိမဟုတ်၊ သတိမထားမိတာကိုက သူ့အမှားပင် ဖြစ်တော့သည်။

လား... လား ရေအောက်တွင် စမ်း၍တွေ့ပြီ။ သစ်ကိုင်း
 မဟုတ်၊ တံစူးသစ်ငုတ်မဟုတ်၊ သစ်မြစ်ဆုံကြီးမှာမှ ကွန်ကအုပ်မိ

လျက်သား ခြစ်နေတော့သည်။ အငြိတစ်ချက် နှစ်ချက်ဖြုတ်လိုက် ရေစီးကြောင့် ဖြုတ်ပြီးသားကွန်က ပြန်ငြိသွားလိုက်နှင့် နောက်ဆုံး တော့ ကွန်သားကို ဓားနှင့်ဖြုတ်၍ယူရတော့၏။

မြက်မြက်ကလေးစားချင်၍ ဆိုင်းထဲလိုက်ခါမှ နဲ့ကြီး တက်နင်းမိ၍ ငါးကျပ်လျော်ရသည် ဆိုသောစကားက သည်နေရာ တွင် ဒက်ထီမှန်နေတော့သည်။

သို့ဖြစ်ရကား ထိုဆယ်တောင်ကွန်ကလေး ပြန်၍မပြင်နိုင် သေးခင် ဟင်းစားလေးရရ ရှေးဖိုးလေးရရဆိုပြီး ရေခန်းငါး ဖမ်းရန်အကြံနှင့် ဂဠုန်ဆားချက်တာ ခိုးဆောင်းကလေးထဲ ထွက်လာ ရခြင်းဖြစ်လေရကား လက်ပလာနှင့် လှည့်ပြန်၍တော့ မဖြစ်ပြီ။

လျှောက်လာရင်း ကြည့်လာရင်းနှင့် ခိုးဆောင်းကလေးအဖွား ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ခိုးဖျားတွင် ခပ်ခွက်ခွက်ချိုင့်ကျင်းကလေးကို သေသေချာချာကြည့်မှ မြင်နိုင်ပေသည်။ ခိုးဆောင်း၏အကျယ်မှာ လည်း အဖွားရောက်လေ ကျဉ်းလာလေဖြစ်ရာ နောက်ဆုံးတော့ လက်လံတစ်လံခန့်သာ ကျယ်တော့၏။ ထိုခိုးဖျားအကွေ့ကလေး တွင် ရေစပ်စပ်ရှိပြီး ဝေဒါပင်တွေ ဝိုက်ပင်တွေ ကန်စွန်းခိုးနီတွေ တောထကာ ဖုံးအုပ်နေသဖြင့် သူ့အရင်က ငါးရှာသူများ ရုတ်တရက် မတွေ့ဘဲ ကျန်နေတာဖြစ်မည်။ ပတ်ဝန်းကျင် မြေသားရွံ့ပြင်ပေါ် တွင် မြေရာလက်ရာများ လုံးဝမတွေ့။

စံဝ ဝမ်းသာသွားသည်။ ဘယ်သူမှ ရှာမထားတာ သေချာပြီ ဖြစ်၍ အနည်းနှင့်အများ ရှိကိုခွဲလိမ့်မည်ဟု တွက်သည်။ ထို့ကြောင့် အားကြီးမာန်တက်နှင့် ဗေဒါပင်များ၊ ဒိုက်ဖတ်များ၊ ကန်စွန်းရိုးနီ နွယ်များကို ဆွဲယူကာ ရိုးချောင်းကမ်းစပ်ပေါ်သို့ ပစ်၍တင်သည်။ ရိုးများကလေးတစ်ဒိုက် ရှင်းပြီးသွားချိန်မှာတော့ စံဝ ပင်ပန်းလှပြီ။ ရေစပ်စပ်နှင့် အောက်ခံနန်းမြေတွေ ပေါ်လာပြီ။

ယခုလို ကျဲကျဲတောက် နေအပူကို လူတွေကသာ ကြောက် ကြသည်မဟုတ်။ ရေသတ္တဝါဖြစ်သော ငါး၊ ပုစွန်တွေကလည်း ကြောက်ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ငါးခူ၊ ငါးကျည်း၊ ငါးရံ၊ ငါးပနော၊ ငါးပတ်များနှင့် ငါးဖယ်ခုတ်ကြီးများပါ နေပူဖက်မှ သက်သာရာ ဗေဒါပင်၊ ဒိုက်ပင်၊ ကန်စွန်းနွယ်တို့၏ အမြစ်ပွေးများအောက်တွင် အေးရိပ်ရှာပြီး ခိုအောင်းတတ်ကြသည်။ ယခုလို သူတို့ ခိုအောင်း စရာ မရှိတော့သောအခါ တောင်ဆုပ်ခန့် တစ်ထွာတစ်မိုက်ခန့် ရေထဲတွင် စင်းစင်းကြီး ပေါ်လာကြရလေတော့၏။

စံဝတစ်ယောက် ဝမ်းသာလိုက်သည်မှာ ပြော၍ပင် မပြ တတ်တော့။ လည်ပင်းတွင် စလွယ်သိုင်းထားသည့် ဆေးလိပ် မီးခြင်း ကွမ်းထုပ်တို့ထည့်ထားသော လွယ်ဖိတ်ဟောင်းကလေးကို အသာ ဖြုတ်ကာ ကိုင်းတောအတွင်း ပစ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်း တွင် ပတ်ထားသော လုံချည်ဟောင်းကို ဖြုတ်ပြီး ထိပ်စ တစ်ဖက် ကို နွယ်တစ်ချောင်းဖြင့် ချည်၍ ဖိတ်ကဲ့သို့ ဖြစ်စေကာ ရေစပ်စပ် တွင် ပေါ်နေသော ငါးတို့ကို တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ကောက်၍

ဖမ်း၍ ထည့်သည်။ ငါးတွေက အများကြီးမဟုတ်တောင် စုစုပေါင်း လေးငါးပိဿာတော့ ရှိလိမ့်မည်။ သူမိသားစုအတွက် လေးငါးရက် စာတော့ ဖူလုံမည်မှာ စကန်ဖြစ်တော့သည်။

ငါးကြီး ငါးကောင်းများကို ကုန်စင်အောင် ဖမ်းယူပြီးခိုန်တွင်မူ စံဝတစ်ယောက် ရွံ့ထဲ ဖင်ထိုင်ချရလောက်အောင် မောနေပြီ။ ချွေးတွေကလည်း တဖိုးဖိုးကျနေပြီ။ ဗိုးစပ်ကိုင်းပင်များကြားတွင် ပစ်တင်ထားသော လွယ်ဖိတ်ဟောင်းကလေးကို သွားသတိ ရသည်။ ရေစပ်စပ်ခိုးချောင်းကလေးကို ဝေ့ဝိုက်ကာ အကဲခတ် သည်။ စံဝ ဖွေနှောက်ထားသဖြင့် နောက်ကျိကျိ ခပ်ပုစ်ပုစ် ရွံ့ ရေထဲတွင် ငါးဖျင်းသလက်တလေးများ၊ ငါးခုံးမကလေးများသည် အသက်ရှူမဝသဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်လူးကာ၊ လွန်တာ ခုန်ပေါက်နေ ကြသည်။

ညိုဝါဝါ ရွံ့ရေထဲတွင် လက်ခနဲ၊ ဖွေးခနဲ ငွေရောင်တောက် ကာ ကြည့်၍ မဝနိုင်အောင် လှပနေတော့သည်။ “နေဦး နေဦး ငါ ခဏနားပြီးမှ နင်တို့ကို ဖမ်းရမယ်။ ပြီးရင် ငါကလေး အိုးကပ် ငရုတ်သီးစပ်စပ် ချက်စားရမယ်” ဟု တွေးရင်း ကိုင်းပင်များအကြား ဝင်လာခဲ့သည်။ ငါးကြီးငါးကောင်းများကိုတော့ မိသားစု ဟင်းစား လုပ်ရန် သူ့အတွေးထဲမှာ မပါပေ။ ထိုငါးကြီးငါးကောင်းများကိုမူ ဆန်ဖိုး၊ ဆီဖိုးရအောင် ရောင်းရဦးမည် မဟုတ်လား။

မောလွန်းလှသဖြင့် ဆေးလိပ်တော့ မသောက်ချင်၊ သို့ဖြစ်၍ လက်မှာပေကံ့နေသော ရွံ့တွေကို ပုဆိုးခါးပုံစံဖြင့် သုတ်ပြီး ကွမ်း

ထုပ်ကိုဖြေသည်။ လက်ခုပ်တစ်ဖောင်ခန့်ဖြင့်သော ကျွပ်ပင်၊ ကိုင်းပင်များသည် နေရောင်ကို အနည်းအပါး တာကွယ်ပေးလျက် ရှိသည်။

ဗြဲကတစ်ထွာခန့် ကွမ်းရွက်ကြမ်းကြီး နှစ်ရွက်ထပ်ကာ ထုံးထုပ်ကလေး ဖင်ဖောက်ပြီးသုတ်သည်။ ကွမ်းသီးနှစ်စိတ်သုံးစိတ် ထည့်ပြီး ပါးစောင်ထဲထိုးထည့်ကာ အပြန်ဝါးသည်။ ပြီးမှ ဆေးရွက်ကြီးတစ်ဖဲ့ဖဲ့ကာ ငုံ့လိုက်သည်။ ပုဂ္ဂိုန်းဂိုန်း၊ စပ်ရှားရှား၊ ဖန်တွတ်တွတ် ကွမ်းအရသာခံနေခိုက်မှာပင် တရုန်းရုန်းနှင့် ကောင်ပံရိုက်သံတွေ ကြားလိုက်ချိုး ခြောက်တောင်ထွင်းကြီး လေးငါးကောင် ခိုးချောင်းကလေးထဲသို့ ဆင်းချလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကိုင်းပင်အုပ်အုပ်ကလေးအောက်တွင် နေပူခိုကာ ကွမ်းဝါးနေသော စံဝကို သူတို့မမြင်ကြ။ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ကွယ်ပြန်လှသော ကွင်းပြင်ကြီးတစ်လျှောက် ယုံသန်းအစာရွာနေရင်းက စံဝငါးဖမ်းလက်စခိုးချောင်းထံရှိ ရွံ့ရေနေနောက်ထဲတွင် ပေါ်တုံ၊ ဖျောက်တုံဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်ခုန်ပေါက်နေသော ငွေရောင်ငါးကလေးများကို မြင်ပြီး အစာဖောနှင့်ကသောကမျှာ ဆင်းချလာခြင်းဖြစ်၏။ ထိုင်း၊ စခွလီ၊ ရေဘဲ၊ တင်ကီ၊ ငဟစ်၊ ဝေသာလီစသော ငှက်များသည် နွေအခါ လယ်ကွင်း၊ ခိုးချောင်း၊ တမံတို့အထဲမှ ရေခန်းငါးကလေးများကို စားရန်လာကြခြင်းပင်။

စံဝတစ်ယောက် အံ့အားသင့်ကာ တစ်ခဏလောက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်ကာ ငြိမ်နေမိ၏။ ပြီးမှ ကိုင်းပင်များကို အသာဖြုတ်

ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ခြောက်တောင်ချိုင်းကြီးလေးကောင်နှင့် အပျံသင်ခါစ ချိုင်းပေါက်ကလေးတစ်ကောင်သည် စံဝင်းရှာထားသော ရိုးစပ်ရေထဲတွင်နားပြီး ပေါ်တက်လာသော ငါးကလေးများကို ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ထိုးဆိတ်စားနေပါပကော။

စားရက်ကြုံလို့ မှတ်ဆိတ်ပျားစွဲတာဖြစ်၏။ တံငါရဲ့မယား တံငါရဲ့ သားသမီးတို့သည် သည်လိုငှက်သားများဆို အလွန်မက်မောတတ်ကြသည်။ သူတို့အတွက် ဟင်းကောင်းတစ်ခွက်လည်း ဖြစ်၏။ အပွေးနုတ်၊ မီးမြှိုက်ပြီး စပါးလင်ကလေး၊ ချင်းကလေး ထောင်းထည့်ကာ ငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ ချက်စားလိုက်ရရင်တော့ တွေးရင်းနှင့်ပင် စံဝ သွားရည်များ ကျတော့သည်။

“တောက် . . . လေးခွဲမပါတာ နာတယ်ကွာ” ဟုလည်း စိတ်ထဲက ရေရွတ်မိသေးသည်။ အိမ်အပြန်မျက်နှာပန်းလှစေရန်အတွက် သည်ချိုင်းကြီးတွေကို ဘာနဲ့လုပ်ရပါ့မလားကော ဘေးဘီကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကုန်စာခဲများမှလွဲ၍ ဘာမှမပြင်၊ မျက်စိက ချိုင်းကြီးတွေထံက မခွာဘဲ နောက်ဘက်သို့ လှမ်း၍စမ်းသည်။ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည်။ လက်ကောက်ဝတ်ခန့် တုတ်တစ်ချောင်းကို ဆုပ်ကိုင်မိသည်။ တစ်ခွဲ၊ ရိုးချောင်းတွေ၊ ရေခန်းခါစက ကန့်၍ ကန့်၍ အိုင်ပတ်ရာတွင် သုံးလှေရွံ့သော ဝါးဆစ်ပိုင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ အရှည်နှစ်တောင်ခန့် ရှိသည်။

တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ပူးကပ်ကာ ရေခန်းငါးများကို အားရပါးရ ထိုးဆိတ်စားနေသော ချိုင်းကြီးများကို နှစ်တောင်ခန့်

တုတ်နှင့် သိမ်း၍ပစ်လျှင် အနည်းဆုံး နှစ်ကောင်သုံးကောင်တော့ ကြိမ်းသေထိလိမ့်မည်။

ဖဖောက္ခန်ပစ်မဆင်းနိုင်၍ ဟင်းစားငတ်နေသော ကလေးသုံး ကောင်နှင့် မိန်းမကို ခြောက်တောင်ဗိုင်းသားဟင်းနှင့် ထမင်းပြန် စေမယ်ဟုတွေးရင်း လက်ထဲမှာပါလာသော ငါးဆစ်ပိုင်းကို တင်းတင်း ဆုပ်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

စုစုပေါင်း ဗျိုင်းငါးကောင် ရှိသည်။ ဗျိုင်းကြီးတွေက လေးကောင်နှင့် အမွှေးအတောင်စုံခါစ အပျံသင်ခါစ ငေါင်းစင်းစင်း နှင့် ဗျိုင်းပေါက်စလေးက တစ်ကောင်ဖြစ်၏။ သူတို့၏ အန္တရာယ်ကို သူတို့မသိရွာ၊ သူတို့၏ အသက်ဖိစိန်ကိုချွေကာ သူတို့အသားကို ဟင်းလုပ်၍စားမည့် ရန်သူတစ်ယောက် အနားတွင်ရှိနေသည်ကို သူတို့ စိုးစဉ်းမျှတွေးတောခြင်းမရှိ။ သူတို့အဆွမ်းဆွမ်း တစ်ပွဲစွဲစွဲ တဂါးဂါးအော်ရင်း ပြူးထူးစွာ အစာ၌ယစ်မှူးရင်း နှုတ်သီးဖျားမှာ လူးလွန်ပါလာသော ငါးပေါက်ကလေးများကို အပေါ်သို့ မြှောက် တင်လိုက်၊ နှုတ်သီးနှင့် ကျမ်းကျင်စွာပြန်ဖမ်းပြီး မှီချလိုက်နှင့် အလုပ်စွပ်နေကြသည်။

စံဝနှင့် ဘာမျှမဝေး။ အလွန်ဆုံးရှိလှမှ လက်လံသုံးလံခန့်သာ ရှိလိမ့်မည်။ ထိုမျှအကွာအဝေးသည် ပစ်မလွှဲဖြစ်တော့သည်။ စံဝ သည် ညာလက်က တုတ်ပိုင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး တယ်လက်က ကိုင်းပင်များကို အသာဖယ်ကာလွှဲ၍ ပစ်မည်ဟု ကားယူလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် သူတစ်သက်မှာ တစ်ခါမျှ မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိ
သော မြင်ကွင်းတစ်ခုကြောင့် ပစ်လွှတ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ပိုင်းကို မပစ်
မိဘဲ ကြက်သေသေကာ လေးနေမိ၏။

ကြည့်စမ်း ခြောက်တောင်တိုင်းကြီးတစ်ကောင်သည် သူ့ဖမ်း
၍ရလာသော ငါးကလေးတစ်ကောင်ကို သူမစားဘဲ သူ့ဘေးနားရှိ
တိုင်းပေါက်ကလေးကို ခွံ့ကျွေးနေပါပေကော။ တိုင်းကလေး၏
ဟောင်းသောနှုတ်သီးထဲ ငါးကလေးကို ထိုးခွံ့ပေးလိုက်သည်။
အသက်ရှင်နေသေးသော ငါးကလေးက ဆတ်ခနဲ လူးလွန်လိုက်
သောအခါ တိုင်းပေါက်ကလေး၏ နှုတ်သီးဖျားမှ ဖြုတ်၍ ခွံ့ရေထဲ
ကျတော့၏။ တိုင်းကလေးသည် အစာဖြစ်သော ငါးအရှင်ကို မိမိရရ
ဟပ်မျှ၍ မစားတတ်သေးပါကလား။

ထိုအခါ တိုင်းကြီးက မကျေမနပ်နှင့် တာဂေါ်ဂေါ်အော်ရင်း
ရေစပ်ထဲက ငါးကလေးကို ဆတ်ခနဲကောက်ယူပြီး တိုင်းကလေး၏
နှုတ်ဖျားသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပြန်၏။ တိုင်းကလေးက လူးလွန်နေ
သော ငါးကလေးကို သည်တစ်ခါတော့ အလွတ်မခံတော့ဘဲ အငန်း
မရရှိချေလိုက်တော့၏။ ထိုအခါ တိုင်းကြီးက ဂီခနဲကျေခပ်စွာ တစ်ချက်
အော်လိုက်ပြီး သူ့ခွံ့ ခွံ့ရေထဲမှာပေါ်လာသော ငါးတစ်ကောင်
ကို ဆတ်ခနဲကောက်ယူလိုက်ပြန်ကာ တိုင်းကလေးကို ခွံ့ကျွေး
နေပြန်သည်။

သားအမိလား၊ သားအဖလား စံဝမသိပါ။ တိုင်းကိုကြည့်၍
အသီးလား၊ အမလားတော့ သူမခွဲခြားတတ်ပေ။ အစာခွံ့ကျွေးနေ

သော ဗျိုင်းကြီးသည် အမေလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ အမေလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ဖမ်း၍ရလာသော ငါးများကို မိမိနှုတ်သီးဝ ရောက်လာသော်ငြားလည်း သူဝမ်းထဲသို့ ဖျံ့မချရက်ဘဲ သားငယ်ကလေးကို ခွံ့ကျွေးနေသော ဗျိုင်းကြီး၏ မေတ္တာတရားက သူတို့ကို သတ်အံ့ဆဲဆဲ ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်နေသော စံဝ၏ စိတ်နှလုံးကို နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသွားစေသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်လေ၏။

စံဝဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာ ချလိုက်ကာ လက်ထဲမှာ တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားသော တုတ်ပိုင်းကို အသာလွှတ်ချပြီး ပီတိဝေကာ လေး၍ကြည့်နေမိတော့သည်။

စိတ်တိုင်းကူး စားသောက်ပြီးသော ဗျိုင်းတစ်ဖျပ်သည် သူတို့အသိုက်အမြုံ့များဆီသို့ပြန်ရန် ပြာလွင်သော ကောင်းကင်ပြင်ဆီသို့ အရှိန်နှင့် ထိုးတက်ပျံသန်းသွားနေကြပြီ။

ကွင်းလေကလေး တဖြူဖြူသွေးလို့ တိမ်မှုှပ်၊ တိမ်နိုင်ဟူ၍ တစ်စက်ကလေးမှ မရှိသော ကောင်းကင်ပြာကြီးကို နောက်ခံထားကာ ဖြူးလွလွ ဗျိုင်းကလေးများသည် အတောင်များကို စည်းချက်ကုကျ ခွိုက်ခတ်ပြီး ဟိုးအဝေးဆီ ပျံသန်းသွားနေသည်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အလွန်ပဲကြည်နူးစရာ ကောင်းလှလေ၏။ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်မှာ ထွန်းလင်းနေသော နေမင်းကြီးက အပူရှိန်ပြင်းသော နေရောင်ခြည်များကို အစွမ်းတုန် ထုတ်လွှတ်နေသော်ငြားလည်း စံဝရင်ထဲတွင်ပူ အလွန်တရာ အေးမြနေပါ၏။ ချမ်းမြေ့နေပါ၏။ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့နေပါ၏။ သားသမီးအပေါ် ထားရှိသော

မိဘ၏တုနှိုင်းမရသော မေတ္တာတရားက စံပစ် မာကျောကြမ်း
ကြုတ်ခတ်ထန်လှသော အသည်းနှလုံးကို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်
သည်က ကုန်ဖြစ်တော့၏။

မယ့်ချစ်ခြင်းကို ကွင်းအောင်တစေ

ချမ်းလို့က်အေးလို့က်သည်မှာ ပြောပင်မပြောချင်တော့။ အောက်မှာခင်းထားသော ဂုဏ်နိဂီတိသည် ရေခဲတုံးဖြစ်တော့မည် လားမဆိုနိုင်။ အပေ့ပုဆိုးဟောင်းကလေးကို သုံးမြှောင်ပုံဖြစ်အောင် ခေါက်ပြီး ခေါင်းမှသိုင်း၍ နားရွက်လုံအောင်ဖုံးကာ မေးအောက်တွင် ထင်းတင်းချည်ထားသည့်တိုင် သွားချင်းရိုက်အောင် ချမ်းလှတော့သည်။

မြစ်ပြင်ကြီးနှင့်ဆုံရာ သရွတ်မြိုက်ချောင်းကလေးအဝတွင် နှင်းတို့က ပိန်းပိတ်စွာကုန်ဆင်းလျက်ရှိသည်။ လှေဦးကလူသည် လှေပဲ့ကလူကို မမြင်နိုင်အောင် နှင်းတံတိုင်းကြီးကာဆီးနေတော့၏။

လှေပဲ့တွင်ပါလာသော ညီပြေစံသူ မြို့တစ်ယောက်ကတော့ ဘာဘူစောင်ကလေး ကိုယ်တွင်ပတ်၍ အအေးဒဏ်ကို အန်တုနေပုံရလေသည်။

ကောင်းကင်မှ ဓဝေကျဆင်းလာသော နှင်းငွေနှင်းစက်များနှင့် ရေပြင်မှ ဓဝေပိုက်လွင့်ယုံ၍တက်လာသော ရေခိုး၊ ဖြူတိမ်များ ပေါင်းစပ်၍ မြစ်ပြင်တစ်ခုလုံးကို အဖြူရောင် နှင်းတိုက်ကြီးနှင့်ဖိထား၊ ဖုံးထားသည် ထင်ရတော့သည်။

လှပုံတို့ရွာက ထွက်လာတော့ ရွာဦးကျောင်းက တုန်းမောင်း
 ပင်မခေါက်သေး။ သည်ကနေကျမှ ဘယ်သူမှမနှိုးရဘဲ ထူးခြားစွာ
 နိုးထကာ 'စေ့ကောက်' သွားရန်ပြင်ဆင်နေသော လှပုံကို အမေက
 အံ့ဩစွာကြည့်ရင်း "ညည်းနယ်ခေ မစောလွန်းဘူးလား ခုအချိန်
 မြို့သမားစ ဘဝင်းသမား၊ တန်းသမားတွေ ဘယ်သူမှလာမှာ မတုတ်
 သေးပါဘူး" ဟု မြည်တွန်နေဆဲမှာပင် . . .

နီကြင်ကြင် ဒီဇယ်မီးခွက်အလင်းရောင်တွင် သနပ်ခါးစက်များ
 ပေပွနေသော သစ်သားပေါင်ထဲမှာ တစ်ဝက်ခန့်သာ ကျန်တော့
 သည့် မှန်အပွဲကလေးတွင် မမြင်မြင်အောင် ကြိုးစားကြည့်ရင်း
 ပါးကွက်ထူထူကွက်နေသော လှပုံက-

"အို . . . အမေကလဲ သည်ကနေ့ သစ္စာပြိုက်ချောင်းဘက်
 မှာ ချွဲတွေဖော်မတဲ့တော့ . . . သူများထက် ဦးအောင်သွားမှ ကုန်
 များများပျော့" ဟု ပြန်ပြောရင်း အမေကို တစ်ချက်မိုး၍ ကြည့်သည်။

တကယ်တော့ လှပုံတစ်ယောက် တစ်ညလုံး တစ်မှေးမှအိပ်
 ပျော်ခဲ့သည်မဟုတ်။ ဒိန်းတလိန်းနတ် ဖမ်းစားခြင်းခံရသော အမျိုးမ
 ၏ မှက်ဝန်းပေါ်တွင် အိပ်စက်ခြင်း လိပ်ပြာကလေးခိုနားခြင်း မပြု
 နိုင်ခဲ့သည်မှာ ညပေါင်းများစွာ လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ။

ညကလည်း တစ်ညလုံး သောင်မြင်ပေါ် ဆယ်တင်ခြင်းခံ
 ရသော ငါးကဲ့သို့ အသက်ရှူမဝ၊ မောဟိုက်ပင်ဝန်းနေခဲ့၏။ ဖျပ်ဖျပ်
 လူးမတတ် ခံစားနေခဲ့ရ၏။ အိပ်၍မပျော်ခြင်းနှင့် စိုးရိမ်ခြင်းတို့
 ပေါင်းစပ်ကာ တစ်ညလုံး အတွေးရေယဉ်ကြော၌ စိတ်ကူးယဉ်

လှေကလေးကို စီးကာ မျောပါနေခဲ့၏။ သူတကာတွေ သုံးနှစ်သုံးမိုး
မက သမီးရည်းစားဘဝတွင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကဲခတ်ကြ၊ လှေ
လာကြ အခြေခိုင်အောင် စုဆောင်းကြနှင့် အချိန်ယူစီစဉ်နိုင်ကြ
သော်လည်း မိမိတို့နှစ်ဦးသားမှာတော့ . . .

ချစ်သက်တမ်းကလေး တစ်ဆောင်းမကုန်မီမှာပင် ကန္တာရီနှင့်
တိုင်ထူသော တံကလေးနယ် ကံကြမ္မာလေပြင်းကြောင့် မြေပေါ်
ဝယ် ဝပ်စင်းမြို့ကုရတော့မည့် ကိန်းဆိုက်ခဲ့ရပြီ။ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ
နေသော ချစ်အက္ခရာနယ် ရေအတက်ဝယ် ကေ့ပျက်ရတော့မည်။

တစ်သက်လုံး ငါးစိမ်းသည်လုပ် အသက်မွေးလာခဲ့သောအမေ
သည် ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ လတ်ဆတ်နေတုန်း၊ တဖျပ်ဖျပ်ခနဲနေတုန်း
စေ့ကောင်းရရန် ချိန်ခွင်ပေါ် အမြန်တင်ချင်သကဲ့သို့ လှပ့်အသက်
တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ခါစမှာပင် ငါးပိုင်သူဌေး၏ တူတော်သူနှင့်
ဘေးတီးစကားပြောလာခဲ့ရပြီ။ “ငါ့သမီးလေး ငယ်ပါသေးတယ်
ကွာ” ဟု စကားစရုံရှိသေး၊ ပြင်းထန်သော အမေ၏ မျက်စောင်း
ဒဏ်အောက်တွင် အမေ၏ ဆက်ရန်စကားလုံးတို့လည်း ကွယ်
ပျောက်ခဲ့ရလေပြီ။

အသက်တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်သမီးကတည်းက အမေနှင့် ဒိုးတူ
ပေါင်ဖက် လှေပဲ့မှ လှော်ကာ ရောင်းတကာချောင်း၊ မြောင်းတကာ
မြောင်း၊ မြစ်တကာမြစ် နှံ့အောင် ငါးကောက်၊ ပုစွန်ကောက်၍
မြို့ကလေး၏ ဈေးတွင်ရောင်းချလာခဲ့သော လှပ့်သည် အမေ၏
စိတ်နေသဘောထားကို ပို၍သိနေတော့၏။

နယ်မြို့ကလေးမှနေ၍ ရန်ကုန်သို့ ငါး ပုစွန် တင်ပို့နေသော ငါးဒိုင်မှာ ပုစွန်တုပ်ကြီးများ၊ ငါးဖယ်ခုံးကြီးများ၊ ငါးမြွေထိုးများသွား၍ ရောင်းတိုင်း အမေ့ကို အရေးပေးဆက်ဆံတတ်သော၊ လှပုံကို ပြုတီတီလုပ်တတ်သော၊ လက်ကိုင်လားကိုပ်ခွဲ၊ ကျောသပ်ခွဲလား သပ်ခွဲနှင့် လက်သရမ်းတတ်သော၊ ငါးဒိုင်သူဌေး၏ တူတော်သူ ညိုတုတ်ကို အမေက သဘောတွေ့နေပုံရလေသည်။ ရံဖန်ရံခါ ညိုတုတ်ထံမှ ငွေကြေးခွေးငှားသုံးစွဲတတ်သည်ကိုလည်း ရိပ်မိလေသည်။

“မိဘဆိုတာ သားသမီးကို ဆင်စီးမြင်းရုံတာပဲ မြင်ခွင်တာအေး၊ ဆင်နင်းမြင်းကန်တာတော့ ဘယ်မိဘမှ မမြင်ခွင်ဘူး၊ ညည်းဒီလိုပဲ နေရင် တစ်နေ့တံငါနဲ့ရမလား၊ ဘဝင်းသမားနဲ့ရမလား၊ ချုံသမားနဲ့ရမလား၊ ငါ့မှာ ပူနေရတာ၊ ညိုတုတ်ဆိုရင် သူဌေးတူလည်းဖြစ်၊ ကုန်ချိန်တာ၊ ရွေးဖြတ်တာ၊ ရန်ကုန်သင်္ဘောတင်တာ အားလုံး သူ့ခြေ၊ သူ့လက် လုပ်နေတဲ့သူအေး၊ ညည်းတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲဘူး၊ ဘဝင်းသမား ချုံသမားယူလိုကတော့ ညည်း ရေထဲက တက်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ စီစဉ်တာမငြင်းနဲ့၊ ဒါပဲ”

ဇွတ်အတင်း စီမံနေသော အမေ၏စကားသံများကို ကြားယောင်ရင်း စိတ်က သစ္စာပြုက်ချောင်းဝဆီသို့ လိပ်ပြာကလေး တစ်ကောင်ပမာ ဝဲကာယျကာ ရောက်သွားနေသည်။

“ကိုစံဖေရေ သည်ကနေတော့ လွဲလို့မဖြစ်ဘူးနော်၊ ရှင်ဆက်ဆက်လာမှ ဖြစ်မယ်၊ သည်တစ်ခါလွဲရင်တော့ တော်နဲ့ကျွပ်

ပေါင်းရဖို့ လမ်းမပြင်တော့ဘူး” ဟုလည်း ရင်ထဲမှာ ကျိတ်၍ ဆွေးနေပြန်သေး၏။

ချိန်ခွင်၊ အလေး၊ လင်ပန်း၊ တောင်း စသည့် ငါး ပုစွန်ချိန်တွယ် ထည့်ရန်ပစ္စည်းများ လှေကလေးပေါ်တင်၍ လှေအတွင်းမှ ရေ များကို တဖျန်းဖျန်းပက်ထုတ်နေစဉ်မှာပင် ညီမဖြစ်သူ မြင့်၊ ရွှေကာ၊ မဲ့ကာ လှေထဲသို့ ဆင်း၍လာသည်။ အသက်တစ်ဆယ့်သုံးနှစ် အရွယ်ပေမို့ အဘိပ်မက်၊ အစားမက်၊ ကစားမက်တုန်းဖြစ်၍ နံနက် စောစောကြီး အိပ်ရာက ထလာခဲ့ရသဖြင့် မကြည်လင်ပေ။ အမေ ဖြစ်သူက သူ့နေမကောင်းဖြစ်တုန်း လှူပုံကို စိတ်မချသဖြင့် လှူပုံ အတွက် အဖော်ရအောင် အတင်းနှိုး၍ လွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် လှူပုံကို မယုံသဖြင့် အထောက်တော် ထည့်လိုက် ခြင်းဖြစ်၏။ လှူပုံတို့ ဖွေးကောက်လှေကလေး ဇုက္ကနီချောင်းကလေး အတွင်းက ထွက်လာချိန်မှာ မြွေဦးကျောင်းက ဖုန်းမောင်းတောင် မခေါက်သေး၊ နှင်းတို့က တဖွဲဖွဲ ကြွဆင်းကာ ရုပ်ရွစ်ခွင်တိုင်း တစ်ခုလုံး ပိုင်းညှိဆိုင်းဆို့နေတုန်း ဖြစ်၏။

ခါးတောင်းကို မြှောင်အောင်ကျိတ်ထားသော စံအေသည် လှေနံဘေးမှလွဲ၍ ခြေနှစ်ချောင်းကို ရေထဲသို့ချလိုက်သည်။

“အံ့မယ်လေးဗျ အေးလိုက်တာ”

ဟု အော်ရင်း ရေထဲမှခြေကိုပြန်၍ တင်လိုက်သည်။ လှေပဲ့မှ ကိုအောင်ရှိန်းက တဟားဟား အော်၍ရယ်ရင်း -

“ဒီလောက် ဆွမ်းတတ်ရင် ရွာထဲက တွားသောင်းကြီးလို လျှော်ရိုးတွေမီးထည့်ပြီး လှုံ့နေပါလားကွ။ တံငါလုပ်စားမနေနဲ့၊ ပြီးတော့ မိန်းမခိုးဖို့လည်း ကြံမနေနဲ့ဟေ့”

ဟု လှမ်းပြောကာ အချမ်းပြေဖောင် ဝါစိမ်းနီ တံဆိပ်ဆေးပေါလိပ်ကို အစီခံနားရောက်ဖောင် ဆက်တိုက်ဖွားပြီး ချောင်းရေထဲသို့ လက်နှင့်တောက်ထုတ်လိုက်သည်။

သစ္စတ်မြိုက်ချောင်းအတွင်း ရေကူးစပြုနေပြီး၊ ဆွဲကို ခပ်ပြန်ပြန် ပိတ်၍ ဝါးယင်းချပ်တွေ ကာမုဖြစ်တော့မည်။ စံဖေ၏ ချုံက မည်ကာမတ္တ ချုံမဟုတ်။ အလျားအတောင်သုံးဆယ် အနံ့စွပ်တောင် ခန့်ရှိသော ချုံလျားရှည်ကြီးဖြစ်၏။ သစ္စတ်မြိုက်ချောင်း အတွင်း ဘက်ရေနေ၊ ကမ်းနေကောင်းသော ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးဖောက်တွင်ရှိသည်။ လမု၊ လမဲ့၊ မန်ကျည်း၊ ပျဉ်းမ၊ ကိုင်းများ နင်းသိပ်၍ ဆူးထားကာ ရေတက်ဦးတိုင်း ဖွဲ့နုအစာလုံးများ ပက်ကြာထားပြီး သူတို့ အခေါ် နှစ်ရေမျှကြာဖောင် မွေးထားသည်ဖြစ်၍ ယခုအချိန်ဖော်လျှင် ငါးပတ်၊ ငါးဖယ်၊ ငါးနုသန်၊ ငါးဖယ်အောင်၊ ငါးရဲ့နှင့် ပုစွန်တုပ်များပါ အချိန်နှစ်ဆယ်၊ အစိတ် အနည်းဆုံးရပေလိမ့်မည်။

ကောင်းကင်၌ တစ်ပုန်ချင်းစုစည်းလာသော နှင်းပုန်ငွေ့ရည်စက်တို့ ညောင်ရွက်ပေါ်တွင် ရေစက်၊ ရေပေါက်များအဖြစ် ကြီးမားလာကာ စံဖေနှင့် ကိုအောင်ချိန်းတို့အပေါ်သို့ တစ်ပေါက်ပေါက်ကျဆင်းလျက်ရှိသည်။

ဝါတာတာ နီရဲ့ရဲ့ညောင်သီးမှည့်ကလေးများသည်လည်း နှင်းစက်တို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာကာ တဖွဲဖွဲ၊ တဖျောက်ဖျောက်နှင့်

ရေပြင်ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလာကြကာ ဟိုးမြစ်မကြီးဘက်ဆီ မျောပါလျက်ရှိသည်။

နှင်းတို့သည် နွားခြံတွင်း ခြင်ပီးခိုးများ ထည့်ထားသလို ချောင်းနို့ကလေးတစ်လျှောက် အပြည့်အသိပ်ကျဆင်းပိုးလွမ်းထားသဖြင့် နတ်တော်လသည် အလွန်ပင်အေးလှ၊ ချမ်းလှလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ငွေ့လှကြီးများ ဆိုရိုးစကားတစ်ခုထားခဲ့ကြ၏။ နတ်တော်၊ ပြာသိုလများတွင် ကွဲခွဲများများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်အောင် ချမ်းသတဲ့။

ပြောမည်သာပြောရ၏။ တကယ်တမ်းကျတော့ ချမ်းသည်။ အေးသည်ကို အဘယ်မှာလျှင် အလေးထားနိုင်ပါမည်နည်း။ ချောင်းကလေးအတွင်း ရေထက်ဝက်ခန့် ကျချိန်မှစ၍ ဝါးရင်းတွေ ပတ်၍ကာရပြီ။ ချွဲထဲကကိုင်းတွေ ကမ်းစပ်ကိုပစ်တင်ကြရပြီ။

ပြီးလျှင် ချွဲထဲက ငါး၊ ပုစွန်တွေကို ကွန်ဖြင့်ပစ်၍ လည်းကောင်း၊ ဒိုင်းဝန်းဖြင့်ကော်၍ခပ်၍လည်းကောင်း ဖမ်းရသည်နှင့်ပင် စံဖေနှင့်ကိုအောင်ရွှိန်းတို့နှစ်ယောက် ရေစိမ်ရင်းခွေးပြန်နေကြပြီ။

“ရေပေါ်ငါး ပုစွန်တွေ ကုန်ပါပြီဗျာ၊ ဝါးဘူးတွေ ဖော်ကြရအောင်” စံဖေကပြောသည်။ ဟုတ်သည်၊ ချွဲအတွင်းရှိ ငါး၊ ပုစွန်တွေ လှေဝမ်းထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ်ခုန်ယှံ့နေပြီ။ ယခုတော့ ချွဲအောက်ခြေ နွဲထဲတွင် တစ်ဝက်ခန့်ခင်း၍ ပြုပ်ထားသော ဝါးဘူးတွေ ဖော်ရတော့မည်။ မကြာမီ ရေကျခြင်းရပ်တန့်၍ ရေငြိမ်တော့မည်။

ရေငြိမ်ရေအိဇ္ဈိမှ မကြာခင် ရေဦးပြန်လည်ကာ ရေပြန်တက် တော့မည်။

လူကသာ ရေထဲတွင်ရှိနေသော်လည်း စိတ်ကတော့ သစ္စာရှိ မြှိုက်ချောင်းဝကို ရောက်နေမိပြီ။ သည်ကနေနံနက် လှပွဲနှင့်သေ သေချာချာချိန်းထားသည် မဟုတ်လား။

ခွံ၏အောက်ခြေ နွဲ့နွဲ့ထဲတွင် မြှုပ်ထားသော ဝါးဘူးများကို ငုပ်၍ငုပ်၍ဖော်ပြီး ပါလာသော ငါးမြွေထိုး၊ ငါးမြွေကြား၊ ငါးခြောက် ဖားများကို လှေဝမ်းထဲသို့ သွန်၍သွန်၍ချနေသည်။ လုံးပတ်သုံး ထွာခန့်ရှိ ဝါးဘိုးဝါးကြီးများကို လူတစ်ရပ်ခန့်ဖြတ်၊ အဆစ်တွေထုတ် ပြီး အတွင်းသို့ လမု၊ ညောင်စသည် ကိုင်းဖျားများထိုးထည့်ထား တာ ခွံအောက်ခြေနွဲ့ထဲသို့ တစ်ဝက်ခန့် အလျားလိုက် မြှုပ်ထား သဖြင့် နန်းတိုးသတ္တဝါများဖြစ်ကြသော ငါးမြွေထိုး၊ ငါးမြွေကြား၊ ငါးခြောက်ဖား စသည့်ငါးများ ပျော်မြူးစွာ ခိုအောင်းလေ့ရှိရာ ခွံ ဖော်သည့်အခါ အဝနစ်ဖက်ကို ခကာက်ရိုးများနှင့်ဆီပြီး ရေ အောက်မှဆယ်တင်ကာ လှေပေါ်သွန်ချရလေသည်။

ယခုလည်း ဝါးဘူးဖော်သည့် ငါးများပင် လေးပိဿာမကရ ထားသဖြင့် စံဖေအလွန်ပျော်မြူးလျက်ရှိတော့သည်။ ငါးမြွေထိုးက လည်း ဈေးကောင်းရသည် မဟုတ်လား။

စံဖေသည် မိခင်မှဆိုးမကြီးနှင့်အတူနေကာ အလုပ်ကိုခါးချိုး ၍ လုပ်တတ်၏။ အသောက်အစား အပျော်အပါးမရှိ၊ လောင်း ကစားကို စိတ်မဝင်စား၊ လှပွဲနှင့်လက်ထပ်ဖို့ ရည်စူးပြီးသည့်အချိန်မှ

စ၍ အလုပ်ကို ယခင်ကထက် နှစ်ဆကြီးစား၍ ရသမှုကို ကျစ်ကျစ် ပါအောင် စုဆောင်းလေသည်။ ယနေ့လည်း လှပ့်နှင့် အဝသစ် တစ်ခုထုထောင်ရန် ချိန်းဆိုထားပြီးခါမှ ခွဲဖော်ရန်ရက်ကလည်း ခေ့ပြီ။ အိပ်ထောင်ဦးစီးမှာ ငွေကလည်း လိုမှာအမှန်ဖြစ်သဖြင့် ငွေပိုငွေလွှဲကလေးလည်း ရစေရန်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ကိုအောင်စိန်း ကို လူကူခေါ်ပြီး သန်းခေါင်မတိုင်ခင်ကတည်းက ခွဲဖော်နေကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

သူ၏ချွဲတွင် ဝါးဘူးတွေ ဆယ်ဘူးချထားသည်ဖြစ်၍ ယနေ့အဖို့ တွက်ခြေကိုက်နေပြီ။ လောဘဇောတပ်၍ ရေထဲငုပ်လိုက်၊ ဝါးဘူး များဖော်လိုက် လုပ်လာခဲ့သည်မှာ ရေကျခြင်းရပ်တန့်၍ ရေအိလာ ချေပြီ။ "ဟေ့ကောင် စံဖေ . . . ရေဦးပြန်လည်တော့မယ်ကွ။ တက် တော့ ယင်းချုပ်တွေလည်း ဖြုတ်ရဦးမယ်လေ တော်ကြာ" ပြော လက်စ စကားများကိုရပ်၍ ချွဲပတ်လည်ကာထားသော ယင်းချုပ် များကို လှေပေါ်မှပင် နှံ့၍နှံ့၍ ဖြုတ်လှက်ရုံသည်။

ယင်းချုပ်တစ်ချုပ်နှင့် တစ်ချုပ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်မျိုးပြီး ငါး ပုစွန် တို့ ကိုးမထွက်နိုင်စေရန် ဝါးကနော်တံကို သုံး၍လည်းကောင်း၊ နီးများဖြင့် ချည်၍လည်းကောင်း တွယ်ဆတ်ထားလေရာ ကိုအောင်စိန်းတစ်ယောက်တည်း လှေပေါ်မှ နုတ်၍မရနိုင်၊ စံဖေက ရေထဲငုပ်၍ ဖြုတ်ပေးနေရသေး၏။

သရွတ်မြိုက်ချောင်းများဘက်ဆီသို့ ပြစ်မကြီးဆီမှ တက်ရေများ တအိအိ တိုး၍တိုး၍ ဝင်လာနေပြီ။ ဝေပါပင်များ၊ ဝိုက်များ၊ မှော်

များ၊ ကန်စွန်းနွယ်ရုံများပါ တစုတစူးကြီး ရေတက်နှင့်အတူ တိုးဝင်နေပြီ။ ထိုအခိုက်မှာ ခပ်ဝေးဝေးဘုန်းကြီးကျောင်းဆီမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံများ ကြားနေရပြီ။

အလျားတစ်ဆယ့်သုံးတောင် ဝမ်းအကျယ်နှစ်ထောင့်တစ်ထွာ ခန့်ရှိသော တောင်ပိန်းသားကို စပ်ထားသည့် စံဖေတို့ခတ်လှေ ကလေးသည် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ချောင်းဝဘက်သို့ ခတ်လာခဲ့ကြပြီ။ ချောင်းဝဆီမှ အုပ်လိုက်ဖွဲ့ကာ မျောလာကြသော ဗေဒါပင်များ၊ ဝိုက်ပုံများကြောင့် ခရီးမတွင်လှ ကိုအောင်ရှိန်းက ပဲ့မှခတ်နေပြီး စံဖေကတော့ လှေဦးတွင် ပက်လက်လှန်၍ အမောမြေရင်းလိုက်ပါ လာခဲ့သည်။ တစ်ချိန်လုံး ရေထဲမှာ ငုပ်လိုက်ပေါ်လိုက်နှင့် စံဖေ အတော်မောခဲ့လေသည်။ သို့သော် ချောင်းဝတွင် စောင့်မျှော်နေ မည့် လှပုံ၏မျက်နှာကလေးကို မြင်ယောင်ရင်း သူ့မျက်နှာ ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်နေသည်ကို မှောင်ထဲမှာမို့ ကိုအောင်ရှိန်း မမြင်နိုင်ပါ။

မြို့ကလေးဘက်သို့ ခတ်လှေများ လက်လှော်လှေများဖြင့် လှော်ခတ်လာကြသော ဘဝင်းသမား၊ ချံသမား၊ မြို့ထောင်သမား၊ ကွန်သမားများ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း လှပုံတို့ ရွေးကောက်လှေ ကလေးကို ကျော်ဖြတ်၍ သွားနေကြပြီ။ တချို့က မြို့ကလေးအထိ သွား၍ ရောင်းချရန်၊ တချို့ကတော့ ခရီးလှမ်းသေးသည့် မြို့ ကလေးဆီသို့ မသွားချင်၊ လမ်းတွင်တွေ့ရတတ်သည့် ရွေးကောက်

လှေများတွင် ပေါက်စေ့ထက် အနည်းငယ်လျှော့၍ ရောင်းချကာ မိမိတို့ရွာကလေးများဆီ ပြန်ကာ အနားယူခွင့်နေကြပြီ။

“အစ်မ ဘာစောင့်နေတာလဲဟ၊ အခုထက်ထိ ငါ၊ ပုစွန် တစ်ကောင်မှလည်း မဝယ်သေးဘူး၊ ငါ့လှေတွေတောင် တော်တော် လွတ်ကုန်ပြီ”

လှေပဲ့မှပါလာသော ညီမဖြစ်သူက သတိပေးသော်လည်း လှေပဲ့ကမလှုပ်၊ တကယ်တော့ ယနေ့နံနက် လှေပဲ့ သရွတ်မြိုက် ချောင်းဝတွင် လာစောင့်နေသည်မှာ ဈေးကောက်ရန်မဟုတ်၊ စံဖေ ကို စောင့်နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

“ကိုစံဖေကလဲနော် သေသေချာချာ ဆိုန်းထားပါရက်နဲ့ အခုထက်ထိလဲ ပေါ်မလာသေးဘူး”

တစ်ကိုယ်တည်း တီးတိုးရွေ့ရွတ်ကာ စံဖေလာမည့် ချောင်းဝ ဘက်ဆီသို့သာ ငေးလျက်ရှိသည်။

အရှေ့ဘက် မြစ်ပြင်တစ်ကြောတွင် ရောင်နီကလေးများ စွဲ၍ စွဲ၍ လာနေပြီ၊ မြစ်ချောင်းတို့ ထုံးစံ ရေငွေ့ဖြူမှုန်တို့ ကာဆီးနေ၍ သာ လင်းရိပ်မလာနိုင်သေးခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ စံဖေ တစ်ယောက် ရောက်မလာပါက ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟု တွေးရင်း လှေပဲ့၏ရင်ထဲမှာ အပူလုံးကြီးဆို၍ နေသဖြင့် ညီမဖြစ်သူကို စကား မပြန်နိုင်။

ဈေးကောက်ရန် အမေထုတ်ပေးထားသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ထားရစ်ခဲ့သည်ကို မိုးလင်းလျှင် အမေ တွေ့

လိမ့်မည်။ အင်္ကျီ လုံချည် ခပ်လတ်လတ်ကလေးများထဲမှ သုံးထည်စီ ထပ်၍ ဝတ်လာခဲ့တာလည်း အမေသိလိမ့်မည်။ အိမ်ကိုပြန်၍ ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရပါမည်နည်း။

လှမ့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချရင်း ချောင်းဝဘက်ဆီသို့ မျှော်လင့်ခြင်းများစွာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဟောတွေ့နေရပြီ။ ရေပန်းကလေးတွေ ပြာထွက်လာအောင် အားစိုက်၍ ခတ်လာသော လှေကလေးတစ်စင်း ရေငွေ့ပြုမှုန်များကြားမှာ တရွေ့ရွေ့နှင့် နီးလာပြီ။

အလို လှေပဲ့မှ ခတ်တက်ခတ်လာသူက ကိုစံဖေလည်း မဟုတ် ပါလား။ ထိုစဉ်မှာပင်

“ဟိုရွှေက လှမ့်တို့လှေလားဟေ့”

ကိုအောင်ရှိန်းမေးရင်း လှေချင်းဝင်ကပ်သည်။ လှမ့်ပြန်မဖြေ လိုက်နိုင်မီမှာပင် လှေဦးတွင် ပတ်လတ်လှန်၍ အိပ်လိုက်လာသူ စံဖေကို တွေ့လိုက်ရ၍-

“အလို ကိုစံဖေပါလား ဒါလောက်အရေးကြီးတဲ့အချိန်မှာ သူ့မို့ အိပ်ပျော်နိုင်ပါပေမဲ့”

အပြစ်တင်ရင်း ပြစ်ရေးဖြင့် ပက်၍ နှိုးလိုက်သည်။

စံဖေက မလှုပ်၊ လှမ့် စိတ်မရွံ့စွာ လှုပ်နှိုးပြန်၏။ မရ၊ အသား တွေကလည်း အေးစက်လို့ပါလား။ နှိုးရင်းလှုပ်ရင်း လှမ့် မသင်္ကာ တော့။

“အစ်ကို့အောင်ရှိန်း... ကိုစံဖေ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု ငိုသံပါကြီးဖြင့် မေးသည်။

“ငါ့စိတ်ထင်တော့ ကျုပ်ထိလာတယ် ထင်တာပဲ၊ အခကတော့ အိပ်ရေးပျက်တာရယ်၊ ပင်ပန်းတာရယ်ပေါင်းပြီး အိပ်ပျော်နေတယ် ထင်တာ၊ ချောင်းဝရောက်ခါနီးမှ နှိုးကြည့်လိုက်တော့မှ မရလို့ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုတာ သိတာ၊ ရေတက်ဦးရေပြန်လည်ချိန်မှာ ကျုပ်တွေ မြူးတတ်တာ နင်လဲ အသိသားပဲ။ ကျုပ်အစွယ်နဲ့ ထိမိရင် အခြားမြေတွေ အကိုက်ခံရသလို ချက်ချင်းမသိဘူးဟာ။ တဖြည်းဖြည်း အိပ်ချင်တယ်၊ အိပ်ချင်တယ်နဲ့ မျက်လုံးမဖွင့်တော့တာ။ ဝါးဘူးတွေ ဖော်ပြီးချိန်၊ ဝါးယင်းတွေ ပြန်နုတ်ချိန်မှာ မြစ်မကြီးဆီက ရေပြန်တက်နေပြီလေ၊ နင့်ကို ခိုးပြေးမယ့် သည်ကနေ့မှာ ခွဲဖော်တာရာ ဝါးဘူးတွေကရာ၊ ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ အများကြီးရလို့ ပျော်နေလိုက်တာဟာ” ပြောရင်းပြောရင်း ဆို့နှင့်လာပြီး အသံတိမ်၍တိမ်၍ သွားသည်။

“သည်လိုနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ အစ်ကို့အောင်ရှိန်းရဲ့၊ မြို့က ဆေးရုံမြန်မြန်သွားရမှာပေါ့၊ မြန်မြန်ခတ်ပါတော် မြန်မြန်”

ပြောပြောဆိုဆို စံဖေတို့လှေပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး သတိလစ်နေသော စံဖေ၏ခေါင်းကို အသာပွေ့၍ ပေါင်ပေါ်တင်သည်။

“ကိုစံဖေ ကိုစံဖေ လှူခွဲခေါ်နေတယ်လေ၊ ထူးစမ်းပါတော့၊ ထူးစမ်းပါ”

ဟုလည်း တတွတ်တွတ်ရေရွတ်နေသေး၏။ ရေတွင် နှစ်၍
 နှစ်၍ အားပါပါခတ်လိုက်သောကြောင့် လှေကလေးသည် နှင်းမုံ
 တို့ ပိတ်ဆီးစွာကုန်နေသော မြစ်ရေပြင်ကို အရှိန်နှင့်သိုးခွဲကာ တရိပ်
 ရိပ် ပြေးလျက်ရှိ၏။ မြောက်ပြန်လေနှင့်ရောက် လွင့်ပါလာသော
 နှင်းမုံရေငွေ့တို့သည် လှမုံ၏ရင်ကို အေးမြအောင် မကတ်နိုင်ခဲ့။

“ကိုစံဖေ တော်မသေရဘူးနော်၊ မသေပါနဲ့ဦး ကိုစံဖေရယ်၊
 ကျုပ်သည်ကနေ အိမ်က အပြီးထွက်လာခဲ့တာ။ တော်နဲ့တစ်သက်
 လုံး အတူနေမလို့ ကိုစံဖေရဲ့ သိရဲ့လား။ တော်မရှိရင် ကျုပ်ဘယ်လို
 လုပ်မလဲ၊ ကိုစံဖေ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ ကယ်တော်မူကြပါ။
 ဘုရားမလို့ ကိုစံဖေ မသေပါနဲ့ ဘုရား”

ဝေဝါးသော နှင်းမုံတို့သည် မြစ်ပြင်တစ်ကြောတွင်
 သောသောအုပ်အုပ် ကျဆင်းနေဆဲ မြစ်သည်။ လှမုံတို့ ခတ်လှေ
 ကလေးသည် မြို့ကလေးက ဆေးရုံဆီသို့ ဦးတည်ကာ အရှိန်နှင့်
 ပြေးလျက်ရှိသည်။ လှမုံ၏ ဆုတောင်းသံများက မြစ်ယံတစ်ကြော
 တွင် လွင့်ပျံ့မျောလျက်...

စင်းစရာ

ကောင်းကင်ပေါ် မော့ကြည့်လိုက်တော့ နေတောင်အတော်
စောင်းနေပြီ။ အိမ်ရှေ့မီးဖိုဘေးရှိ ခွက်ငါးဆယ်ဝင် စဉ့်အိုးကလေး
ထဲကရေကို ဒန်ဖလားနှင့်ခပ်ပြီး မျက်နှာသစ်၏။

မနေ့က ကိုးကုန်း ကိုးကျင်း လျှောက်သွားထားသဖြင့်
တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ခိုက်ထားသလို ကိုယ်လက်တွေ နာကျင်လှက်
ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် နေ့ခင်းက ကျောခင်းလိုက်တာနှင့် အိပ်ပျော်သွား
ခဲ့တာ ဖြစ်၏။ ခွက်ထဲက လက်ကျန်ကလေးကို ဘူးစင်ပင်ခြေသို့
လှမ်းရွှံ့ပက်လိုက်သည်။ ထိုအခါ မျက်စိအစုံက ဘူးစင်ခြေရင်းတွင်
မှောက်ထားသော လူတစ်ဖက်စာမက စဉ့်အင်တုံကြီးဆီ ရောက်၏။

“ရော် မေ့တတ်လိုက်များ လွန်ရောဟ” ဟု ရေရွတ်မိသည်။
သည်ညနေတော့ စဉ့်အင်တုံအောက်က အကောင်ကြီးကို
ဟင်းလှုပ်ရမယ်ဟု စိတ်ကူးပြီး အင်တုံကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။ “ဟာ”
ခနဲဖြစ်အောင် အုံ့သြသွားရ၏။ ဘာမှမရှိ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။

“ဖွားခင်... ဖွားခင်” လှမ်းအော်သည်။ ထူးသံမကြားရ။
သည်မိန်းမ အယ်သွားနေပါလိမ့်။ အိမ်ကလေး၏ ဘေးဘယ်ညာသို့

ကြည့်၏။ အိမ်နောက်ဘက်ရှိ ဆူးပုတ်၊ တင်ပွန်း၊ ဆွေးတောက်၊ ဒန့်
 သလွန်ပင်တွေဘက်သို့ ရှာ၏။ မရှိ။ “ဖွားခင်ရေ... အေ...
 ဖွားခင် ဘယ်သွားနေလဲဟ” ထပ်ဖော်ကြည့်၏။ အကြောင်းမထူး။
 ထို့ကြောင့် အိမ်ရှေ့ရှိ အုန်းတုံး ရေဆင်းတံတားဆီ ထွက်လာခဲ့၏။
 အလို... အိမ်က လှေကလေးလည်း မရှိတော့ပါလား။

(၂)

တမြန် မနေ့တုန်းက မိုးခဲခပ် ကွမ်းသီးချောင်းဖျားမှာ ငါးရှဉ့်
 သွားထိုးရင်း ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်း ရလာခဲ့၏။ သူ့အလွန်
 ကြိုက်သော ဟင်းစားဖြစ်၍ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ စဉ့်အင်တုံ
 ကြီးနှင့် မှောက်ထားဖုံးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အခုလိုရာသီ တမံတွေ၊ စိုင်းတွေ၊ မိုးချောင်းတွေမှာ ရေခန်း
 ခြောက်စ၊ ရွံ့ရွံ့တွေ အပေါ်ရည်တင်းစ၊ ပုကွကွ ကုန်းကန်စွန်းပင်
 ကလေးတွေ အညွန့်လူခါစ၊ ပေါက်ပင်တွေ ကသစ်တွေ ပန်းနီနီ
 ပန်ဆင်စ အချိန်သည် ငါးရှဉ့်တွေ နွံထဲ၊ နုန်းထဲ တိုးဝင်ခိုအောင်း
 သည့်အချိန်ဖြစ်လေ၏။

ထိုသို့သော ငါးရှဉ့်တို့ကို ရွာဖွေယူရန်အတွက် သုံးမူးလုံး
 သံချောင်းနှစ်တောင်ခန့်ကို ပန်းပဲဖိုမှာအပ်ပြီ။ အဖျားတွင် နှစ်ခွ
 ခွဲကာ ငါးရှဉ့်ထိုးဖိုနိုးလုပ်ထားကြရသည်။ အဖိုးတပ်ထားသော ထို
 ငါးရှဉ့်ထိုးဖိုနိုးနှင့် မိုးစပ် တမံစပ်၊ စိုင်းစပ်၊ ရေစပ်စပ်၊ မြေထပ်ထပ်
 တွင် တစွပ်စွပ် ထိုး၍ ထိုး၍ ကြည့်ရ၏။

မြေအောက်ထဲအောင်းနေသော ငါးရှဉ့်ကို ထိုးမိပါတက ရုန်း၍ ကန်၍ တွန်၍ လိမ်၍ နေသည်ကို လက်ကသိ၏။ တစ်ခါတစ်မုံတွင် သိသိသာသာ မရုန်းဘဲ ငြိမ်ခံ၊ ပေခံနေတတ်သော်လည်း တခြား သူများကို ခေလည်အောင် မရှင်းပြနိုင်သော်ငြားလည်း နှစ်ရှည် လမျှာ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေစားလာခဲ့သော တံငါတို့၏ သမ္ဘာအရ အတွေ့ အကြုံအရ နွဲ့ထဲမှာ ဘာကောင်ကို ထိုးမိနေသည်ကို သိကြပါ၏။

မြေအောက် နွဲ့ထဲကအကောင် ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် မိုန်းမိုးကို တစ်ဖက်က မိထားပြီး လက်တစ်ဖက်က နွဲ့ထဲနို့က်၍ ခမ်းကာ ဖော်ယူလိုက်လျှင် တစ်ကောင်တစ်ကောင်လျှင် အစိတ်သာ။ သုံးဆယ်သားခန့်ရှိသော မြေအောင်းငါးရှဉ့် ဆူဆူကြီး တွေ့ရပါပြီ။

(၃)

မိုးစံခင် ငါးရှဉ့်နှစ်ကောင် ရပြီးချိန်မှာတော့ တင့်တုံ၊ တကိုင်းကိုင်း လျှောက်ရင်း တစွပ်စွပ်ထိုးနေရသဖြင့် ခါးကလည်း ညောင်းလူကလည်းမောပြီ။ ထို့ကြောင့် တမံစပ်မှာ ပေါက်နေသော ညပ်ပင် တလေး၏ ကျိုးကျဲကျဲအရိပ်မှာ ဖင်ချထိုင်ကာ အမောဖြေရင်း ဆေးလိပ်မီးညှိမည်ကြံကာ လက်ထဲကမိုန်းကို သွေဘေးနား၍ ဝေဖါပင် အခြောက်အဆွေးတွေအကြား စွပ်ခနဲ ထိုးစိုက်ထားလိုက်သည်။

နားရွက်ကြားက ဆေးလိပ်တို့ကို ဖြုတ်ပြီး မီးညှိရန် ပြင်၏။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့အကြည့်က ထိုးစိုက်ထားသော မိုန်းမိုးပေါ်ရောက်၏။ “အလို... မိုန်းမိုးကြီးလုပ်နေပါလား” အံ့သြစွာ

ဆက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ မှိန်းဗိုးလှုပ်နေတာက သွက်သွက်ခါခါ ဖဟုတ်၊ အသက်လေးအပေါ်ကို ကြွတက်လာလိုက် ပြန်၍ နိမ့် ကျသွားလိုက်နှင့်ပါလား။

ဖိုးစံခင် မျက်မှောင်ကြီးကုပ်၍ ကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေသည်မှာ အကြာကြီး။

ပြီးတော့မှ ခေါင်းမောပြီး အားရပါးရ ရယ်ချလိုက်သံသည် ကွမ်းသီးချောင်းဖျား တောတုတ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး လယ်ကွင်းပြင်အနှံ့ တိုးဝင်ကာ သောသောအုပ်အုပ် ယုံ့နှံ့သွားတော့၏။

ဟုတ်သည် ဖိုးစံခင်တစ်ယောက် မပျော်ခံနိုင်ရိုးလား။ သူ့စိုက် ချလိုက်သော မှိန်းသွားသည် မြေအောက် တစ်ထွာခန့်၊ တောင် ဆုပ်ခန့်အနက်မှာ ခိုအောင်းပုန်းလွှဲနေသော မြေအောင်း သတ္တဝါ တစ်ကောင်ကိုမှ ကြံကြံဖန်ဖန်သွား၍ ထိုးမိနေပါပြီ။ ထိုသတ္တဝါ ကောင်ကို တမင်တကာလိုချင်လွန်း၍ လိုက်ရှာလျှင်တောင် လွယ် လွယ်ကူကူ မတွေ့နိုင်၊ ယခုတော့လည်း တိုက်ဆိုင်လှစွာ။

ပိုပြီး သေချာစေရန် မှိန်းကိုနှုတ်၍ နောက်တစ်ချက်၊ ထိုနေရာကိုပင် အားနှင့် စိုက်ချလိုက်သည်။ “ဂုတ်” ခနဲ အသံကြီး ကြားလိုက်ရပြီ။ မြေအောက်က သတ္တဝါ၏လှုပ်ရှားမှုကို လက်က ခံစားလိုက်ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကြာကြာမဆိုင်းဘဲ သစ်ရွက်ဆွေး၊ ဗေဒါဆွေး၊ ဒိုက်ဖတ်ဆွေးတို့ကို လက်ဖြင့် ယက်၍ဖယ်လိုက်သည်။ . . . “အောင်မလေး ဝင်းရွှေလိပ်ကြီးပါလားဟေ့” ဝါရွှေရွှေ နက်ကျော

ကျောအဆင်းနှင့် နွေခိုလိပ်ကြီးတစ်ကောင်ကို ရလိုက်ပြီ။ ၎င်းရှော
 လိပ်ကြီးကို မြေပေါ် ပစ်တင်လိုက်တော့ မြေအောက်အမှောင်ထဲ
 မှာ အယ်လောက်ကြာကြာ ခိုအောင်းနေသည်မသိ စူးရှလင်းလက်
 သော နေဇီအလင်းရောင်ကို မကြည့်နိုင် မျက်စိကလေး ပေကလမ်း
 ပေကလပ်လုပ်ကာ အမြဲတမ်း ကိုယ့်ဘက်သာ ကိုယ်ယက်တတ်
 သော လိပ်မျိုးပိပိ၊ မြေသားမွှေ့မွှေ့ကို သူ့စိုက်အောက်သို့ အတင်း
 ယက်၍ သွင်းနေတော့၏။

တစ်ဖိုးတွင်းလုံး ခိုးချောင်းတစ်တို့တွင် ဖျော်ဖြူးကာ ပေါများ
 လှသည့် အစာတွေကို စားချင်တိုင်းစား၍ ကြီးချင်တိုင်း ကြီးနေ
 သည့်လိပ်ကြီးသည် ဖိုးကုန်ကတည်းက တစ်စပ်မြေမွှေ့အထဲ တိုးဝင်
 ကာ တစ်ဖွေ၊ တစ်ဆောင်း ခိုအောင်းအနားယူနေပြီး၊ လာမည့်
 ဖိုးဦးတွင် ကွင်းပြင်သို့ထွက်ကာ ဖျော်ရွှင်ဖြူးထူးရန် စောင့်ဆိုင်း
 နေခြင်းပေတည်း။

ဖိုးခံခဲတစ်ယောက် အလွန်ကံကောင်း၍သာ ပါလောက်ကြီး
 သော လိပ်ကြီးရလာခြင်းဖြစ်၏။

တောသားမွန်သမ္ဘု လိပ်သားကို မကြိုက်သူမရှိ၊ မကြိုက်သူ
 စွဲသည်ဆိုတဲ့ ထိုသူသည် လိပ်သားမစားဖူးသူသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။
 စပါးလင်၊ ချင်၊ ကြက်သွန်နီ ထောင်း၍ ဆီပြန်နေအောင်
 ချက်ထားသော လိပ်သားဟင်းသည် တောသားတွေအတွက်တော့
 နတ်သူဌါပင်။

ထိုလိပ်ကြီးကို မမ်းလာပြီး မနေ့က မီးဖိုဘေး မြေပြင်တွင်
 ချထားသော အပေါ်မှစဉ်အင်တုံကြီးနှင့် မောက်အုပ်ထားခဲ့၏။
 ယနေ့အုတ်စားမည်ကြံ၍ လှန်ကြည့်တော့မှ မရှိတော့မှန်းသိရ၏။
 လိပ်ဆိုသည့် အမျိုးက ယခုလိုမြေပြင်ပေါ်ချ၍ တစ်ခုခုနှင့်အုပ်ထား
 လျှင် ဘယ်မှမပြေးဘဲ လေးငါးခြောက်လထား၍လည်းရ၏။ ဧကန္တ
 သည်မိန်းမ လက်ချက်ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။

သူ့သားကြီး အိမ်ကိုသွားပို့တာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဖိုးစံခင်တို့
 လင်မယားတွင် သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်သာရှိ၏။
 သူတို့လည်း သူတို့မိသားစုတွေနှင့် တစ်ဖက်ကမ်း ရွာတန်းရှည်ကြီး
 ထဲမှာ နေကြ၏။ ရရစားစား တံငါများသာ ဖြစ်သဖြင့် မိဘများကို
 ထောက်ထောက်ပံ့ပံ့ မပြုနိုင်ကြ။ သမီးကလေးကတော့ လိမ္မာလှ၏။
 သမက်ကလေးက သဘောကောင်းလေသဖြင့် ဖိုးစံခင်တို့
 စိတ်ချမ်းသာရ၏။

သားကြီးကလည်း လိမ္မာပါ၏။ မိဘကို သိတတ်သို့သော်တတ်သူ
 ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့ရထားသော မိန်းမကမူ ရှိုင်းစိုင်းလွန်းလှ၏။
 သူမိ သူ့ဖေ သူ့ဆွေဖို့တွေကလွဲလျှင် ယောက်ျားဘက်က မိဘဆွေဖို့
 တွေကို မောက်မာပိုင်းစိုင်းစွာ ဆက်ဆံတတ်၏။ ပေးဖို့ကမ်းဖို့ဆိုတာ
 လေးလို့ အရေးပင်မလုပ်။ အေးလေ ဒါဟာ ငါတို့ကံပဲထင်ပါရဲ့ဟု
 ဖိုးစံခင်တို့ လင်မယားက ကံကိုသာ ပုံချပြီး စိတ်ဖြေကြ၏။

လိပ်သားမစားရလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးလေဟု တွေးပြီး လက်မခန့်
 ငါးရုံလုံးကလေးနှစ်ကောင်ကို မီးဖိုထဲထည့်ကာ ပြာပူများဖြင့် ဖုံး

ထားလိုက်သည်။ ငါးပိရည်ဖျော်သောအခါ ထိုငါးရဲ့လုံး မီးဖုတ်ကလေးကို အသားတွေထွင်၍ထည့်လျှင် အလွန်ချိုသည်မဟုတ်လား။

ဇာတ်ခဲ သုံးလုံးကို ဖိုခုံလောက်လုပ်ကာ တည်ထားသော ငါးပိရည်စိုး ဆွပွက်လာသောအခါ နန္ဒင်းမုန့်ကလေး ခွီးတစ်ကော်စာ ထည့်ပြီး မီးဖိုဘေးချကာ နှပ်ထားလိုက်၏။ ဝန်စိုးပုံးဟောင်းကလေးကို မီးဖိုပေါ်တင်၍ မိုးဖျော်ငရုတ် လက်တစ်ဆုပ်လောက် ထည့်ပြီး လှော်လိုက်သည်။ နံနက်ကကျန်သော ငါးဖောင်ရိုးစိုးကပ်ကလေးနှင့် ကင်ပွန်းချဉ် ရည်ကွဲလေးချက်၊ မိုးဖျော် ငရုတ်သီး ထောင်းကလေးနှင့်ဆိုလျှင် ထမင်းမြိန်ပါလိမ့်မည်။ တို့စရာကတော့ ဝေးဝေးလံလံ ရှာစရာမလို၊ ဘူးကျွတ်သီးကလေးတွေကို ထက်ခြမ်းခွဲ၍ မြှုတ်လိုက်လျှင်ရပြီ။

ညနေစောင်းတော့မည်။ နေလုံးကြီးက ချောင်းကလေး တစ်ဖက်ရှိ တောတန်းအုပ်အုပ်ကလေးမှာ မေးတင်နေပြီ။ ခုတစ်လော့ဇနီးဖြစ်သူ ကျန်းမာရေးမကောင်းလှ၊ တိပ်ရာပေါ် လဲနေတာ မဟုတ်ပေမယ့် အစာသိပ်မဝင်၊ သူ့စားချင်တာကို ရှာဖွေကျွေးပေမယ့် ဟုတ်တိပတ်တိမစား။ ဇနီးဖြစ်သူကို စိတ်မချသဖြင့် မိုးစံခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ထဲချောင်းထဲ မထွက်ဖြစ်တာ သုံးလေးရက်ရှိပြီ။

မြစ်ကွေ့ကြီးက ဝဲဆိုင်မှာ ငါးထွေအုပ်တွေ စာတော်မြူးနေသည်ဟု ကိုရွှေဖောင်က မနေ့ကပင် ဝင်ပြောသွားခဲ့သေးသည်။ သို့ဖြစ်၍ သည်ကနေ့ည ငါးထွေသွားဖူးမည်ဟု ကြံထားသည်။

တံငါဆိုတိုင်း ငါးထွေမမျှားတတ်၊ အထာသိဖို့ စိတ်ရှည်ဖို့ လိုအပ်သည်။ ဖိုးစံခင်ကတော့ ငါးထွေမျှားသည့်နေရာတွင် နံပါတ်တစ်ဖြစ်၏။ ငါးထွေရလို့တော့ ဖီးဖြိုက်ကာ ချဉ်ရေချက်ကလေးချက်ကျွေးလိုက်ရလျှင် ခန်းဖြစ်သူ ခံတွင်းတွေသွားနိုင်သည်။ ပြီးတော့ ရှေးသုံးကလေးလည်း ရှဦးမည်မဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့် ဖိုးစံခင်တစ်ယောက် နံနက်ကတည်းက ငါးထွေမျှားရန် အားလုံးပြင်ဆင်ထားခဲ့ပါ၏။ မြစ်ကွေ့ကြီးကို ရောက်တော့ ညရစ်နာရီခန့်ရှိနေပြီ။ တစ်တောင်ဆစ်ချိုးကွေ့လျက်ရှိသော မြစ်ကြီးဆီက ရေစွယ်ရေစောင်းတွေ တွန်းတိုက်သံ တဟဲဟဲကြားနေရပြီ။ အထက်ဘက်ဆီမှ အင်နှင့်အားနှင့် ထိုးဆင်းလာသော ရေစွယ်ရေလုံးတို့သည် ဆတ်ခနဲ ကွေ့ကောက်သွားသော မြစ်ကြောင်းအတိုင်း ကွေ့၍ပိုက်၍ မစီး ရှေ့တည့်တည့်က မြစ်ကမ်းပါးကြီးကို ဝင်ဆောင့်သည်။ ပြီးတော့မှ အရှိန်နှင့်လည်ထွက်ကာ မြစ်ကြောင်းအတိုင်းဆတ်၍ စီးသည်။ လေစောင်းထက်ရေစောင်းက ပို၍ထက်သည်ဖြစ်လေရကား။ ရေကြောင်းဝင်ဆောင့်ခြင်း ခံရသော မြစ်ကမ်းပါးကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း ပြို၍ပြို၍ ပဲ့၍ပဲ့၍ ပါသွားခဲ့ပြီ။

ကမ်းပါးပေါ်၌ သစ်ကြီးဝါးကြီးများလည်း မခံနိုင်။ ရေစီးရေစွယ်ဒဏ်ကြောင့် မြစ်တွင်းသို့ ထိုးဆင်းကုန်ကြပြီ။ ထို့ကြောင့် ထိုမြစ်ကွေ့တွင် ချာလည်လှည့်နေသော ဝဲကြီးဖြစ်နေတော့၏။ ဝဲအောက်ခြေတွင် သစ်ပင်မြစ်ဆုံများ ငုတ်၊ တံစူးတို့ ပေါများလှသည်။ ရေစုန်ရေဆန် မျောပါလာသော ခွေးသေကောင် ကြွက်သေကောင်၊

ကြောင်သေကောင်မှအစ ခနိလက်၊ အုန်းလက်၊ ငှက်ပျောတုံး၊
ဒိုက်သရောပုံတွေ စုပုံနေတတ်ကြ၏။ ရေကလည်း နက်လှသဖြင့်
တွန်သမား၊ ပိုက်သမားတို့ အနားပင်မသိကြ။ ထိုအခါ ငါးမျိုးစုံတို့
မြူးထူးပျော်ပါးနေကြသည်မှာ စင်စစ်တော့မဆန်းလှ။

ထိုမြစ်ကွေ့ထဲတွင် ငါးထွေတွေ မြန်နေသည်ဆိုတာ မြစ်နိုင်
ပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ ငါးထွေတို့ကြိုက်တတ်သော ကြက်အူ၊ ဘဲအူတွေ
အပုပ်ခံ၍ အစာတပ်ထားသော ငါးပျားချိတ်ဆယ်စင်းနှင့် ဖိုးစံခင်
လာခဲ့သည် မဟုတ်လော။

ညဆယ်နာရီခန့်တွင် ရေကုန်ကျသွားပြီးလေပြီ။ ရေပြန်
အတက်၊ ရေတက်ဦးကာလကို ဖိုးစံခင်တစ်ယောက် စောင့်နေခြင်း
ဖြစ်၏။ မကြာမီမှာပင် ဘုတ်အိမ်သံတွေစ၍ ကြားလာရပြီ။

ဖျိုးဖျူမှုန်ရီဝေနေသော လရောင်အောက်တွင် မြစ်ပြင်ကြီး
သည် ငွေရောင်ပြားကြီး ဖြန့်ခင်းထားဘိသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ရေကုန်က
ရေစီးရေရွယ်ကြမ်းသလောက် ယခုလို ရေတက်ဦးမှာတော့ ညင်
သာပျော့ပျောင်းသွားခဲ့ပြီ။ မြစ်ရေသည် စီးသည်ဆိုရုံကလေး တသွဲ့
သွဲ့နှင့်။

လုံးပတ်က လူကြီးပေါင်လုံးခန့်၊ အရှည်က တစ်တောင်ခန့်၊
ညံဖော့ကြီးဆယ်လုံးတွင် ငါးပျားချိတ်တစ်စင်းစီ တပ်ထားသည်။
ထိုညံဖော့ကြီးတွေကိုလည်း တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး လက်သန်းခန့်
နိုင်လွန်ကြီးနှင့် ဆက်ထားသေး၏။ ထိုငါးပျားပဒေသာတွဲကြီးသည်
ရေစီးကလေးနှင့် အတူလိုက်ပါစီးပျောနေကြသည်။

ထိုည့်ဖော့တွဲကြီး၏နောက်ဘက် လှေနှစ်ပြန်ခန့်အကွာမှာတော့
 ဖိုးစံခင်၏လှေကလေးကပ်လျက်ပါလာနေသည်။ လှေပေါ်မှာ
 တော့ ဖိုးစံခင်တစ်ယောက် ယုဝတီဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကိုခဲ၍ ရေပြင်
 ကို အကဲခတ်ရင်း ငါးပွက်သံကို နားစွင့်ရင်းငြိမ်ငြိမ်လိုက်ပါလာသည်။

အသံထွက်မှာဖိုး၍ လှော်တက်ကိုပေါင်ပေါ်မှာ ကန့်လန့်မြှတ်
 ဆွထားရ၏။ လှေနံနှင့် လှော်တက်ထိသံ၊ ရေကိုတက်နှင့် ယက်၍
 လှော်သံကို ရေထဲက ငါးတွေက သိကြ၏။

ရေငြိမ်စေအချိန်ကတည်းက မြစ်ကျွန်းကြီးအထက်ဘက်ကနေ
 မျှော့ဆုလာခဲ့တာ အခုဆိုလျှင် ဝဲတည့်တည့်နေရာရောက်တော့မည်
 ငါးပွက်သံကို မကြားရ။ ဆွဲဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ ငါးထွေတွေ
 ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီနည်း။

“စိတ်ရှည်ရှည်ထားစမ်းပါ ဖိုးစံခင်ရာ ဒါမျိုးဆိုတာ စိတ်ရှည်
 ရတယ်ကွ” ဟု သူ့ကိုယ်သူအားပေးသည်။ “ဝုန်း”ခနဲ “ဝုန်း”ခနဲ
 အသံတွေစကြားရတော့ လန်တောင်သွားသေး၏။ ပြီးမှ “ရွှေမောင်
 ပြောတာဟုတ်သဟ” ဟု တီးတိုးရေရွတ်နေစဉ်မှာပင် ထမင်းအိုး
 များဆူပွက်သလို သူ့ရွှေရေပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး အိုးအင်းထကာ
 ရေစက်ရေပေါက်တွေ လွင့်စဉ်ထွက်လာအောင် ငါးထွေအုပ်ကြီးဝင်
 ၍ ဟပ်နေပြီ။

“ဟ . . . ဟ ဆွဲပဟေ့” အော်ရင်းလှေဦးဆီ အပြန်သွားပြီး တန်း
 ကြီးကိုစမ်းသည်။ သူ့လှေဦးနှင့် ငါးမျှားပဒေသာတွဲကြီး တွဲချည်ထား
 သည် မဟုတ်လား။ ရေအောက်က ငါးထွေအုပ်က ဆွဲဟပ်ပြီး ရုန်း

သဖြင့် ဖော့တွေမြုပ်ချည်ပေါ်ချည် မြစ်နေတော့၏။ ဝမ်းသာမှု အလုံးကြီးက ရင်ဝကိုဆောင်၏။

မြစ်ကွေ့ကြီးဆီကနေ ဖိုးစံခင်ပြန်လာချိန်မှာတော့ တစ်ရေကျ လုံးလုံး ပုစွန်ပိုက်ဆွဲ၊ ကွန်ပစ်၊ တန်းချ၊ အဝန်းပိတ် စသည့် ကိုယ် သန်ရာသန်ရာ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ဝမ်းစာရှာဖွေကြရသော ကိုတံငါတို့၏ အိမ်အပြန် မီးခွက်လေးတွေ တလက်လက် မြင်နေရပြီ။

လှေဝမ်းထဲမှာ လူးလွန်ရင်းပါလာသော ငါးထွေကြီးတွေက ငါးကောင်တောင်မှပါလား၊ ကျောမည်းမည်း၊ ဝမ်းပိုက်ဖြူဖြူတွေ နှင့် လူးရင်း၊ လွန်ရင်း လွတ်လမ်းကို ရှာဖွေနေကြသည်။ နှစ်ပိဿာခန့် ငါးထွေတစ်ကောင်က တစ်တောင်ခန့်သာမြင့်သော လှေနံကို ကျော်တတ်၍ မြစ်ထဲခုန်ချရန် ကြံနေသဖြင့် လက်မိုက်တုတ်နှင့် “ခွပ်” ခနဲ ဆုံးမပေးလိုက်ရသေး၏။

မကြာမီ ချောင်းဝကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ သားကြီးကို ငါးထွေ တစ်ကောင်လောက် ဟင်းစားဝင်ပေးမည် စိတ်ကူးသည်။ သားကြီး က အကြိုက်တွင် ဖအေနှင့်အထော်တူ၏။ လိပ်သား၊ ဖားသား၊ ငါးရွှေ့၊ ငါးထွေ အကုန်ကြိုက်၏။ တစ်ယောက်တည်းသော သားဦးမို့ သူ့အလွန် ချစ်၏။ သမီးကလေးကျတော့ရော သမီးတစ်ယောက် တည်းရှိတာမို့ ချစ်တာပါပဲ။ သမီးလေးကိုလည်း တစ်ကောင် ပေါ့လေ။

သားကြီးအိမ်ရှေ့က ရေဆင်းတံတားကလေးမှာ အသာဝင် ကပ်လိုက်၏။ ဟော... သားကြီးလည်း ပြန်ရောက်နေပါရော

လား။ အိပ်ပေါ်မှာ မီးခွက်အလင်းရောင်တွေ့ချပြီး စကားပြောသံ တွေကိုလည်း ကြားနေရသေး၏။

မှောင်ရိရိထဲမှာပင် စောစောက လက်ရိုက်တုတ်နှင့် ဆုံးမ ထား၍ မလှုပ်နိုင်တော့သော ငါးတွေနှစ်ပိဿာကောင်ကြီးကို အမြီး ကနေဆွဲပြီး ရေဆင်းတံတားကလေးပေါ်တက်လာခဲ့၏။ ထိုစဉ်မှာ ပင် သားကြီး၏အသံကို စကြားရသည်။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ မိန်းမ ပုစွန်တုပ်လေးငါးကောင်လောက် ချန် ထားခဲ့ကွာ။ အမေ သိပ်နေမကောင်းဘူးလို့ ပြောသံကြားတယ်။ အဲဒါ ဟင်းစားသွားပေးချင်လို့”

သားကြီးက ကွန်ကွဲသမားဖြစ်၏။ ဟုတ်သည် ကွန်ကွဲသမား တွေက မြစ်ရေနက်နက်မှာ ကွန်ပစ်လေ့ရှိသဖြင့် မိသော ငါး၊ ပုစွန် တွေက ငါးကြီးငါးကောင်းနှင့် ပုစွန်တုပ်ကြီးများသာ အရများ၏။ “သားကြီး သည်ကနေ့ အတော်ရလာတယ်နဲ့တူတယ်” ဟု ဝမ်းသာ စိတ်နှင့် ဆက်တက်လာခဲ့ရင်း ကြားလိုက်ရသော ဆွေးမဖြစ်သူ၏ အသံစာစာကြောင့် ခြေလှမ်းတွေအလိုလို ရပ်သွားရ၏။

“ဘာရှင် . . . ပုစွန်တုပ်လေးငါးကောင်တဲ့။ ဟုတ်လား။ စဉ်းစဉ်းစားစားလဲ ပြောစမ်းပါရှင်။ ပုစွန်တုပ်ဆိုတာ အခု ဘယ်ရေများ အောက်နေနေလို့လဲ၊ လေးငါးကောင်ဆို အနည်းဆုံး အစိတ်သား၊ သုံးဆယ်သားပဲ၊ မပေးနိုင်ပါဘူး”

“မင်းကလဲကွာ . . . တွန့်တိုစရာမရှိ တွန့်တိုနေပြန်ပါပြီ။ အမေတို့ကဖြင့် ဟင်းစားကလေးရလာတိုင်း တို့အိမ်အပြည့်နေတာ

မဟုတ်လား၊ မနေ့ကတောင် သုံးပိဿာလောက်ရှိတဲ့ လိပ်ကြီး တစ်ကောင် အမေလာပေးသေးတယ်လေ၊ အဲဒါ ချက်ပြုးတော့ ဟင်းတစ်ခွက်တောင် မင်းသွားပေးလို့လားကွ”

“ဟို . . . ဒါကတော့ မိဘဆိုတာ သူတို့မွေးထားတဲ့ သားသမီး တွေကို ပေးရမှာပဲ၊ ကျွေးရမှာပဲ၊ ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ ကျေးဇူး တင်မနေနိုင်ဘူးတော်ဈေ့ . . . သိရဲ့လား”

“သိတယ်ကွ သိတယ်၊ ငါအားလုံးသိတယ်၊ မပြောခင်လို့ နေတာ မင်းအဖေအမေတွေ၊ ညီမတွေ၊ မောင်တွေကျတော့ တစ်အိမ်တက်ဆင်း အိမ်ပေါက်စေ့ မင်းလိုက်ပေးနေတာလေ”

“အောင်မလေး အရပ်ကတို့ဈေ့ . . . ဟောဒီမှာ ကျေးဇူး သိတတ်ကြီး ကိုမျိုးချစ်ကြီးက မိန်းမလိုမိန်းမရ ကျွပ်မိဘအိမ် ဟင်းကလေး တစ်ခွက်ပေးမိတာကို အပြစ်ကြီးလုပ်နေပါ တယ်တော့”

ဈေးမဖြစ်သုဇ်၊ အသံကုန်ဟစ်၍ အရပ်ကို တိုင်တည်လိုက်သံ ကြောင့် သားဖြစ်သူတော့မသိ၊ ဖိုးစံခင်ကတော့ အတော်ကလေး လန့်သွား၏။

“ကျွပ် ဒီငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေ ဈေးသွားရောင်းလိုက်ဦးမယ်၊ ပြန်လာတော့မှ တော်နဲ့ကျွပ်နဲ့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့တော်၊ ဒါလောက် မိဘကိုချစ်နေရင်၊ ဘာလို့ ကျွပ်ကို ယူထားသေးတုံး၊ တော်မိဘတွေနဲ့ တော်သွားနေပါလား၊ အဲဒီ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး တွေကလဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်မနေဘဲ လာလာရွပ်နေတာပဲ၊ သေ . . . မသေနိုင်ကြဘူး”

ဘုရားတရားရင်း ရုပ်နေမိသော ဖိုးစံခင်ဦးရာ ရေဆင်းတံတား
ဆီ ခေါ်နှင့်မောနှင့် အယုတ္တ အနတ္တတွေ ရေရွတ်ရင်း ဆင်းလာ
သော ခွေးမနှင့် ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲ၍ မရတော့။

ဖိုးစံခင်ကို မဖျော်လင့်ဘဲ တွေ့သွားသော ခွေးမဖြစ်သူ ခြေ
လှမ်းများ ရုပ်သွားပြီး ဖိုးစံခင်ကို အံ့သြစွာကြည့်ရင်း ငိုငင်နေမိ၏။
အားလုံးကြားပြီးဖြစ်သော ဖိုးစံခင်မှာလည်း နှစ်ပိဿာခန့်ရှိသော
ငါးထွေကြီးကို လောက်ထိုးဆွဲကိုင်ထားရင်း ဘာပြောရမှန်းမသိ၊
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ ခွေးမဖြစ်သူ၏မျက်နှာကိုသာ ငေးရင်း အာရေး
ထည့်ထားသူလို ဖြစ်နေ၏။

ဖိုးစံခင်စိတ်ထဲတွင် ခွေးမဖြစ်သူ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း
ကြည့်ရင်း ဟိုတစ်နေ့က သူဖမ်းလာခဲ့သော တမံထဲက ဇင်းရွှေ
ကြီး၏မျက်နှာကို ပြေး၍မြင်နေတော့၏။

ရေတက်ဦးမှာ မြူးလေသည်

“ဟဲ့ ငါ့ဖျင်းသလက်မတွေ့ . . . ဟိလာတိုက်ပြီး ဝါလောက် အပြုမနေကြနဲ့ . . . တော်ကြာ ရေတက်ဦးငါ့ရဲ့တွေ့ ငါ့ပတ်တွေ နဲ့တွေ့လို့ ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေဦးမယ် ဘယ်နှယ်တော် . . . မိန်းကလေး တွေတဲ့၊ ဣန္ဒြေကို မရဘူး”

အိမ်ရှေ့ရေကပြင်တွင် တတွတ်တွတ်ပြောလိုက်၊ ရယ်လိုက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွန်းလိုက်ထိုးလိုက်နှင့် အသက် ဆယ့်သုံးလေးနှစ်အရွယ် အပျိုပေါက်ကလေးတို့သဘာဝ ပျော်ဖြူ နေကြသည့် ပြေးအရင်းတွေရော ပြေးဝမ်းကွဲတွေကိုပါ အော်ဟစ် ဆူပူနေသော တွားမယ်ခေါ် အသံကို ကြားနေရသည်။

ရှေးအတွားကြီးဖြစ်၍ ကာလသမီးတွေကို ကြည့်ပြီး မျက်စိ နောက် နားကလောဖြစ်နေဟန်တူ၏။ တကယ်တော့ အချိန်က နံနက် လင်းစပင် ရှိပါသေး၏။ အိမ်ရှေ့တံစက်မြိတ်အောက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် အုန်းခွံစာသိုက်ကလေးတွေထဲက စာကလေး တချို့သာ နိုးထကြသေးသည်။ အိမ်နောက်ဘက် ဆောင်းကမ်းစပ်ရှိ သမန်းခွံ၊ ခနိခွံ၊ ခရာခွံတွေထဲက ရေကြက်တို့၏ “ကတော် . . .

ကတော်၊ ကတောက်... ကတောက်” တတွတ်တွတ်မြည်သံ၊
ဘုတ်ငှက်၏ တပူပူအော်မြည်သံတွေက... ချောင်းရိုးကလေး
တစ်လျှောက် မင်းမူနေကြဆဲသာ ရှိသေး၏။

စင်စစ် ချောင်းကလေးက သိပ်အကျယ်ကြီးမဟုတ်၊ မသကာ
ရှိမှ လက်လံလေးငါးလံမျှသာ ရှိလိမ့်မည်။ သို့သော် ချောင်းက
နက်လှသဖြင့် ချောင်းနေရေနေကောင်းပေရာ၊ စောအောင်ထီး
တို့လို တံငါတွေ ငါးရှာ၊ ပုစွန်ဖမ်းရာ နေရာတစ်ခု ဖြစ်တော့၏။

သူတို့ တစ်ရွာလုံး ပေါင်းပါမှ အိမ်ခြေခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး
မြို့ပြရပ်ကွက်တွေမှာလို စနစ်တကျ စီစီရီရီ ညီညီညာညာ တည်
ဆောက်ထားသည်မဟုတ်၊ ချောင်းဝပိုင်းမှာ အိမ်ခြေဆယ့်လေးငါး
အိမ် တစ်စုရှိပြီး ကွမ်းသီးခြံတွေက ခြားထားလိုက်သေး၏။ ပြီးမှ
ရွယ်လယ်ပိုင်းမှာ ဆယ့်လေးငါးအိမ် တစ်စုရှိပြန်လေသည်။ အခု
စောအောင်ထီးတို့ ချောင်းဖျားပိုင်းမှာတော့ ကိုယ့်အမျိုးအဆွေနှင့်
ကိုယ်၊ လေးငါးခြောက်အိမ်တစ်စု ပြန့်ကျဲလျက်ရှိသည်။

သို့ဖြစ်၍ ရွာလမ်းဆိုတာမရှိ၊ အဆင်ပြေသလို ခင်းထားသော
ဘုန်းခွဲတွေ၊ ဘုန်းမှတ်ခွက်တွေ၊ ဘုန်းလက်တွေပေါ် နင်း၍ သွားလာ
ကြသည်။ ခါးစောင်းနှင့်ရင်စို့ခန့်နက်ပြီး လက်လံတစ်လံခန့်သာ
ကျယ်သည့် မိုးချောင်းကလေးသုံးလေးခုကလည်း ရွာကို ကန့်လန့်
ဖြတ် စီးဆင်းနေသေးသဖြင့် မိုးပြတ်ကလေးတွေကိုတော့ ဘုန်းတုံး
တံတားထိုးကာ ဝါးနက်ဝါးတန်းလုပ်ပေးထားရ၏။

သည်ရွာ သည်ဌာနမှာ စောအောင်ထီး နေထိုင်လာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ မအေက ကရင်၊ မအေက ဗမာဖြစ်သဖြင့် စောအောင်ထီး သည် ကရင်-ဗမာကပြားဖြစ်၏။ ဟော... သူ့ယူထားသည်က ဗမာစစ်စစ်ဖြစ်၍ သူ့သားသမီးတို့မှာ ကကတစ်ဖြစ်၏။ တရင်သွေး ဆို၍ လေးပုံတစ်ပုံသာ ကုန်လေတော့၏။ ထိုသားသမီးတို့က ထပ်၍မွေးသော မြေးများကိုမူ ဘယ်လိုခေါ်ရမန်းပင် စောအောင်ထီး မသိနိုင်ဘူးပေလေ။

သူတို့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ ဝါးခယ်မမြို့ကလေးသည် ဇွေက ရာမညတိုင်း ပုသိမ်သုံးဆယ်နှစ်မြို့ နယ်မြေအတွင်းတွင် ရှိခဲ့၏။ ဟိုခေတ် ဟံသာဝတီ၊ ပဲခူးနှင့် ပုသိမ်မြို့တို့ ကူးလူးဆက်သွယ်ရာ လမ်းကြောင်းတွင်ရှိ၏။ ထိုစဉ်ကတော့ ယခုလောက် စည်စည် ကားကား ရှိသေးဟန်မတူ။ ဝါးခယ်မဟူသော စကားသည်ပင် မွန်ဘာသာ "ဝါကြယ်မ" ဟူသော စကားလုံးမှ ရွှေလျှောလာသော အမည်ဖြစ်၏။ မြန်မာလို အနီးစပ်ဆုံး အသံထွက်မည်ဆိုလျှင် ထို "ဝါကြယ်မ" ကို "ဝါကရယ်မ" ဟူ၍ ဖြစ်လေရာ မျိုးစေ့ကြရာ တွင် တစ်နည်းအားဖြင့် လယ်ကွင်းကွယ်ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရ၏ဟု ရွာကျောင်းက လေးတန်းသင်သော ဆရာလေးက ပြောပြခဲ့ဖူး၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝါးခယ်မမြို့ကလေးသည် မြေနက္ကန်းပေါ်ဒေသ ဖြစ်ပြီး မိုးလည်းကောင်းစွာရသဖြင့် ဆန်စပါးအထွက်ကောင်းသော နေရာဒေသတစ်ခုဖြစ်သည်ကတော့ အမှန်ပင်၊ မြို့တည်နေသည် ကပင် မြစ်ကမ်းစပ်မှာ အလွှားလိုက်တည်ရှိပြီး ချောင်းငယ်မြောင်း

ငယ်၊ မြစ်သေးမြစ်မွှား၊ မြစ်လက်တက်များ၊ ရှောင်မလွတ်အောင် ပေါများလေသဖြင့် သားငါးပုစွန်တို့ အလွန်ပယ်ထွက်ရှိလေရာ လယ် သမားများနှင့် အတူ တံငါများလည်း ရှိကြလေသည်။

တကယ်တမ်းတွင်မူ ဗမာ-မွန်-ကရင်စသည့် ဒေသခံတိုင်းရင်း သားများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး၊ တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး သွေးနွေးယှက် လည်နေကြသည်ဖြစ်ရာ သူလူမျိုး၊ ငါ့လူမျိုးခွဲခြား၍ပင် မရနိုင်တော့ အောင် တစ်သွေးတည်း၊ တစ်သားတည်းဖြစ်ကုန်ကြပြီ၊ တစ်မြေ တည်းနေ၊ တစ်ရေတည်းသောက်၍ တစ်ခရီးတည်း သွားခဲ့သည် မှာ နှစ်ပေါင်းကြာခဲ့ကြလေပြီ။

ယခုလည်း မိုးလင်းမည်ကြံခါရှိသေး သူမိန်းမအဘွားကြီး ဒေါ်မယ်ခက ခြေးမကလေးတွေ့ရာ ခပ်ဝေးဝေးသွေးစပ်သော မိန်းမငယ်ကလေးများ၊ အိမ်ရှေ့အုန်းပင်အောက်တွင် တံမြက်စည်း လုပ်ရန် အုန်းလက်သပ်ရင်း တခစ်ခစ်၊ တဟစ်ဟစ်၊ တဟားဟား တွတ်ထိုးရယ်မောနေကြသည်ကို ရှေးအဘွားကြီးပီပီ၊ အမြင်ကတ် ဟန်နှင့် မာန်မဲကြိမ်းမောင်းနေသည်ကို စောအောင်ထီး တစ်ယောက်အိပ်ရာထဲက ကြားနေရခြင်းဖြစ်၏။

အိမ်အောက်တွင်မွေးထားသော ဝက်သားအုပ်မနှင့် ဝက်ကလေးခြောက်ကောင်ကတော့ အစာမကျွေးသေးသဖြင့် ကုက္ကိုသားကို ထွင်းထားသော ဝက်စားခွက်တစ်လံလောက်ကြီးကို

နှုတ်သီးဖြင့်ထိုးကော်လှန်မှောက်ပြီး "တပို့ပို့ တအိအိ" နားငြီးလောက်အောင် အော်ဟစ်၍ အစာတောင်းနေကြပြီ။ မကြာခင်မှာပင် အိမ်နီးနားချင်းတွေဆီက စုထားသော ထမင်းရည်တွေလောင်းထည့်၊ ငှက်ပျောပင်ပါးပါးလှီးထည့်၊ ဖွဲကြမ်းလက်နှစ်ဆုပ်လောက်ထည့်ပြီး ကျွေးလိုက်လျှင် ဝီကောင်တွေ တဖြည်းဖြည်း တဝုန်းဝုန်းနှင့်စားရင်း ငြိမ်သက်သွားပေလိမ့်မည်။

အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော စောအောင်ထီးသည် ယခုလိုမိုးဦးကျရာသီအေးအေးမှာ ဥလာထလေ့ရှိသဖြင့်၊ ညညနှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်မပျော်နိုင်၊ သည်ကြားထဲမှာ အိမ်နောက်ဖေးချောင်းကလေးအတွင်း သမန်းခွဲအစပ်များတွင် ဆူပွက်မြူတူးနေကြသော ငါးကြီးတွေကြောင့်လည်း သူအိပ်မပျော်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ဟိုး . . . မြစ်မကြီးဆီကနေ တောင်ဘက်တန်းတန်း ခွဲထွက်စီးဝင်လာခဲ့သော ချောင်းကလေးသည် အရိပ်အာဝါသကလည်းကောင်း၊ ချောင်းစောက်ရေနေကလည်း ကောင်းလှသဖြင့် ငါးပုစွန်တွေခိုအောင်းပျော်မြူနေကြလေ့ရှိ၏။ ညက ရေတက်ဦးမှစ၍ ရေပြည့်ခါနီးအထိ အိမ်နားက ချောင်းအကွေ့တွင် ရေဦးတိုက်သံတဟဲဟဲ၊ တရွဲရွဲနှင့်အတူ ရေပေါ် ရှုပ်ပြေးကူးခပ်လေ့ရှိသော ငါးကလေးများကို လိုက်လံထိုးဟပ်နေကြသော ငါးကြီးတွေ၏ ဆူပွက်သံက သောသောညံ့ဖျူ ကျယ်လောင်လှ၏။

ယခုတလော သိပ်နေမကောင်းချင်၍ ချောင်းထဲဆင်းပြီး ငါးရှား၊ ပုစွန်ဖမ်း မလုပ်နိုင်ခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်ခန့်ရှိပြီမို့ အိမ်၏ စားရေးသောက်ရေး ကျဉ်းကျပ်လာနေပြီ။ ဒါ့ကြောင့်လည်း မီးဖိုချောင် တာဝန်ယူထားရသူ ဒေါ်မယ်ခတစ်ယောက် စိတ်ထွေထွေနှင့် မြေးမတွေကို ဆူနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေ၏...။ လက်ခန့်အကြံတစ်ခု ခေါင်းထဲဝင်လာသည်နှင့် အိပ်ရာက ဆွက်ချင်းထ၍ မျက်နှာသစ်ဖြစ်တော့သည်။

“ဟေး သာကျော် သာကျော် မင်းခြံထဲက ထီးရိုးဝါးသုံးလေးပင်လောက် ခုတ်မယ်ကွာ။ ငါကိစ္စရှိလို့ဟေ့”

ငါးရုံစပ်က လှမ်း၍အော်သောအခါ ကိမ်ထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေဟန်တူသော သူငယ်ချင်း ဦးသာကျော်က-

“ပြောနေရသေးလား၊ ကောင်ရာ၊ ကြိုက်တဲ့ဝါး ခုတ်ယူသွားလေကွာ၊ ငါ မစားဘူး”

တစ်ရွာတည်းနေ ငယ်သူငယ်ချင်း ဦးသာကျော်၏ခြံထဲက ခုတ်ယူလာခဲ့သော ထီးရိုးဝါးကျစ်ကျစ်သွယ်သွယ်လေးလုံးကို ထမ်း၍ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်မှာတော့ ဒေါ်မယ်ခက ထမင်းကြမ်းကလေးကို နုနွင်းဝါဝါနှင့် ကြော်ထားပြီးပြီ။ နွေနှောင်းကတည်းက သိပ်ထားခဲ့သော လက်တစ်ဝါးခန့် ငါးဖယ်အောင်းငါးပိကောင်ကို ဝါးတံညှပ်ကလေးနှင့် ညှပ်ကာ မီးဖိုမှာကင်ပြီးပြီ။ မြေရေခွေးအိုး

ကြီးထဲမှာလည်း စွဲဖီးဖိုးလွတ်လတ်ဖက်ခြောက် လက်တစ်ဆုပ်ခန့် ထည့်ကာ ဖီးဖိုးဘေးမှာကပ်၍ နှပ်ထားပြီးခဲ့လေပြီ။

နံနက်စာ ထမင်းစားပြီးလျှင် စောအောင်ထီးတစ်ယောက် ထိုင်မနေနိုင်၊ ဝါးဖတ်ခမောက်ကလေး ကောက်ဆောင်းကာ အိမ်ပေါ်က ဆင်းရန်ပြင်၏။

“ဒါက ဘယ်သွားဦးမှာလဲ၊ နေလဲသိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ဒေါ်မယ်ခ၏ လှမ်းမေးသံကို ရုပ်၍ပြေမနေနိုင်။

“ချောင်းဝက အောင်ညွန့်တို့ အိမ်ဘက်ပါကွာ၊ ခဏပဲ မကြာဘူး”

ပါးစပ်ကလည်းပြော လူကလည်း အိမ်အောက်သို့ ရောက်သွားပြီ သည်နေ့ မြန်မာလို ဘယ်နုရက်ပါလိမ့်ဟု တွေးပြီး စိတ်ဖြင့် တွတ်၏။ “အင်း... သည်ညဆယ့်နှစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် ရေတက်လိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ပြင်ဆင်ချိန်တော့ ရပါသေးသည်။ ကြီးကုန်ခြင်း၊ ငါးမျှားချိတ်ပြင်ခြင်းနှင့် ခုတ်ပြီးသား ထီးရိုးဝါးကို အကိုင်းအခက်စင်အောင် အချောသပ်၍ မီးပြကာ လိုချင်သည့် ပုံစံရအောင် ပြုပြင်ရဦးမည်။ မြန်မြန်လုပ်မှ” တစ်ယောက်တည်း တရုတ်တေးရင်း ချောင်းဝဘက်ဆီ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ကြေးစည်သံကလေး တနောင်နောင်နှင့် ဒေါ်မယ်ခ၏ အစိန္တေယျ ဘုရားရှိခိုးစာ အရှည်ကြီးရွတ်ဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ညဆယ်နာရီ ကျော်ခွဲပြီ။ လှေကလေးပေါ်မှာ ထီးမိုးဝါးကို ပြုလုပ်ထားသော ငါးမျှားတံလေးချောင်း၊ မီးခွက်၊ မီးခြစ်၊ ငါးထိုးမှိန်း စသည့် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းတွေ တင်ထားပြီးပြီ။ . . . တိမ်ရှေ့ကပြင်တွင်ထိုင်ပြီး ရေခဲခွေးကြမ်းတစ်ဖိုးနှင့် ရေတက်ချိန်ကို စောစောထီး စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

ကောင်းကင်တွင် မှန်မှန်မိုင်းမိုင်းနှင့် မိုးသားတိမ်လိပ်တွေက တရိပ်ရိပ် ပြေးလွှားနေသည်။

“မိုးမင်းကြီးရယ် မရွာပါနဲ့ဦး။ ကျုပ် ငါးတွေဖမ်းပြီးမှ ရွာချင်ရွာပါ”

စောစောထီး တီးတိုး ဆုတောင်းမိသည်။

ညဉ့်ဆယ့်တစ်နာရီခန့်တွင် စောစောထီး လှေကလေးနှင့် ချောင်းအကွေ့ဆီ ထွက်လာသည်။ သူ ကိုင်းထောင်မည့်နေရာ ရောက်လျှင် မီးခွက်ထွန်း၍ ကမ်းစပ်က လမုပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်သည်။ နောက်တစ်ခါပိုပြီး သေချာစေရန် ခနိပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်အရင်းပိုင်းကို ကြည့်ပြန်သည်။ စောစောထီး သေသေချာချာ ရွာဖွေနေသော အရာသည် “ရေရစ်” ဖြစ်၏။ မြစ်ပင်ဖြစ်စေ၊ ချောင်းပင်ဖြစ်စေ ရေတက်လာသောအခါ တရိပ်ရိပ် တအိတိတက်သည်။ ရေတက်သည့်အချိန်ကုန်သွားလျှင် ရေက ချက်ချင်း ပြန်ကျသွားသည်မဟုတ်။ ရေငြိမ်၍ အိနေသည်က အကြာကြီးဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ၏ မိုးအခါစီးဆင်းတတ်သော
 ရေထဲတွင် နွံတွေ၊ နွံတွေ၊ အပိုက်စ၊ အပိုက်ဆွေးတွေ ပါ၏။ နာရီ
 နှင့်ချိတ် ရေအိနေသောအခါ ရေမျက်နှာပြင်ပြင့်လျှင်ပြင့်သလောက်
 ကမ်းပစ်စပ်ရှိ သစ်ပင်ချုံပင်တို့တွင် နွံနှစ်နှံနှစ်တို့ အရစ်လိုက်ထင်
 ရွှိ ကျန်ခဲ့သည်။ သေသေဆွာဆွာကြည့်တတ်လျှင် ထိုထင်ကျန်ခဲ့
 သော ရေရစ်၏နှုတ်ခမ်းတွင် အပိုက်စကလေးတွေ၊ ဒိုက်ဖတ်
 ကလေးတွေလည်း တွယ်ကပ်၍နေသည်ကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။

ကိုင်းထောက်သမားသည် ဒါကို သိထားရသည်။ သူတို့ ကိုင်း
 ထောက်၍ ဖမ်းဆီးသောငါးသည် ငါးသေးငါးမွှားမဟုတ်။ လေးငါး
 ဆယ်ပိဿာအထိ ချိန်နိုင်သည့် ငါးကြီးတွေ ဖြစ်၏။ ထိုငါးကြီးတွေကို
 မိနိုင်ဖို့အတွက် သာမန်အတတ်ပညာ သာမန်အားထုတ်ရုံနှင့်မရ။

ငါးမျှားတံက ဆင်းလာသောကြီး၏အဆုံးတွင် ငါးမျှားချိတ်
 ရှိ၏။ ထိုငါးမျှားချိတ်တွင် ငါးအရှင်ကို တပ်ထား၏။ ထိုငါးသည်
 ရေပေါ်တွင် ရှုပ်ပြေးနေသလိုဖြစ်အောင် ဖန်တီးရ၏။ ကြီးကတို့
 နေလျှင် ငါးအရှင်က ရေထဲတစ်ထွာတစ်တောင် နှစ်ဝင်နေလိမ့်
 မည်။ ထို့ကြောင့် ကိုင်းထောင်ခြင်းသည် ပညာအလွန်ပါ၏။
 ထို့ကြောင့်ပင် ရေမျက်နှာပြင်၏အမြင့်သည် ရေအပြည့်ဆုံးအချိန်
 တွင် မည်မျှမြင့်သနည်း... ဒါကိုသိရအောင် “ရေရစ်”အရာကို
 ရှာဖွေခြင်းဖြစ်တော့၏။

ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ နှောင်းကလေးအတွင်း၌ အမှောင်
 ထူက သိပ်သိပ်သည်းသည်းနှင့် ပိန်းပိတ်လျက်ရှိ၏။ တောခြင်ရိုင်း

ကြီးတွေကလည်း ဖွဲ့နှင့်ဆုပ်၍ ပက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖုံးနှင့်ကျွင်းနှင့်
 သွေးသားစုပ်ယူရန် တပ်ချီပျံသန်းလာကြပြီ။ တံငါတို့ထုံးစံ ထိုခြင်
 များကို ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ လက်ဝါးနှင့်မရိုက်၊ လက်ဖြင့်ဖိကာ အသာ
 အသာ သပ်၍ချွတ်၏။ ထိုအခါ နီရဲငေးထန်းသော သွေးတို့ လက်မှာ
 စွန်းပေကြချေပြီ။ ပါးစပ်က တထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာထုတ်
 နေသော ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့များကြောင့် မျက်နှာပေါ်မှာတော့
 သက်သာသေး၏။

ရေအတတ်နှင့် ချိန်ဆ၍စိုက်ထားသော ကိုင်းတံတွင် ငါးစာ
 တပ်ရတော့မည်။ ဝန်တိုးကလေးထဲမှာ ရေထည့်၍လှောင်ထား
 သော ငါးဖွင်းသလက်အရှင်ကလေးကို အသာယူ၏။ ပြီးလျှင်
 ငါးမျှားချိတ်နှင့် ငါးကလေး၏ ကျောစွီးဆူးတောင်နားမှာ အသာ
 ဖောက်၍ချိတ်၏။ အသာထဲ ငါးမျှားချိတ် ထိုးဖောက်ခံရ၍ ငါး
 ကလေးမှာ နာလွန်း၍ ထွန်ထွန်လူး၏။ ထိုငါးကလေးကို ရေ
 မျက်နှာပြင်ပေါ် အသာချပေး၏။ ထိုအခါ ငါးကလေးသည်
 လွတ်မြောက်ချင်လေနှင့် ရေပေါ်ရှုပ်တိုက်ကူးခတ်၍ ပြေး၏။
 သို့သော် ၎င်း၏ကျောမှာ ဖောက်ချိတ်ထားသော မျှားချိတ်နှင့်ကြီး
 ကြောင့် ဝေးဝေးသို့ မပြေးနိုင်၊ လက်လံတစ်လံပတ်လည်လောက်
 မှာ ဝိုင်းပတ်၍ လှည့်ပြေးနေရ၏။

စောအောင်ထီး သဘောကျစွာ ပြူးလိုက်သည်။ အနေတော်
 ပါပ။ ထိုသို့ ဝိုင်းပတ်လှည့်ပြေးနေတာကိုက ငါးကြီးတွေကို လာစား
 ရန် ဖိတ်ခေါ်နေတာပဲဖြစ်၏။

လောကကြီးမှာ လှည့်စားတာ မြို့ဆွယ်တာ ဖိတ်ခေါ်တာ ညှို့ငင်ဖမ်းယူတာတွေနှင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ ပန်းကလေးတွေက သူတို့၏လှပသော ပွင့်ချပ်ပွင့်ဖတ်တွေနှင့် မွှေးကြိုင်ထုံသင်းသော ရနံ့တွေနှင့် ပျားပိတုန်းတွေကို ညှို့ငင်၏။ ဖားကလေးတွေက အုံးအင် ဖိုမသံပေး၍ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကို ဖိတ်ခေါ်၏။ အပျိုမတွေက တခစ်ခစ်ရယ်ပြုံးသံပေးကာ ကာလသားတွေကို ကလု၏ ပြု၏။ ထိုသို့ညှို့ငင်ဖိတ်ခေါ်မှုကို ဘယ်သူလာ၍ ခံနိုင်သနည်း။ သည်ည ရေတက်ဦးမှာမြို့သောငါးတွေ မိမှာကျိန်းသေပလေ။

မည်းမှောင်ရစ်ဆိုင်း အံ့ပိုင်းဝေရီ ရှစ်ခွင်တိုင်းဆီမှာ ဆိုင်းဆို့နေသော မိုးသားတိမ်မည်းတို့က တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာနေဆဲ လကွေးကလေးကို ပြေးဝင်ဖုံးကွယ်လိုက် လွတ်ထွက်သွားလိုက်နှင့် ရှိ၏။

“နှင့်မေကလွား ရေတက်ဦးမှာတော့ မရွာလိုက်ပါနဲ့ဟ”

ဟု အသံထွက်အောင်ပင် ခောအောင်ထီး ရေရွတ်မိတော့၏။ ရေတက်ဦးနှင့်မြို့သောငါးတွေ မိုးသည်းသည်းရွာလျှင် ပျောက်ကုန်မှာစိုးမိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ရေငြိမ်စပြုပြီ... မြစ်မကြီးဆီကနေ ချောင်းရိုးကလေး အတိုင်း ပျော်မြို့စွာ တက်လာသော ငါးကြီးတွေ၏ အစာဟပ်သံ ရေပွက်သံတွေ ကြားနေရပြီ။ မြစ်မကြီးထက်စာလျှင် ရေစောက်နက်နက်နှင့် ကမ်းနှစ်ဖက်တွင် ဆုံတွေ့ သစ်ပင်ကြီးတွေ အုပ်ဆိုင်း

နေသော ချောင်းမြို့ကလေးထဲတွင် ငါးကြီးတွေအတွက် အစာတွေ
က ပို၍ပေါ့လှ၏။ သို့ကြောင့် အစာတွေနှင့် ငါးကြီးတွေ တသောသော
တက်လာနေကြပြီ။

တောင်ဆီမှ မိုးခြိမ်းသံ ကိုးကိုးကျိပ်ကျိပ်မြည်ဟီး၍ မုတ်သုံလေဖူး
တစ်သုတ်က ချောင်းမြို့ကလေးအတွင်း ဝင်၍ တိုးရှေ့သောအခါ
တမ်းစပ်၍ ညောင်မုတ်ဆိတ်ပင်တို့ကြီးပေါ်က ညောင်သီးတွေ
တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျသံကြားရပြီး အိပ်တန်းတက်နေကြသော
ငူငုက်ကလေးတွေက ထအော်ကြ၏။ နှင်းမုန်နှင်းစက်ခန့် မိုးဖွဲ
ကလေးတွေ ဖွဲဖွဲကျနေ၏။

“ကော်ပြီ . . . တော်ပြီ ဒါလောက်နဲ့ပဲ ရုပ်ပါဗ ခက်မရွာ
နဲ့တော့”

စောအောင်ထီးက ရေရွတ်ပြန်သည်။

ဟုတ်သည် . . . သည်လို မိုးဖွဲကလေးတွေအောက်မှာ ငါးကြီး
တွေက ပို၍ မြှူတတ်ကြသည်မဟုတ်လား . . . ဒါထက်သည်းလာ
ရင်တော့ ငါးကြီးတွေ ရေပေါ်တက်မပြုနေကြတော့ဘဲ ရေအောက်
ဆင်းသွားကြလိမ့်မည်။

လမုပင်၏ အကိုင်းတွင်ချည်ထားသော လှေကလေးပေါ်မှာ
စောအောင်ထီးတစ်ယောက် အသက်ကိုတောင်ပြင်းပြင်းမရှုရဘဲ
ငြိမ်သက်စွာ စောင့်လျက်ရှိ၏။

“ဖလပ် . . . ဖလပ် . . . ဖြန်းဖြန်းဖြန်း” အသံတွေနှင့်အတူ
ဝါးကိုင်းတံ လေးချောင်းရှိ မျှားကြိုးတွင် တွယ်ချိတ်ထားသော

ငါးဖျင်းသလက်ကလေးတွေ ရုန်းကန်ကူးခပ်လိုက်သဖြင့် ရေသံ
တွေကြားနေရသည်။ သေးသွယ်ပျော့ပျောင်းသော ထီးဖိုဝါးအဖျား
တွေက ငါးကလေးတွေ ဆွဲပြေးလွှင် အသာညွတ်ကွေး၍
ပေးလိုက် ပြန်၍ ဆွဲယူတုံ့ထားလိုက်နှင့် ငါးကြီးတွေလာရန် မြှူဆွယ်
နေပြီ။

ရုတ်တရက် ငါးဖျင်းသလက်ကလေးတွေ ဖျက်ကလဲဆန်ပျာ
နှင့်။ ဒါလောက် လူးလာဆန်ခတ်ဖြစ်နေပုံထောက်ရလျှင် ဧကန္တ
အနားမှာ ငါးကြီးတွေ ရောက်လာတာပဲဖြစ်ရမည်။ သူတို့တာသာ
ဘာဝ အသိစိတ်နှင့် သူတို့ကိုစားမည့် သားစားငါးကြီးတွေ အနား
ရောက်မှန်းသိပြီး ကြောက်လန့်နေတာဖြစ်မည်။

စောအောင်ထီး လှေပေါ်မှာထိုင်လျက်ကပင် လက်ကိုရေထဲ
အသာချ၍ လက်ညှိုးကလေးကိုကွေးပြီး လက်မနှင့်ထိကာ အားနှင့်
ခတ်ထုတ်သည်။ 'ဇုတ်' ခနဲ 'ဇုတ်' ခနဲ အသံဖိုဖိုလေးလေးကြီး
သုံးလေးငါးခါထွတ်လာသည်။ ဒါဟာ ငါးကြီးတွေလာရန် ပရိယာယ်
သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်တော့၏။

လေးငါးချက်လောက် အသံပေး။ ခဏနား နောက်တစ်ခါ
လေးငါးချက်လောက် အသံပေး။ ခဏနားနှင့် ငါးကြီးတွေမြို့လာရန်၊
အစာဆွဲရန် စနေလိုက်၏။ မကြာပါ သူနှင့်ဖျက်မှာချင်းဆိုင်ဘက်က
ကိုင်းတံမှာ ငါးစေ့ပဲတော့၏။ "ဖောင်း" ခနဲ ငါးကြီး၏ မေးခိုက်သံ
နှင့်အတူ ရေထဲသို့ ဆွဲပြေးလေသဖြင့် ညွတ်ကွေး၍ပါသွားသော
ထီးဖိုဝါးကိုင်းတံက ညွတ်အားကွေးအားနည်းကုန်သည်နှင့် အားနှင့်
အင်နှင့် ဆတ်ခနဲပြန်၍ ရုန်းထွဲလိုက်တော့၏။ ထိုအခါ ငါးဖျင်း

သလက်ကလေး၏ ကျောတွင်မောက်ချိတ်ထားသော သံမဏိ
ငါးမျှားချိတ်က ငါးကြီး၏အာခေါင်အာစောက်ကို ဖောက်ခွဲစူးနှစ်
၍ ဝင်သွားလေပြီ။

ထိုအခါ ရေအောက်က ငါးကြီးသည် ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျင်
လှသဖြင့် လွတ်လိုလွတ်ငြား အင်နှင့်အားနှင့်ရုန်းလေတော့၏။
ကိုင်းတံထိပ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော နို့ဆီခွက်ကို လုပ်ထားသည့်
ခလောက်က “တဂွမ်ဂွမ်” အော်ကာ အချက်ပေးလေ၏။

သည်ဘက်ကမ်းက ကိုင်းတံနှစ်ချောင်းဆီမှလည်း နို့ဆီခွက်
ခလောက်သံတွေက “တဂွမ်ဂွမ်” မြည်၍ “မြန်မြန်လာပါတော့ဇွဲ၊
ကျွန်ုပ်ရဲ့ကိုင်းတံမှာ ငါးကြီးတွေ မိနေပြီဗျ” ဟု မပြောသော်လည်း
ပြောဘိသကဲ့သို့ စောအောင်ထီး နားလည်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့်
လှေဝမ်းထဲမှာ အလိုက်သင့်ချထားသော ငါးထိုးမှိုန်းကို ကောက်
ကိုင်ရင်း “မှတ်ပြီလားကွ ဝါလောက်မြှူချင်လှတဲ့ငါးတွေ” ဟု
ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ကြုံးဝါးလိုက်၏။

ညက ကိုင်းတံလေးချောင်းထောင်လေရာ ငါးပတ်ကြီးသုံး
ကောင်မိခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်မယ်ခတစ်ယောက် တပြုံးပြုံးနှင့်
ဝါးခယ်မဇော့သို့ ပို့ရန်ပြင်နေပြီ။ အရှေ့ဘက်ဆီမှ ရောင်နီစကလေး
တွေတောင် မဝံ့မရဲ အားစမ်းထွက်ပြုစု ပြုနေပြီ။ ဒီဝံ့မရဲ
ရေကပြင်တွင် ထိုင်ကာ အကြမ်းရည်တစ်ဘိုးနှင့် ဝိမ်ကျနေသော
စောအောင်ထီးက-

“မိန်းမရေ ဟောဒီမှာ အောင်ညွန့်ကြီးလာတယ်ကွ ငါ့မယ် အောင်းငါ့ပိကလေးမီးကင်ပါတော့”

ဟု အိမ်ထဲသို့ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“ညက မင်းတော်တော်ဟုတ်တယ်ဆို ဧကအောင်ထီး”

ဦးအောင်ညွန့်က မေးရင်းဝင်ထိုင်သည်။

စောအောင်ထီးက ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ “ဟီး”ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ -

“ဟုတ်တယ် ကောင်ရေ . . . ငါ့ပတ်ကြီးတွေမှ သုံးကောင် တောင်ကွ၊ သောက်ကွာ ရေခွေး”

ဟု ပြောရင်း ရေခွေးတစ်ခွက်ငဲ့ပေးသည်။

“ငါ့ဖျင်းသလက်နဲ့ ထောင်တာလားကွ”

ကွန်သမား၊ ဘဝန်းသမား ဦးအောင်ညွန့်က မေးသည်။

“ဒီလိုကွ . . . အခုလို ရေထရက်တွေမှာ ရေက ညဘက်မှာ တက်တဲ့အခါ ချုံစပ်တွေမှာ ငါ့တွေတော်တော်ပွက်တယ်ကွ . . . ငါကလဲ ဂူလာထနေတော့ ညဘက်တွေမှာ တော်တော်နဲ့ အိပ် မပျော်ဘူးဟေ့၊ တို့အိမ်နောက်ဘက်မှာဆို . . .”

“ငါ့ကြီးတွေ တဝန်းဝန်းတပြန်းပြန်းနဲ့ အိပ်လို့တောင်မရပါဘူး ကွာ၊ ငါလဲ စိတ်တိုတိုနဲ့ ဒါလောက်တောင် သောင်းကျန်းနေတဲ့ ငါ့တွေ ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားတယ်ကွ၊ ကွန်နဲ့ပစ် ရင်လဲ မင်း ကွန်ကွဲသွားမှာကွ၊ ဒါလောက်ကြီးတဲ့ငါ့တွေ မရနိုင်ဘူး၊ လက်ထွန်ပစ်ပြီးမမ်းရအောင်ကလဲ အဆင်မပြေဘူးကွ၊ ဒီလို

အစားငမ်းတဲ့ငါးကြီးတွေဟာ ဟိုရေအောက်က အသေကောင်တွေကို မစားဘူးကွ။ သူတို့က ရေပေါ်ရေလှံ့မှာ ကူးခပ်မြှူနေတဲ့ ငါးအရှင်လေးတွေကိုပဲ မက်မက်မောမောစားကြတဲ့အဖိုးကွ”

ဒေါ်မယ်ခက ငါးဖယ်အောင်းငါးပိကင်ကို ဆီဆမ်း၍ လာချသည်။ ဦးအောင်ညွန့်က တစ်ဖဲ့ဖဲ့ပြီးဝါးကာ ရေခွေးကြမ်းခါးခါးနှင့် မျှော့ချရင်း စိတ်ဝင်စားစွာနားစွင့်လျက်မို့သည်။

“အဲ . . . အဲသလိုတွေရင်း မိုးသာလင်းကရော အပြေမပေါ်ဘူးကွ။ စားကွာ မင်းကလဲ ငါးဖယ်အောင်းငါးပိက လတ်တော့ ငန်ဆိမ့်ကလေးကွ” ဆိုပြီး သူလည်းတစ်ဖဲ့ဖဲ့၍ ဝါးလိုက်သေးသည်။

“အဲ မိုးလင်းတော့ မိန်းမက သွေးပြေးမတွေကို ဆူနေတာ ကြားရတော့တာပဲဟေ့ ‘ဟီလာတိုက်နေတဲ့ ငါးဖျင်းသလက်တွေ ဒါလောက်မြှူနေရင် ရေတက်ဦး ငါးရဲ့တွေ ငါးပတ်တွေနဲ့တွေ့မှ ဟုတ်ပေ့ပြစ်နေဦးမယ်’ တဲ့၊ အဲဒါကိုလဲကြားရော ငါလဲ ချက်ချင်း သွားပြီး စဉ်းစားမိတော့တာပဲဟေ့ . . . အဲဒါနဲ့ သာကျော်တို့ အိမ်မှာ ထီးရိုးဝါးလေးလုံးသွားခုတ် . . . မင်းဆီက ငါးဖျင်းသလက် အရှင်တွေတောင်းပြီး ကိုင်းထောင်ဖြစ်တော့တာပေါ့ကွာ”

ဦးအောင်ညွန့်က “ဘာဆိုလို့လဲကွ မင်းဟာက” ဟု မေး၏။ စောအောင်ထီးက ပြုံးလိုက်သေးသည်။

“မင်းကလဲ ကွန်သမား၊ ဘဝန်းသမားပဲကွ။ ငါးဖျင်းသလက်တို့၊ ငါးပတ်တို့၊ ငါးရဲ့တို့အကြောင်းသိပြီးသားပါ။ ငါးဖျင်းသလက်ဆိုတဲ့ငါးက အင်မတန် နန့်ကြောဆွဲတဲ့ငါးကွ။ ဘယ်တော့မှ အငြိမ်

မနေဘူး။ စိုက်တစ်စိုက်မှာ ငါးဖျင်းသလက်တွေများများမရှိနဲ့ ဆယ်
ကောင်လောက်သာရှိ၊ အကောင်ပေါင်း ရာနဲ့ချီပြီးရှိတယ် ထင်ရ
အောင် ဟိုနေရာသွားပွက် ဒီနေရာထခုန်နဲ့ မျက်စိနောက်အောင်
ကပြင်းတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်လား။”

အဲသည်တော့ ငါးရဲ့တို့ ငါးပတ်တို့လို အသားစားငါးကြီးတွေ
က ကြိုက်လို့ပဲလား မျက်စိနောက်လို့ပဲလား ဝါမှမဟုတ် လတ်လတ်
ဆတ်ဆတ်အရှင်ကိုမှ စားတတ်တဲ့ သူ့ခလေးကြောင့်ပဲလားလို့တော့
မဆိုနိုင်ဘူးဘူး။ ငါးဖျင်းသလက်ပွက်လိုက်တာနဲ့ ထိုးဟပ်စားပစ်လိုက်
တော့တာပဲ. . . ငါက အိပ်ရာထဲမှာ လှဲရင်း ချောင်းထဲမှာ ဆူညံ
ပွက်လောထနေတဲ့ ငါးကြီးတွေကို ဘယ်လိုမမ်းရပါ့မလဲလို့ စဉ်းစား
နေတုန်း မိန်းမက သူ့ပြေးမတွေကို ဆူနေတဲ့စကားထဲက အတွေး
ရသွားတာဟေ့။”

တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် မနေတတ် မစား
တတ်ဘဲ သူတို့ရဲ့ပုန်းလှည့်အောင် အားနဲ့အင်နဲ့ ပွက်တတ်ဆူတတ်၊
အစာမက်တတ်တဲ့ အဲသည်ငါးကြီးတွေကို ငါးဖျင်းသလက်နဲ့သာ
များလိုက်ရမည်ဆိုပြီး တွေးမိသွားတာကွာ သိရဲ့လား. . . ငါ့အတွေး
မှန်မမှန်ဆိုတာတော့ ဟောဖို့မှာ ကြည့်ပေးတော့ဗျား။”

ဟုဆိုပြီး ရေကပြင်ပေါ်တွင် တန်းစီတင်ထားသော ဖြူဝါဝါ
ငါးပတ်ကြီးသုံးကောင်ကို ပြုလေ၏။ ဟုတ်သည် တစ်ကောင်
တစ်ကောင်လျှင် ခြောက်ပိဿာ၊ ခုနစ်ပိဿာခန့်ရှိမည့် ငါးပတ်
ကြီးတွေ ဖြစ်၏။ သုံးကောင်ဆိုတော့ အံမယ်. . . ပိဿာနှစ်ဆယ်

တော့ ကြိမ်းသေပျံ့လိမ့်မည်။ ယနေ့စော့နှင့်တွက်ကြည့်လျှင် . . .
 အားပါးပါး နည်းနည်းနောနောငွေတွေ မဟုတ်ပါလား . . .
 တွေးရင်း တွေးရင်းနှင့်ပင် စောအောင်ထီး ခမ်းသာလုံးဆိုလေ
 တော့၏။

ꣳ ꣳ ꣳ

ထမ်းပိုး၏ တခြားတစ်ပက်မှာ

မြောက်လေငယ်သွင်းပါလို့၊ မြူနှင်းငယ်စိုစို
မြင်တိုင်းငယ်ပျိုသည်၊ ရွှေကူးညိုတာရာနှင့်
ကြတ္တိကာထွန်းသည် လကိုလေး . . .

သီတင်းကွတ်လကုန်၍ တန်ဆောင်မုန်းပင် ဝင်ခဲ့ပြီး သစ္စာ
သွတ်မြစ်မကြီးတစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး ဝေရီနေအောင် နှင်းမှုန်နှင်းစက်
တို့က ပိတ်ဖုံးကာဆီးလျက်ရှိတော့၏။

မြစ်မကြီးအတွင်းမှ လွင့်ယုံတက်လာသော ရေခိုးရေငွေ့များ
နှင့် ကောင်းကင်မှ တဖွဲဖွဲကုဆင်းလာသော နှင်းငွေ့များပေါင်းဆုံ
ဖွဲ့ပိုင်း ကာဆီးနေသောကြောင့် မြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်ရှိ သစ်ပင်အုပ်၊
ခွံပင်ငယ်၊ သောင်ကမ်းစွယ် ညိုညိုတို့ကို ခပ်ဝေဝေဝါးဝါးသာ
လှမ်း၍ မြင်နေရတော့၏။

လပြည့်ခဲ့သည်မှာ လေးငါးဆယ်ရက်မက ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍
လဆုတ်မကွ သဘာဝအတိုင်း ကောင်းကင်တွင် ငွေလမင်းဝင်းပ
ခြင်းမရှိ၊ မျက်တောင်ခတ်လျက် တမိတ်မိတ်လင်းလက်နေသော
ကြယ်ကလေးများ၏ ဘော်ငွေရောင်တို့သည် ဝိန်းပိတ်မတတ်

မြို့သိုင်း၊ အိမ်သိုင်းနေသော နှင်းထုမြို့ထုကြီးကို မထိုးဖောက်နိုင်စွာပါ။
ထို့ကြောင့် စာသောသောရစ်ခွေလျက်ရှိသော မြစ်ပြင်တစ်ကြော
တွင် အမှောင်ထုကသာ ငြိမ်းစိုးလျက်ရှိနေသည်။

သီတင်းကွတ်လပြည့်ကျော်ပြီးကတည်းက ဖိုးနီတို့ မြစ်ဝကျွန်း
ပေါ်ဒေသတစ်ခွင်တွင် “ကျ-မ” ဆွဲသည်ဟု ခေါ်သော ရေတွေ
စု၍ ဆုတ်နေပြီ။ ကွင်းရေ၊ ကန်ရေ၊ တမ်ရေ၊ ဖိုးချောင်းရေတို့သည်
မြောင်းငယ်မှသည် ချောင်းသို့လည်းကောင်း၊ ချောင်းမှတစ်ဆင့်
မြစ်သို့ လည်းကောင်း၊ မြစ်မှတစ်ဆင့် ဟိုး အောက်တောပင်လယ်
တက်ဆီသို့ အားနှင့်အင်နှင့် စီးဆင်းကုန်ကြပြီ။

ထိုကဲ့သို့ အလုံးအရင်းနှင့်၊ အင်နှင့်အားနှင့် စီးဆင်းနေသော
ရေထဲတွင် မိုးကျရေဝင် လယ်ကွင်းတစ်ခွင်၌ တစ်မိုးတွင်းလုံးရှင်
သန်ပျော်ဖြူနေခဲ့ကြသော ငါး၊ ပုစွန်၊ ခရု၊ ဂဏန်းတွေပါ စုန်ဆင်း
လိုက်ပါသွားကြပြီ။ မြစ်ရေသည် နောက်သည်လည်းမမည် ကြည်
သည်လည်း မဟုတ်။ စိမ်းပုပ်ပုပ်အဆင်းနှင့် ကသောကပျော
အတင်းထိုးဆင်းလျက်ရှိတော့၏။ သတ္တဝါတို့သည် သူတို့၏ ဘဝ
ပေးအသိတရားအရ ဘယ်အချိန်ဘယ်ရာသီတွင် ဘယ်နေရာ၌
ကျက်စားရှင်သန်ရမည်ကို သိနေကြ နားလည်နေကြသည်မှာ အံ့
ဩစရာတော့ ကောင်းလှလေ၏။

တစ်မိုးတွင်းကာလပတ်လုံး အုန်းအုန်းခြိပ်ခြိပ် မိုးတွေရွာပြီး
ချောင်းရေလျှံ၊ ကန်ရေတိုးစဉ်က လယ်ကွင်းအနှံ့၊ တမ်တကာ
ဖိုးချောင်းဂယက်ကွင်းတွေပါမကျန် တက်ရောက်ကျက်စားရှင်သန်

ပေါက်ပွားနေခဲ့ကြရာမှ ငါးဆင်းမိုးကြီး တဖြုန်းဖြုန်းစွာပြီး ရေတွေ ပေါင်းလန်အောင် လွှဲနေတုန်းမှာလည်း သူတို့ပျော်မြူးမဆုံး မိကြ ဆဲပင်၊ ယခုလို (ကု-မ)ဆွဲချိန်မှာတော့ ရေတွေခန်းခြောက်တော့ မည်ကို မည်သို့မည်ပုံသိသည်မဆိုနိုင်၊ အကုန်လုံးကျရေနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါချေတော့၏။ ကွင်းထဲမှိးထဲတွင် ငါးသေးငါးပွား များနှင့် နွဲထဲနုန်းထဲတိုးဝင် အသက်ရှင်နေနိုင်သော ရေသတ္တဝါတို့ သာ ကျန်ရစ်ကြလေတော့၏။

ငါးတွေပုစွန်တွေက ယင်းကဲ့သို့ သိတတ်ကြ၊ ပါးနပ်ကြသလို ပိုးနီတို့လို တံငါတွေကလည်း ငါး ပုစွန်တို့၏သဘောကို နှောကျ အောင် သိထားကြ၊ နားလည်ထားကြပါ၏။ ဪ... တံငါအလုပ် နှင့် အသက်မွေးနေတာ ဒါလောက်မှ နားလည်မထားလို့ကတော့ ထမင်းအိုးကည်ရန် ဘယ်ကလာ ဆန်ရပါမည်နည်း။

ယခုလည်း ကြည့် မြစ်ရိုးတစ်လျှောက် ပုစွန်ခပ်သမားတို့၏ မီးခွက်မီးပုံးတွေ ဟိုဟိုသည်သည် သွားလာလှုပ်ရှားပွားပန်းခပ်နေ ကြပြီ။ သည်ကနေ့ည ဆယ့်နှစ်နာရီခန့်တွင် ရေကျမည်ကို တွက် ဆွက်သိရှိထားကြသဖြင့် ညဆယ်နာရီလောက်ကတည်းက ရေစီး ရေလာကောင်းသော ကမ်းစပ်၊ ကမ်းကျေများတွင် ကိုယ်စီကိုယ်င နေရာဦးထားကြပြီ။

“တံငါ လုပ်စား သားအဖမရှိ” ဆိုသော စကားအတိုင်း သားရယ်၊ အဖရယ်၊ ဆွေမျိုး၊ သူငယ်ချင်းရယ်ဆိုပြီး ဦးစားပေးနိုင် နေရာကောင်းမွန်သမျှ ပုစွန်ခပ်သမားတွေ ရောက်နှင့်နေကြပြီ။

နောက်ကျမှ ရောက်လာသူများကလည်း သူတို့တံငါခလေ့ တံငါ စည်းမျဉ်းအရ နေရာဝင်မလှကြ၊ နေရာဦးသူ မရှိသေးသော မြစ်ပြင် တစ်ကြောမှာ ကသောကမျောနှင့် နေရာရွာကြတော့၏။

သစ္စတ်သွတ်မြစ်သည် အရှေ့စု၊ ကြီးတော်ကွင်း၊ အရှေ့ခရိုင်၊ အနောက်ခရိုင်၊ ဆင်ကူးစသည့်များပြားလှသော ရွာစဉ်ရွာဆက် တို့ကို ကျော်၍ ဟိုး ထိပ်ဝဆိုသည့် ရွာအလွန်တွင် မြစ်မကြီးနှင့်သွား ၍ ပေါင်းဆုံစီးဝင်လေ၏။

ထိုမြစ်မကြီးမှတစ်ဆင့် ဒိမ်မဲ၊ ကျောင်းကုန်း၊ ပန်းတနော်၊ ကျွဲပျော်၊ ရွှေလောင်းစသည့် မြို့ကလေးတွေဆီ ခရီးဆက်နိုင်လေ သည်။ မြစ်မကြီးတစ်လျှောက် အသွယ်သွယ် ယှက်ဖြာနေသော ချောင်းတွေ၊ ပြောင်းတွေ၊ တမံတွေ၊ အင်းတွေက တွန်းထိုးထွက် လာသော ဗေဒါဖောင်တွေ၊ ဒိုက်ပုံတွေ၊ ကန်စွန်းဖောင်တွေ၊ ကန ဖော့ဖောင်တွေ၊ ကညွတ်ဖောင်တွေ မဲမဲလှုပ်မျှ မျောပါစီးဆင်း လာနေကြသည်။

ကွင်းထဲ၊ မိုးထဲ၊ ချောင်းထဲ၊ တမံထဲတို့မှ ကျရေနှင့်အတူ သက်ဆင်းလာကြသော ပုစွန်ဆတ်ထုပ် လက်မကား၊ လက်မဝါ၊ ဖြောင်ထုပ်တို့သည် မြစ်ထဲသို့ ရောက်လာကြသောအခါ သူ့ဘာသာ ရေထဲကူးခပ်စုန်ဆင်း၍ သွားကြမည်မဟုတ်၊ မြစ်မကြီးထဲမျောပါ လာကြသော ကန်စွန်းဖောင်၊ ဒိုက်ပုံ၊ ဗေဒါအုံတို့၏ ရေထဲသို့ တစ်ထောင်တစ်ထွာခန့် ထိုးဆင်းနေကြသော အမြစ်သား အမြစ်ပွား များတွင် လက်မများဖြင့် ညှပ်တွယ်လျက် လိုက်ပါခရီးနှင့်လေ့ရှိကြ၏။

ဤကဲ့သို့ တွယ်ကပ်လိုက်ပါတတ်သော သတ္တဝါများမှာ ပုစ္ဆန် တစ်မျိုးတည်းသာမဟုတ်၊ မောင်မီးကဏန်းတို့လည်း ရှိသေး၏။ ၎င်းအပြင် ဒိုက်ဖောင်တွေပေါ်မှာခွေရင်း လွန်ရင်း မြေပတုံး ရေမြေ နှင့် အဆိပ်ရှိမြေများလည်း ပါတတ်သေးသည်။

ဤကဲ့သို့ တွယ်ဆိုတ်၍ လိုက်ပါလာကြသော ပုစ္ဆန်တို့သည် သူတို့အတွက် အစာရေစာပေါ်သည့်နေရာ၊ လုံခြုံဘေးကင်းစွာ ခိုအောင်းနိုင်မည့် မြစ်ဝှမ်း၊ ချောင်းကျွေ၊ သောင်စပ်၊ ကမ်းပါး စသည့် စိတ်ကြိုက်နေရာများသို့ရောက်လျှင် အပြစ်များတွင် ခိုတွယ် နေရာမှ လွတ်ချကာ နေခဲ့တော့၏။

“အဲဒီ ပုစ္ဆန်တွေဟာ ကျွန်တော်တို့လို တံငါတွေကသာ ဆီးပြီး မမ်းယူ၊ ခပ်ယူမလုပ်ကြဘူးဆိုရင် ဘယ်အထိဆက်ပြီး ပါသွားကြ မှာလဲဟင် အဖေ၊ ပင်လယ်ကြီးထိ ပါသွားကြမှာလားဟင်”

ဖိုးနီဆယ့်လေးငါးနှစ်သားအရွယ် လက်သင်တံငါဘဝတုန်းက ဖခင်ဖြစ်သူကို မေးကြည့်ခဲ့ဖူး၏။ ဖိုးနီ၏မေးခွန်းကို ကြားရတော့ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးတော့ကျော်က သဘောကျစွာ တဟားဟား အော်၍ရယ်ရင်း -

“အေးကွ ငါ မင်းအရွယ်တုန်းကလဲ ငါ့အဖေ၊ မင်းအဘိုးကို မေးခဲ့ဖူးတာပဲ၊ တံငါလုပ်စ လက်သင်ကလေးဆိုတော့ ဘာမဆို သိချင်၊ တတ်ချင်၊ စူးစမ်းချင်တဲ့အရွယ်ကိုး”

“အဲသည်တော့ အဘိုးက ဘာပြောလဲ အဖေရ”

“ပြောမှာပေါ့ကွာ၊ ပြောရမှာပေါ့၊ ငါတို့ ပုစ္ဆန်တို့ရဲ့စရိုက် သဘာဝကို တံငါလုပ်စားမယ့်သူက သိတိုသိထားသင့်တာပေါ့”

“အခုလို ကျ-မ” ဆွဲချိန်မှာ ဖောင်စီးပြီးပါလာကြတဲ့ ပုစွန်တွေဟာ ရေချိုးပုစွန်တွေကွ။ ရေငန်ဘတ်တွေမှာ သူတို့မနေနိုင်ဘူး။ တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ပင်လယ်ရေငန်ဟာ ဟိုး . . . မြောင်းမြေအောက်ဘက်လောက်အထိ တက်တယ်လို့သိရတယ်။ အခုတော့ မြစ်တွေ၊ ဆောင်းတွေဟာ သောင်တွေထွန်းပြီး တိမ်တိမ်လာတော့ ရေငန်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ဆုတ်သွားတယ်ကွ။ အဲဒီတော့ ရေချိုးမှာသာ ပေါက်ပွားရှင်သန်တတ်တဲ့ငါးတွေ၊ ပုစွန်တွေဟာ ရေငန်ရောက်တဲ့ အရပ်ဒေသမရောက်ခင် အကွက်အကွင်းကောင်းတဲ့နေရာ၊ ဆောင်းမြောင်းတွေပေါ်ပြီး၊ ကမ်းစပ်မှာလည်း လမုပင်၊ လမဲ့ပင်၊ ဓနိပင်၊ ဓနုန်းပင်၊ ခရာပင်၊ ကျွပ်ပင်တွေပေါ်ပြီး ရေငို၊ ရေမွှား၊ ရေညှိရေမှော်နဲ့ ရေဩဇာကောင်းတဲ့နေရာတွေ ရောက်တာနဲ့ သူတို့ တဝပေးအသိနဲ့ ဆင်းပြီးရှင်သန်ကြ။ ပေါက်ပွားကြနဲ့ မိစ္ဆာမတုံးကြတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

ငယ်ဘဝအကြောင်းတွေ ပြန်တွေးရင်း ဆုံးသွားတာကြာပြီဖြစ်သော ဖခင်ကြီးကိုသတိရကာ လွမ်းသလိုလို၊ ဆွေးသလိုလိုကြီး ဖြစ်မိလေသည်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦးအဖေရဲ့၊ ဟိုးမြစ်ညာဘက်မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရင် ပုစွန်ဖောင်စီးတွေ ခပ်နေတဲ့သူတွေလဲ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။ သူတို့ ခပ်ယူပြီးသာ ဝိုက်ဖောင်တွေကို ကျွန်တော်တို့က ထပ်ခပ်တော့ ပုစွန်ကော ပါလာဦးမှာမို့လို့လားဗျ”

သားဖြစ်သူ လက်သင်တံငါကလေးကို အဖေဖြစ်သူက အမေးအမြန်းထူရန်ကောဟု စိတ်တိုမည်ကြံသေး၏။ ပြီးမှ သူ သိချင်လို့ မေးတာပဲဟုတွေးရင်း -

“မင်းပြောသလိုတော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ မြစ်ပြင်တစ်ကြောမှာ မျောလာတဲ့ ဒိုက်ဖောင်တွေဟာ အများကြီးကွ။ ဘယ်သူကမှ ကုန်အောင်ခပ်ယူနိုင်ကြတာမဟုတ်ဘူးကွ။ ရေခဲနဲ့မျောလာတာ ဆိုတော့ တစ်ဖောင်လောက် ကိုယ်ကခပ်ယူတုန်း ဘေးနားက ဒိုက်ဖောင်တွေက ဆက်မျောသွားရာ ပြီးတော့ ပုစွန်တွေက အသိဉာဏ် ရှိတာကလား သားရဲ့ . . . ၊ အမြစ်တွေကိုတွယ်ပြီး လိုက်လာပေမယ့် သူတို့ ဘေးရန်ကိုလည်း သူတို့ဂရုစိုက်ကြတယ်။ ခပ်ယူမယ်လို့ ဒိုင်းဝန်းကြီးဘေးနား စွပ်ခနဲရောက်လာတာနဲ့ တွယ်နေတာကနေ လွတ်ချပြီး ရှောင်သွားကြတယ်။ အေး . . . အမူမဲ့ အမှတ်မဲ့နေတဲ့ အကောင် နောက်ကသွားတဲ့အကောင်တွေ လောက်သာ လူတွေ လက်ထိပါသွားတာကွ။ စောစောက ရှောင်ထွက်သွားတဲ့အကောင် တွေဟာ ဘေးအန္တရာယ်ကင်းပြီလို့ ယူဆရတဲ့အခါ နီးရာဒိုက်ဖောင် မှာ ပြန်တွယ်ကြပြန်တာပဲကွ”

“နောက်ပြီးတော့လဲ နားထောင်လိုက်စမ်း။ အာသံတွေ ကြားရသလဲ၊ တဝေါဝေါနဲ့ ကြားနေရတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ မြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ ထူးပေါက်တွေ ကလိုဏ်ပေါက်တွေကနေ မြစ်ထဲကို ရေကျနေတဲ့ အသံတွေပေါ့ကွ။ အဲသည်နေရာတွေကလဲ ပုစွန်တွေဆင်းတတ်တယ်ကွ။ ကွင်းထဲ ရိုးချောင်းထဲက ပုစွန်တွေ ဆင်းတတ်တဲ့နေရာတစ်ခုလဲလို့ မှတ်ထားပေတော့။ ပြီးတော့ ဟောဒီ မြစ်တစ်ကြောမှာ မြစ်ထဲကို ဖီးဝင်နေကြတဲ့ ချောင်းလက်တက်တွေ၊ မြောင်းတွေ၊ အမြွှာအမြွှာနဲ့ ဘယ့်ကလောက်များသလဲ။ ရေတောင် မရေတွက်နိုင်ဘူးမဟုတ်လား။ အဲသည်တော့ ဒါလောက်များတဲ့

နေရာတွေက ဆင်းဆင်းလာကြတဲ့ ပုစွန်တွေဟာ တွေ့ရာနီးရာ ခိုက်ဖောင်တွေမှာ ဝင်ပြီးခိုကြ၊ ကပ်ကြ၊ တွယ်ကြပြန်ရော၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အထက် မြစ်ညာဘက်မှာ ဘယ်လောက်ခပ်ယူလူ ငါတို့ ခပ်လို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလားကွ၊ ရေသတ္တဝါ၊ ရေငိုးရေမွှား ဆိုတာ မရေတွက်နိုင်ဖောင်များတာသားရဲ့၊ ဒါကြောင့်လဲ ငါတို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် သားစဉ်မြေးဆက် တံငါလုပ်ပြီး အသတ်မွေး နိုင်ကြတာပေါ့”

မလှမ်းမတမ်းရှိ သောင်ခုံတန်းကြီး ထက်ဝက်မကပေါ်လာ ခဲ့ပြီ။ သောင်ကမ်းစပ်ရှိ ဝက်လာ၊ ငတန်ပိန်း၊ ခရာပင်များ ရေစပ် နှင့်အတော်ဝေးဝေးမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ တံတောင်ဆစ်ခိုး စီးဆင်းလာ သော မြစ်ရေသည် တဟဲဟဲနှင့် ကမ်းပါးကို တိုးတိုက်စီးဆင်းနေပြီ။ စိမ်းပုပ်ပုပ်မြစ်ရေကြောတွင် ဖေဒါအုံများ၊ ဒိုက်သရောပုံများ၊ ဟိုမှာ တစ်ပုံ သည်မှာတစ်ပုံ သူ့ထက်ငါ အပြိုင်မျောပါလာနေကြသည်။

လှေပဲ့ပိုင်းတွင် ခမောက်ကို မျက်နှာပေါ်ဖုံးပြီးတိပ်နေသော မကျင်ငွေကို ပါးစပ်ကမခေါ် လှေကို အသာလှုပ်၍နှိုးလိုက်သည်။ သောင်စပ်တွင် ဝါးလုံးတိုင်ကလေးစိုက်၍ လှေကြီးချည်ထားသည် ကိုဖြုတ်သည်။ ပြီးလျှင် ထိုဝါးလုံးဖြင့်ပင် သောင်မြင်ကို ထိုးကန်ပြီး လှေကို ကမ်းမှခွာထုတ်လိုက်သည်။ မြစ်လယ်ရေကြောကိုရောက် လျှင် မကျင်ငွေက လှေဝမ်းထဲရှိ ဒီဇယ်မီးခွက်ကို ထွန်းညှိလိုက် သဖြင့် လှေကလေး၏ ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး မီးရောင်များ လင်းလက် သွားသည်။

“ကျုပ် အိပ်ပျော်သွားတယ်တော်. . . ခရုတောင်ကျနေပြီနော်”
သူ့အိပ်ပျော်သွားသည့်အတွက် မိုးနီကို အားတုံအားနာ
ပြောသည်။

လှေပဲ့မှလှော်နေသော မကျင်ငွေကို မိုးနီ ကြင်နာစွာကြည့်
လိုက်သည်။ ကြည့်စမ်း ဒီမိန်းမနဲ့ပေါင်းသင်းလာတာ နှစ်ပေါင်းပင်
နည်းတော့သည်မဟုတ်။ အကြီးဆုံးသားသည်ပင် ဆယ်တန်းဖြေ
တော့မည်။ သူ့အောက်မှာ အငယ်က သုံးယောက်ရှိသေးသည်။
မောင် တစ်ယမ်း၊ မယ်တစ်စွက် ထမ်းပိုးတစ်ဖက်စီဝင်၍ ရှမ်းကာ
ဘယ်တုန်း ကမှ စိတ်ပျက်ပြိုငြင်ခဲ့သည်မရှိစူး။

မိုးနီဘဝအတွက် တကယ့်လက်တွဲဖော်ကောင်းတစ်ယောက်
ပီသခဲ့ပါ၏။ လင်နှင့်မယားဆိုတာ ချမ်းသာအတူ ဆင်းရဲအမျှ ဆိုလို့
စကားထားခဲ့ကြသော်လည်း ဘယ်တုန်းကမှ ချမ်းသာအတူ မနေခဲ့
ကြရ။ သူ့မျှာ ဆင်းရဲအမျှသာ မိစားနေခဲ့ရသည်မှာ ယခုထက်ထိ
မဟုတ်လား။

ယခုလို “ကျ-မ” ဆွဲချိန်၊ မောင်ဦးပုစွန်ခပ်ချိန်တွင် တစ်ယောက်
တည်းလုပ်နိုင်သည်မဟုတ်၍ လူငှားခေါ်ကြရတော့၏။ ထိုသို့
ခေါ်ရလျှင် သုံးပုံတစ်ပုံခွဲပေးရသဖြင့် ကိုယ့်အတွက် အကျန်နည်း
လိမ့်မည်။ အကြီးဆုံးကောင်က ဆယ်တန်းပေးမို့ သူ့မျှာ ကျောင်းစာ
နှင့်နပ်စားလုံးနေရလေသည်။ ဖုတ်ယသားကတော့ ငယ်သေးသဖြင့်
မြစ်ထဲ၊ ချောင်းထဲ၊ ရေထဲ၊ မိုးထဲမှာ မခိုင်းရတ်ပါ။ သို့အတွက်
မကျင်ငွေက -

“လူငှားခေါ်မနေပါနဲ့တော်၊ ငါ့မြေထိုးပိုက်အသစ်ကလေး ဝယ်နိုင်အောင်စုရဦးမယ်။ သားကြီး မြို့ဘက်တမ်းသွားတတ်နေတဲ့ ကျွန်ုပ်ရင်စရိတ်ကလဲ ရှိသေးတယ်။ စာမေးပွဲကြီးမတိုင်ခင် အထူး ထုတ်ဆိုလား အဲဒီစာအုပ်တွေကလဲ ဝယ်ရဦးမှာတဲ့။ ကျွန်ုပ် ပဲ့ကိုင်လိုက်ခဲ့ပါမယ်။ ဒါထက် ကိုဖိုးနီ၊ တော့သားက လူ့ဖွဲ့လုပ်ချင် နေပြီတော့ သိရဲ့လား” ပြောရင်းက တတီးတီးရယ်လေသည်။

“မင်းကလဲကွာ အစမဖို့ အဆုံးမရှိ၊ သားကြီး ဘာဖြစ်လို့ လဲကွ”

သားအတွက် စိတ်ပူပန်စွာမေးသည်။ ဟုတ်သည်။ ဖိုးနီသည် သားအကြီးကောင်ကြီးကို သားဦးပေဖို့လားမသိ။ အလွန်ချစ်၏။ အားလည်းထား၏။ သည်ကောင်ကြီးကို ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေ ချင်သည်။ ဆရာဝန်ကြီး၊ အင်ဂျင်နီယာကြီး ဖြစ်စေချင်သည်။ သားကြီးကလည်း တော်ရှာပါသည်။ ယခုကောင် မိဘတွေက အတင်းတားသဖြင့်သာ နေခဲ့ရသည်။ မဟုတ်လျှင် သူတိုယ်တိုင် ပဲ့ကိုင်လိုက်ချင်၊ မိဘကို ကူချင်သည့်စိတ်ရှိသည်။

“တော်ကလဲ ပြောမှာပေါ့တော့။ ကျောင်းဝတ်စုံတွေက သိပ်ဟောင်းနေလို့ ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်စုံလောက် အသစ်ချုပ်ချင် တယ်လို့ ကျွန်ုပ်ကို ပူဆာနေတယ်။ ဟုတ်လဲ တုတ်တယ်တော့။ မနှစ် ကိုးတန်းတုန်းက လက်ကျန်တွေဆိုတော့ နွမ်းလဲနွမ်းလဲ သေးလဲသေး နေကုန်ပြီ။ အင်းလေ... သူလဲ အရွယ်ကလေးရောက်လာပြီ ဆိုတော့ ဝတ်ချင်စားချင်ရှာမပေါ့တော်”

“မင်းကလဲကွာ ငါ့မှာဖြင့် ဘာများလဲလို့” ပြောရင်း မြစ်လယ်
ဘက်ဆီ လှေကို လှော်တက်ဖြင့် ယက်ထုတ်လိုက်သည်။

ဧဟာ မြင်နေရပြီ။ မှန်ရီဝေဝါးမြစ်ပြင်တစ်ခွင်လုံး ဒိုက်ပုံများ
ကန်စွန်းဖောင်များ၊ ဗေဒါအုံများ မျောပါလာနေကြပြီ။ မြစ်ညာ
ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မီးရောင်ကလေးတွေက တစ်လက်လက်
နှင့် ဟိုသည်ရွှေလွှားကာ ပုစွန်ခပ်နေကြပြီ။

မြစ်ပြင်ပြည့်ခမန်း မျောပါလာသမျှ ဒိုက်ဖောင်၊ ဗေဒါအုံ
များကို မည်သူ့မျှကုန်စင်အောင် ခပ်မယူနိုင်ပါ။ ခပ်သွက်သွက်
စီးဆင်းနေသည့်မြစ်ရေကြောင့် တစ်ဖောင်တစ်အုံကို ခပ်ယူနေတုန်း
အခြားဒိုက်ပုံများက မြစ်အကြေဘက်သို့ မျောပါသွားကုန်ကြပြီ။

ဖိုးနီသည် လှော်တက်ကို အသာချ၍ လှေဝမ်းထဲက ပုစွန်
ခပ်သည့်ဒိုင်းဝန်းကို လှမ်းယူသည်။ အချင်းသုံးပေခန့် ဝါးဖြင့်ခွေ
ထားပြီး တစ်မတ်ကွက်ပိုက်စကို ကတော့ပုံတပ်ထားသဖြင့် စကော
ပိုင်းလောက် လူတစ်ဖက်စာလောက် ဒိုက်ပုံများကို ကျွဲ၍ကော်တင်
“မ” ယူလိုက်ရန် အနေတော်ပဲဖြစ်သည်။ သည်ည ပုစွန်များများ
ရအောင်ရွာရမည်။

မကွင်ငွေက ရေစီးကို ဦးတိုက်ကာ မျောပါမသွားစေရန်
တောင့်၍လှော်ပေးထားရသည်။ “ဘေးကို. . . ဘေးကို” ဟု ဖိုးနီ
ကအော်လျှင် လှေဦးကို ဘေးသို့နည်းနည်းကပ်ပေးသည်။ ရေစီး
အရှိန်နှင့်မျောပါလာသည့် ဒိုက်ပုံကြီးကို ကားနှင့်ထိုး၍ ခပ်တင်
လိုက်သည်။ ဒိုင်းဝန်းထဲပါလာသော ဒိုက်ဖတ်များကို ဆွဲဖယ်လိုက်

လျှင် လက်မကားကြီး သုံးကောင် တဆတ်ဆတ် တဖျပ်ဖျပ်ခုန်ရင်း ဝိုင်းဝန်းထဲမှာပါလာနေပြီ။

လှေကပ်ကို အသာမ၊၍ ပုစွန်တုပ်ကြီးတွေကိုထည့်ပြီး ပြန်ဖုံးထားရသည်။ နို့မဟုတ်ပါက တောင်ဆုပ်ခန့်သာ စောက်နက်သော လှေဝမ်းထဲက ခုန်ထွက်သွားနိုင်သည်။

“ညာဘက်. . . ညာဘက်” ဟု လှမ်းအော်ကာ မကျင်ငွေက လှေဦးကို ညာဘက်အယ်မ်းတွင် ဖျာတစ်ဖျာစာခန့် ကန်စွန်းဖောင်ကြီးအောက်ခြေကို ထိုးကော်ခြစ်ဆွဲလိုက်သည်။ သည်လို ကန်စွန်းဖောင်ကြီးမျိုးကတော့ တစ်ခါတည်း ထိုးကော်ယူ၍မရ ဝိုင်းဝန်းနှင့် မဆုံ။ သို့ဖြစ်၍ ကန်စွန်းဖောင်၏အမြစ်များကိုသာ ခြစ်ယူ၍ ဝိုင်းဝန်းကို ဆွဲဖော်လိုက်ရသည်။ ဆတ်တုပ်လေးငါးကောင်နှင့် လက်သန်းခန့် ဘေးကြားကလေးသုံးလေးကောင် ပါလာသည်။ ထိုကဲ့သို့ ခပ်ယူလိုက်၊ နေရာပြောင်းလိုက်နှင့် လောဘဇောကပ်ပြီး လှုပ်ရှားနေသည့် ဖိုးနီတစ်ယောက် ဘေးကြောတွေတင်းကာ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ပြောင်းလာပြီ။

မြစ်ယံတစ်ကြောတွင် သောသောတုပ်တုပ် မျောပါလာနေကြသော ဝိုက်ဖောင်များလည်း တဖြည်းဖြည်း ကွဲပါးသွားလေပြီ။ ရေဦးအဟုန်ကတော့ ရွေ့သည်ဆိုရုံကလေးသာ ရွေ့တော့၏။

တစ်ဆက်တည်း မနားတမ်း လေးငါးနာရီခန့် ဆက်တိုက် ပုစွန်ခပ်နေရသော ဖိုးနီဇရာ၊ လိုရာဘက်ကို ပဲ့ကိုင်လှော်ခတ်ပေးနေရသော မကျင်ငွေပါ ပင်ပန်းစွမ်းနယ်နေကြပြီ။ လှေဝမ်းထဲမှာတော့

သူတို့လင်မယား ပင်ပန်းကြီးစွာရှာထားသော ပုစွန်များက မနည်းလှ။
ထိုပုစွန်များကိုကြည့်ပြီး နှစ်ယောက်လုံး ဝမ်းသာနေကြသည်။

ဖိုးနီသည် လှေဦးမှာပင် ခါးကို ဟိုသည်လှည့်၍ ကျွတ်ကျွတ်
မြည်အောင်ခွိုးပြီး ဖန်တွေကိန်းစပ်နေသော မျက်စိအစုံကို လန်း
ဆန်းသွားစေရန် မြစ်ရေကို လက်ခုပ်နှင့်ခပ်ပြီး မျက်နှာသစ်
လိုက်သည်။ “နောက်ထပ် သုံးလေးဖောင်လောက် ခပ်ပြီးရင် ပြန်
တော့မယ်ဟေ့၊ ရေတောင် တဖြည်းဖြည်း တက်တော့မယ်ကွ” ဟု
ပြောရင်း လှေ၏ဘယ်ဘက်ဘေးမှ ကပ်၍မျောလာသော ဒိုက်
ဖောင်ကို လှမ်း၍ခပ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ -

“ဟိုက်... ခုကူပါပဲ”

အလန်တကြားအော်ပြီး မြစ်ရေထဲပြန်ချလိုက်သည်။

“ဘာလဲ... ဘာလဲ ကိုဖိုးနီ”

လှေပဲ့မှ မကျင်ငွေက စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းမေးသည်။ ကံသိ
ပေလို့သာပဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ အင်းထဲ တမံထဲမှ မျောထွက်လာကြ
သော ဒိုက်ပဲ့များပေါ်တွင် ရွှေပွေး ရွှေဟောက်တို့ ခွေ၍လိပ်၍
ပါလာတတ်ကြ၏။ ထိုဒိုက်ပဲ့များပေါ်တွင်ပင် အင်းထဲတိုင်ထဲမှ
ဖားပေါင်စင်းကလေးများ၊ ဖားပျံကလေးများကလည်း ပါလာတတ်
သေးရာ ရွှေများက အစာငမ်း၍ ပါလာခြင်းဖြစ်တော့၏။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အဲဒီဒိုက်ပဲ့က သူများ ခပ်ပြီးသားကြီး
ကွ၊ ထိုးတော်ထားလို့ အမြစ်တွေပါ ရေပေါ်လန်တက်နေတာ
သွားခပ်မိလို့ဟေ့၊ တော်ပြီကွာ... ရေဖိုနေသွားတော့ ဒိုက်တွေက

တပြည်ပြည်ပဲ မော့လာရေး သည်တော့ တို့အထက်မြစ်ညာက
ကောင်တွေ မလွတ်တမ်းခပ်ယူလိုက်ပြီးသားတွေကွ။ ပင်ပန်းရကနီး
မနပ်ပါဘူးကွ။ ပြန်မယ်. . .”

ဘာမှမဖြစ်သယောင်နှင့် မကျင်ငွေကို လှမ်းပြောသည်။
တကယ်တော့ ထိုဒိုက်ပုံပေါ်တွင် မြွေပွေးလား၊ မြွေဟောက်လား
မသိ။ ပါလာသည်ကတော့ အမှန်။ အိပ်ရေးပျက်မျက်လုံးများက
သေသေချာချာ မမြင်နိုင်စွမ်းတော့။ ဇနီးဖြစ်သူ စိတ်မပူစေရန်
ဖိုးနီ ညာလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖိုးနီက လှေဦးခေါင်းထဲမှ ဆေးပေါလိပ်တို့ကို ထုတ်ယူပြီး
မီးညှိကာ စာထောင်းထောင်းဖွာထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
နှင်းတွေ၊ ရေငွေ့တွေအုံ့ဆိုင်းကာ မှောင်ရုံဝေနေသော မြစ်ညာ
ဘက်ဆီ လှမ်း၍ငေးကြည့်နေသည်။ လမိုက်ညပြစ်၍ ဘာကိုမျှ
သံသဲကွဲကွဲမမြင်ရ။ စောစောတုန်းက ပျားပန်းခပ်မျှ ဟိုဟိုသည်သည်
ရွေ့လျားကာ ပုစွန်ခပ်နေကြသော တဝတူတံငါလှေကလေးများ
ဆီမှ မီးခွက်မီးရောင်များပင် သိပ်မတွေ့ရတော့ တပြည်ပြည်
ကျဲပါး သွားလေပြီ။

တစ်ညတာလုံး ဝမ်းရေးအတွက် လှုပ်ရှားရုန်းကန်ကြရသဖြင့်
မိမိတို့အသိုက်အမြုံများဆီသို့ မောပန်းစွာပြန်ကုန်ကြပြီ။ အရှေ့
အရင်း ရွာဦးကျောင်းဆီက တုန်းမောင်းခေါက်သံသည် လေဟုန်
စီးကာ မြစ်ယံတစ်ကြောမှာ လွင့်ပျံ့လာနေပြီ။ မကြာမီ အရွက်တက်
တော့မည်။

ဖိုးနီတို့လင်မယား အိမ်ရှေ့ကပြင်တွင် ဖျာကြမ်းကြီးခင်းပြီး ပုစွန်များကို ရွှေဆယ်နေကြသည်။ ဆတ်ထုပ်က သပ်သပ်၊ ပြောင်ထုပ်က သပ်သပ်၊ လက်မကားက သပ်သပ်ခွဲခြားထားရသည်။ သားကြီးကတော့ အဖေနှင့်အမေစားရန်အတွက် လက်သန်းခန့် ပုစွန်ကလေးများကိုရွှေးပြီး ခေါင်းနှင့်အမြီးချွတ်ကာ ဆားနနွင်းနယ်၍ ကြော်နေသဖြင့် မွှေးကြိုင်နေသော ပုစွန်ကြော်နွံက ဖိုးနီ၏ နှာဝကို လာ၍ချွေနေပြီ။

ထို့ကြောင့် ဖိုးနီက မကျင်ငွေကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအကြည့်တွင် မိမိပင် ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ အူတကြွတ်ကြွတ် ပြည်အောင် ဆာနေပြီဖြစ်ရာ မိန်းမသားဖြစ်တဲ့ မကျင်ငွေခမျာရော ဆာနေပြီမဟုတ်လားဟု မေးသည့်အခါပွယ်တွေပါလျက်ရှိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မကျင်ငွေကလည်း ဖိုးနီထံလှမ်း၍ အကြည့်နှင့်တိုက်ဆိုင်နေသောအခါ နှစ်ယောက်သား သဘောပေါက်စွာ ရယ်မိကြတော့၏။

အဖေနှင့်အမေတို့ ပုစွန်များ ရွှေဆယ်နေသည်ကို ဘေးနားက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ ကြည့်နေသော သားငယ်က ယခုထက်တိုင် တဆတ်ဆတ် ခုန်ပေါက်နေသေးသော ကျောက်ပုစွန်သေးသေးလေးတစ်ကောင်ကို ရအောင်လိုက်ဖမ်းပြီး အမြီးဖျားမှတိုင်ကာ ပီလယ်မီးခွက်တွင် မီးဖုတ်ရင်း -

“ဒီပုစွန်သေးသေးလေးတွေဟာ ကြီးလာရင် ပုစွန်တုပ်ကြီးတွေ ဖြစ်လာမှာလားအဖေ” ဟု ဖိုးနီကို လှမ်း၍မေးလိုက်သည်။

ဖိုးနီက လှမ်းကြည့်ရင်း -

“ဟေ့ကောင် ငတ်လှချေကလားဟေ။ မီးခွက်မီးမှာ ဖုတ်စား
တော့ ဒီလယ်စော်နံ့မှာပေါ့ဟေ။ မင်းအစ်ကိုကြီး ပုစွန်ကြော်တာ
ကျက်တော့မယ်၊ သွားစားချေ” ဟုဟောက်သော်လည်း မီးဖုတ်
လက်စပုစွန်ကလေးကို ကျက်အောင်ဆက်ဖုတ်ပြီး အခွံမသင်
ဘာမသင်နှင့် တကျွတ်ကျွတ်ဝါးစားရင်းက -

“ဟင်လို့ . . . အဖေ၊ ဒီပုစွန်လေးတွေက ကြီးလာရင် ပုစွန်တုပ်
ဖြစ်လာမလားလို့”

သူ သိချင်တာ ဆက်မေးနေပြန်သည်။

“ကလေးသိချင်တာကို ပြောလိုက်စမ်းပါတော်”

မကျင်ငွေက တိုက်တွန်းသည်။ ဖိုးနီက သားငယ်ကိုကြည့်ရင်း
သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိလိုက်သေးသည်။

“ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲသားရယ်၊ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ပုစွန်ဆိတ်ဟာ
ပုစွန်ဆိတ်ပဲ၊ ပုစွန်ဘေးကြားဟာ ပုစွန်ဘေးကြားပဲ။ ကျောက်ပုစွန်
ဟာ ကျောက်ပုစွန်၊ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ဆက်မွေးမွေး
ဘယ်တော့မှ ပုစွန်တုပ်လဲဖြစ်မလားဘူး။ ပုစွန်တုပ်လောက်လဲ
ကြီးမလာနိုင်ဘူးကွ။ ဒါဟာ သဘာဝတရားကြီးက ကန့်သတ်ထား
တာကွ။ သိရဲ့လား . . .”

နားလည်လေသလား၊ မလည်လေသလားတော့ မသိ။ ပါးစပ်
ထဲက ဝါးလက်စပုစွန်ကလေး ကုန်သွားသည်နှင့် အငယ်ကောင်
သည် သူ့အစ်ကိုကြီး ပုစွန်ကြော်နေသည့် မီးဖိုချောင်ဘက်သို့
ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

ဖျားကြမ်းအလယ်တွင် ချထားသော မီးခွက်တွင် ပိုးကောင်
ကလေးတွေ ဝိုင်းပတ်ပျံသန်းနေကြသည်။ ပုစွန်ရွေးနေသော
မကွင်ငွေသည် ရွေးလက်စ ခဏရပ်ပြီး ပိုးနီကိုကြည့်သည်။ ပြီးမှ
တိုးညှင်းစွာဖြင့် -

“ကိုဖိုးနီ ကျွပ် တစ်ခုပေးစမ်းပါရစေတော်။ သိချင်လို့ပါ” ဟု
ဆိုသည်။

“ဘာများလဲကွာ မင်းကလဲ၊ ကလေးမဟုတ် သားငယ်မဟုတ်”

“ဪ... ကျွပ်တို့သားကြီးအတွက်ပါ ကျွပ်တို့က သားကြီး
ကို ကြီးလာရင် ဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ အင်ဂျင်နီယာကြီးတွေ ဖြစ်စေ
ချင်တယ်မဟုတ်လား။ ဖြစ်လဲဖြစ်ရမယ်လို့ အားခဲထားတယ်
မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ကျွပ်တို့လို တံငါနင်းပြား ဆင်းရဲသားရဲ့သား
သမီးဟာ အဲဒီကျွပ်တို့ရည်မှန်းထားတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေ၊ အင်ဂျင်
နီယာကြီးတွေ ဖြစ်လာနိုင်ပါ့မလားဟင်။ အဲဒါ ကျွပ်သိချင်လို့ပါ”

ဖိုးနီသည် မကွင်ငွေကို အကြာကြီးစိုက်၍ကြည့်နေသေးသည်။
ပြီးတော့ အံ့ကိုလည်း တင်းတင်းကြိတ်မိသေးသည်။

“မင်းက ငါ စောစောကပြောတဲ့ ကျောက်ပုစွန်သေးသေးလေး
က ဘယ်တော့မှ ပုစွန်တုပ်ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးဆိုတာနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး
တွေးမိလို့မေးတာမဟုတ်လား။ ဒီမှာ မကွင်ငွေ၊ ပုစွန်က ပုစွန်ပဲကွ။
လူမဟုတ်ဘူး။ လူဆိုတာ ကြီးစားရင် ဘုရားတောင်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့
ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား။ ဟောဒီ ငါတို့တံငါတွေ စုနေကြတဲ့
တို့ရွာတစ်ရွာလုံးမှာ ထယ်တုန်းကမှ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်ထွန်း

မလာခဲ့ဘူး။ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်မလာခဲ့ဖူးသေးတာတော့ အမှန်ပဲကွာ။ ဝါကြောင့် တို့သားကြီးကို ဖြစ်မှဖြစ်လာနိုင်ပိုမလားလို့ မင်း တွေးနေတာမဟုတ်လား။ အေး... ဘယ်ခေတ်ဘယ်အခါက မဖြစ်ခဲ့၊ မဖြစ်ခဲ့ ငါတို့ခေတ်မှာ ငါတို့သားကတော့ ဖြစ်ကိုဖြစ်လာစေရမယ်ကွ၊ သိရဲ့လား။ ငါ့မှာ ခွန်အားဗလတွေ ရှိနေသေးတယ်။ အသက်အရွယ်အရ သန်သန်စွမ်းစွမ်းလဲ ရှိပါသေးတယ်ကွ။ ငါ ရေထဲကမတက်စတမ်း ရှာချင်ရှာရပါစေ၊ မေးစေ ရေညှိတက်ချင်တက်ပါစေ။ ထမ်းပိုးအောက်က မထွက်စတမ်း ရုန်းချင်ရုန်းရပါစေ။ ငါ့သားကြီးကို ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ဒါမှမဟုတ် အင်ဂျင်နီယာကြီးဖြစ်အောင် ထားမယ်ကွ၊ သိရဲ့လား...။ ထားကိုထားရမယ်”

အားမာန်အပြည့်နှင့် လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ လေသံမာမာ ယုံကြည်ချက်ပြင်းပြင်းနှင့် ပြောနေသော ဖိုးနီကိုကြည့်ပြီး မကျင်ငွေတစ်ယောက် ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်းထကာ အားတွေ အင်တွေ ပြည့်တက်လာသည်ထင်ရတော့၏။

“အိုတော်... ဒီလိုတမ်းသာဆိုရင် ခွင်တစ်ယောက်တည်း မရုန်းရပါဘူး။ အလှည့်ကျရင် နွားမတောင် မနွဲ့စတမ်းရုန်းရသေးတယ်ဆိုတဲ့ စကားလဲ အရှိသားမဟုတ်လား။ ကျန်တဲ့ ထမ်းပိုးတစ်ဖက်က ဝင်ရုန်းရမှာ ကျုပ်တာဝန် ထားလိုက်စမ်းပါတော်”

ဖိုးနီသည် ငေးကြည့်နေရင်း ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ၊ စကားလုံးများ ရှာမရဖြစ်နေသည်။ ကြည့်စမ်း... ဖြီးသင်ထားခြင်းမရှိ၍

ဖွားလန်ကြကာ လွင့်ပျံနေသောဆံပင်၊ သနပ်ခါးမတင်နိုင်ဘဲ
နေခက်လေခက်တို့ကြောင့် ညိုညစ်ညစ်မျက်နှာ၊ အိပ်ရေးမဝသည့်
အတွက် နီကွင်နေသော မျက်ဝန်းများနှင့် သည်ပိန်းမ ခါတိုင်းနှင့်
မတူ။ သည်ကနေ့ သိပ်လှနေပါကလား။

ꨀ ꨀ ꨀ

သို့သော် အစဉ်ပူဇွန်စေ

ယာယီတန်ထားသော ခြေသားတမံကလေးကိုကျော်၍ ထိုးကော်ပက်တင်လိုက်သော ခန္ဓာအတွင်းမှရေသည် "ဥမ်း" ခနဲ "ဥမ်း" ခနဲနှင့် တမံတစ်ဖက်မှာ ကျလေသည်။ ထိုရေကျမည့်နေရာတွင် ဝိုင်းဝန်းဖောင်းကလေး ခံထားလေသဖြင့် ထိုးကော်ပက်တင်လိုက်သောရေထဲတွင် ရောနှောပါသွားသော ငါးပုစွန်ကလေးများသည် အလဟဿမဖြစ်ဘဲ ဝိုင်းဝန်းအတွင်းမှာ တင်ကျန်နေလေ၏။

ခန္ဓာထိုးနေရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ ဖိုးကောင်းစံတစ်ယောက် ညောင်းလည်းညောင်း မောလည်းမောနေပြီ။ ဝါးလုံးတိုင်လေးတိုင် ကျားကန်စိုက်၍ ဆင်ထားသောခန္ဓာသည် မြန်လည်းမမြန်၊ နှေးလည်းနှေး စည်းချက်မှန်စွာပင် "စွပ်" ခနဲ ရေကိုထိုးကော်ယူလိုက်၊ "ကွီ" ခနဲ လွှဲယမ်းသွားလိုက်၊ "ဥမ်း" ခနဲ တမံတစ်ဖက်ကို ရေကျသွားလိုက်နှင့် လူသံသ့သံ၊ ဆူသံညံ့သံ ကင်းဆိတ်လျက်ရှိသော ဝယ်ကံကွင်းကြီးထဲမှာ စွပ်၊ ကွီ၊ ဥမ်း အသံမှန်မှန်ပေးလျက် ရှိနေလေသည်။

တစ်ကြိမ်က ရှည်လျားလိုက်ပါဘိ။ ရေတွေကလည်း နွေနှောင်း
 ကာလမှာပင် ခါးထက်ဝက်ကျော်ရှိနေသေး၏။ ယခင်က သည်
 နေရာသည် ဗျိုက်တော၊ ကျွဲတော၊ သင်တော၊ ကိုင်းတောကြီး
 စစ်စစ်ဖြစ်၏။ ပဒုပ္ပာကြာများ၊ ကန်စွန်းရိုးနီနွယ်များ၊ ထိကရုံးပင်
 များ၊ ဓနုန်းပင်များ၊ ကနဖော့ပင်များ၊ ကညွတ်ပင်များ၊ ညှပ်ပင်များ
 တောထကောင် ပုံလွမ်းနေသော ရေနက်ကွင်းပြင်ကြီးလည်းဖြစ်၏။

ပတ်လည်တစ်ဝိုက် ပိတ်ပင်ကာသီး တောဟည်းဟည်းထနေသော
 ကျွဲပင်များက လူကြီးတစ်ယောက်၏ လက်ကောက်ဝတ်ခန့်၊
 လက်မောင်းခန့်အထိ ကြီးထွားလွန်းလှ၏။

သင်ဖြူဖော့များ ရက်လုပ်ရာတွင်သုံးသော သင်ပင်များ
 ကလည်း လက်ခုပ်တစ်ဖောင်မက ထွားကျိုင်းသန်မာစွာ ပေါက်
 ရောက်နေခဲ့ကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေ
 ကြသော ကျွဲပင်၊ သင်ပင်များအပေါ်တွင် စိတ်တိုင်းကျ အသိုက်
 ကြီးများပြုလုပ်ကာ မြွေပွေး၊ မြွေဟောက် စသည့် အဆိပ်ရှိသတ္တဝါ
 များ၊ ကြွက်များကလည်း ပေါ်ချင်တိုင်းပေါ်၍ ပွားချင်တိုင်းပွားနေ
 ခဲ့၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာ၊ လူနေအိမ်ခြေများနှင့်လည်း အလှမ်း
 ဝေးကွာလေရကား ထိုဗျိုက်တောဝယ်ကွင်းကျယ်ကြီးကို လူသူ
 အရောက်အပေါက်နည်းလေသည်။ ကျွဲ၊ နွားများပင် ခြေဦးမလှည့်
 ကြ။ တစ်နည်းဆိုသော် အန္တရာယ်ထူးပြောလှသော ဧရိယာ
 ဧကပေါင်းများစွာကျယ်ဝန်းပြီး လယ်ကွင်းများ၊ ဥယျာဉ်ခြံမြေများ

နှင့်လည်း အလမ်းဝေးကာ တောင်ဘက်တွင် ရစ်ခွေစီးဆင်း
နေသော မြစ်ကြီးတစ်စင်းက အနားသတ် ပေးထားလေသည်ဖြစ်ရာ
တကယ့် တသီးတခြား ကန့်သတ်နယ်မြေကြီးဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

သို့သော် တစ်စစနှင့် နှစ်ပေါင်းကြာလာသောအခါ ဟိုး
အထက်ဆီက မြစ်မ၊ မြစ်ဖွား၊ ချောင်းသေးမြောင်းဖွားများက
တစ်ဖုံစိမ့်သယ်ဆောင်လာကြသော နန်းများ၊ နွဲ့များ၊ သဲများ၊ အမှိုက်
များက တဖြည်းဖြည်း အနယ်ထိုင်၊ ဖွဲ့သိပ်၊ ဖုံးလွှမ်းလာသောအခါ
ယခင်က ထိုးဝါးတစ်ပြန် ထောက်မပီအောင်နက်လှသော ထိုရေ
နက်တွင်း ဂယက်တောကြီးသည် တိမ်၍တိမ်၍ ကော၍ကော၍
လာတော့၏။

ဝမ်းရေပူဆာ မနေသာသော လူသားများ၏ တတိတိ
ကျွေးကျော်နယ်ချဲ့လာခြင်းကိုလည်း ခံလာရတော့၏။

ဓားမဦးချ လယ်သစ်ယာသစ်များ ခုတ်ထွင်တည်ထောင်လာ
ခြင်း၊ ကန္တာများ၊ သင်ဖျာရက်လုပ်ရန် ကန္တာပင်၊ သင်ပင်များကို တစ်စစ
ခုတ်ယူလာကြခြင်းတို့ကြောင့် ကျွဲတော၊ သင်တောတို့သည် ယခင်
ကလောက် ပိန်းပိန်းပိတ်အောင် တောထနေခြင်းမရှိတော့။ ရေခန်း
ခြောက်လာသော အိုင်ကော၊ အင်းပျက်များတွင် မြက်ပင်နှုတ်တို့
ရွန်းစိုစိမ်းလန်းစွာ ပေါက်ရောက်နေတတ်သဖြင့် ကွဲတွေ၊ နွားတွေ
လွတ်ကျောင်းထားရာ ဓားကျက်တွင်းတွေဖြစ်လာနေပြီ။

ကင်ဆာရောဂါကောင်းသတဲ့ ဟူသော ဆေးမြီးတို့များ
ဖော်စပ်ရာတွင် မြေပွေး၊ မြေဟောက်အသား၊ သည်းခြေအရေခွံတို့
ပါဝင်လာပြန်သည်တွင် မိမိအသက်ကိုမှ အရေးမထားနိုင်လောက်

ဘောင် လောဘလောဘက်နေကြသူများ၏ စနက်ကြောင့် မြွေဆိုးများပင် တဖြည်းဖြည်းရွေးပါးလာနေပြီ။

သို့သော်ငြားလည်း အခြား အခြားသော လူနေထူထပ်သည့် နေရာများထက် အကွက်အကွင်း အသိုက်အမြို့ဆောက်လုပ်ရန် နေရာကောင်းများ ရှိသေးသဖြင့် မျိုးတုံး၍တော့ မသွားသေးပါ။

ဇိုကောင်းစံကတော့ ထိုမြွေဖမ်းသောအလုပ်ကို သူ မကျွမ်းကျင်ပါ။ မြွေဆိုလျှင် အဆိပ်ရှိရှိ မရှိရှိ သူ ကြောက်၏။ ကိုင်လည်း မကိုင်ရဲ၊ ထိလည်း မထိရဲ၊ စားလည်း မစားရဲပေ။ ခပ်ဝေးဝေးက ရှောင်သွားမြဲသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုချိုက်တောဂယက်ကြီးဘက်ကို သူ အတတ်နိုင်ဆုံး မသွားဖြစ်အောင်ရှောင်ပါသည်။

“ထို့ . . . အဘ၊ ဟောဒီမှာ ငါ့ရှည့်ပါမဲ့ကြီးနှစ်ကောင် အဘစားဖို့ဗျ” ဟုပြောရင်း မြက်ပင်ဖြင့် ပါးဟက်ကိုဖောက်သီထားသော လက်ကောက်ဝတ်ခန့် ငါ့ရှည့်ပါမဲ့ကြီးနှစ်ကောင်ကို အိမ်ရှေ့ဘုရင်စင်တိုင်တွင် ချိတ်ပေးသွားသော ငခွေးကြီးကို ဆန်ခါခုံးကလေးရက်နေရာမှ လှမ်း၍ကြည့်မိသည်။

တစ်လခန့်ဝါးလုံးကို ထမ်းပို့သဖွယ်လုပ်၍ မြွေရေခွံဘိတ်ကြီးနှစ်လုံးကို ရွှေတစ်လုံး နောက်တစ်လုံး တနင့်တဖိုးထမ်းကာ တရွေရွေသွားနေသော ငခွေးကြီးကိုမြင်လိုက်သဖြင့် -

“ဟေ့ကောင် ဘယ်က ဘာတွေလုပ်လာတာလဲကွ” ဟု လှမ်းမေးသည်။

ဒါကောင်းစံတီအသင်းကို ငွေကြေး ရပ်၍မပြောဘူး။ သို့ဖြစ်၍ သွားနေရင်းကပင် -

“ဂယက်ကွင်းကြီးထဲက မိုးချောင်းထဲမှာ ငါးသွားပက်တာ အဘရေ၊ တော်တော်ရတယ်ဗျ။ အဲဒါ ရှေးအမီ သွားပို့ရဦးမယ်ဗျ။ နန်းထဲမှာ တက်နင်းမိလို့ နှိတ်ယူထားတဲ့ ငါးရွှင်နှစ်ကောင် အဘ ကြိုက်တတ်မှန်းသိလို့ ပေးခဲ့တာဗျ”

ဟုပြောရင်း သူတ်ခြေတင်လေတော့၏။ မကြာပါ ငွေကြေး နောက်သို့ သူမိန်းမ မလှကုင်တစ်ယောက် တစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့အလွှာ လွှာနှင့် ခန္ဓာကြီးထမ်းကာ ခပ်သူတ်သူတ်လိုက်သွားတာ တွေ့ရပြန်၏။

“အောင်မယ် ကြည့်စမ်း. . . လင်မယားနှစ်ယောက် တယ်လဲ စွန့်လိုက်ပါလား။ ဘယ်သူမှ အိုင်သွားပက်ဖို့စိတ်ကူးမထည့်တဲ့ ဂယက်ကွင်းကြီးထဲ သူတို့မို့။ အေးလေ. . . ဒါကြောင့်လဲ ငါတွေ အတော်ရလိုက်တာပေါ့” တွေးရင်း ဘူးစင်တိုင်မှာ ငွေကြေး ချိတ် ထားခဲ့သာ ငါးရွှင်တွဲကို သွားဖြုတ်လိုက်သည်။

အသက်အရွယ်ရလာတော့ ခန္ဓာကိုယ်က မကောင်းချင်တော့။ ဟိုနားကကိုက်၊ သည်နားကနား၊ ထုံသလိုလို ကျင့်ချင်သလိုလို ကိုက်ချင်ခဲ့ချင်သလိုလို ဖြစ်လေ့ရှိသည်။

ဒါကိုပင် သူတို့ရပ်ရွာ မြန်မာဆေးဆရာကြီး အဘပုက -

“အဲဒါ ဂူလာပေါ့ကွ။ မိုးသံလေသံကလေးများကြားရင် ပိုဆိုး သကွ။ သက်သာချင်ရင်တော့ ငါးရွှင်ကို ငွေဖူး၊ ငွေသီး၊ ငွေရွက် နုကလေးတွေနဲ့ ချက်စားပေးရတယ်ကွ။ ငါးရွှင်ဆိုတာတောင် မြစ်နိုင်ရင် ငါးရွှင်ပါမို့က ပိုပြီးဆေးဖက်ဝင်သဟေ့”

ဟု ပြောဖူးလေသဖြင့် အဆင်သင့်၍ ငါးရှဉ့်ရလေတိုင်း
ရွာလယ်က အောင်ညွန့်တို့ ငွေးပင်ကြီးပေါ် တက်ခူးရတာ
အတောပင်။

ငါးရှဉ့်ချက်ရာတွင်လည်း အကောင်လိုက် ပြာတွေနှင့် တိုက်
စရာမလို၊ ရေသမန်းရွက်ကျောဘက်နှင့် ပွတ်သပ်ဆွဲချလိုက်လျှင်
အကျိအခွဲတို့ စင်လေသည်။ ပြီးလျှင် အကောင်လိုက် ရေစင်စင်
ဆေးပြီး သွေးသံရဲရဲ တုံးတစ်၍ချက်ရသည်။ တုံးတစ်ပြီးမှ
ရေခဆေးလေနှင့်။ စားရသည်မှာ အရသာလည်းပေါ့၊ ဆေးဖက်
လည်း သိပ်မဝင်တော့။

သည်ကနေ ဗိုက်တောဝယက်ကွင်းကြီးဆီ တစ်ယောက်တည်း
လာမြစ်သည်မှာလည်း ဟိုနေ့က ငွေးကြီးနှင့်ပတ်သက်သည်ဟု
လည်း ဆိုနိုင်ပေ၏။ ဇနီးဆုံးသွားပြီးကတည်းက ဘယ်သားသမီး
တွေနှင့်မှ လိုက်မနေဘဲ တစ်ဦးတည်းနေလာခဲ့သော ဖိုးကောင်းစ်
အိမ်ကလေးသို့ မနေ့က ချွေးမမြစ်သူ ရောက်လာခဲ့၏။

“အဖေသား ပိုက်ဆွဲသွားရင်း ချောင်းထဲမှာ ငုတ်ထိုးမိလို့
မန်းဝင်ပြီး ခြေထောက်ကြီးတစ်ခုလုံး ရောင်ကိုင်းနေတာပဲ။ အဲဒါ
အလုပ်မဆင်းနိုင်တာ လေးငါးရက်ရှိပြီ။ အိမ်မှာလည်း ဆန်ဖိုး၊
ဆီဖိုး ကလေးလိုနေတာ အဖေသားက အဖေဆီသွားဆိုလို့ . . .”

စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့်ရုပ်ပြီး ချွေးမက ဖိုးကောင်းစ်ကို
အားကိုးတကြီးကြည့်လေသည်။ ဖိုးကောင်းစ် သက်ပြင်းတစ်ချက်
လေးလေးကြီးချွတ်၏။

သားနှစ်ယောက်၊ သမီးလေးတစ်ယောက်က သည်ရွာမှာပင် နေကြ၏။ အိမ်ထောင်အသီးသီး သားသမီးတွေ ပွားစီးနေကြပြီ။ ရုရစားစား တံငါကပ်ပါးများပေမို့ ဖခင်ကြီးကို မည်သူကမူ စွဲစွဲပွဲပွဲ ထားလို့ ဆန်တစ်ပြည်၊ ဆီတစ်ပုလင်း မထောက်ပံ့နိုင်ကြ။ သူတို့ ဝမ်းစာတောင် သူတို့ အနိုင်နိုင်၊ မရှိတော့ပြီဖြစ်သော အတွေးကြီး၏ နားကပ်ကလေးတစ်ရန်တောင် သမီးငယ်က တောင်းယူရောင်းစား ပြီးလေပြီ။

အားကိုးတကြီးနှင့်လာရှာသော ခွေးမဖြစ်သူကို ဖိုးကောင်းစံ ပစ်ပစ်ခါခါ မပြောရက်။ ယခုလည်း ရပ်ထဲရွာထဲက သောင်သောင် သာသာရှိသူများထံ လှည့်ပတ်ချေးငှားပြီး မရလေသောကြောင့် နောက်ဆုံးမျှော်လင့်ချက်အဖြစ် ဖခင်အိုကြီးထံ သားကလွတ်လိုက် ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ခက်တော့တာပဲ ငါ့မှာကလဲ နံနက်စာ၊ ညစာမှ အနိုင်နိုင် ရယ် . . . ဒါတောင် တောင်းကလေး၊ ပလုံးကလေးရက်ပြီး” ဟု တွေးရင်း . . . ခြေမနိုင်၊ လက်မနိုင်အိုကြီး အိုမကိုများလာပြီး ဒုက္ခ ပေးလေခြင်းဟုလည်း ဒေါသတွေ ထွက်မိရသေး၏။

ထိုထွက်သော ဒေါသသည် ချက်ချင်းပင်ပျောက်သွားခဲ့သည်။

“အို သူတို့ခမျာ အားကိုးစရာဆိုလို့ သည်အဖေကြီးတစ် ယောက်တည်းရှိတော့တာမဟုတ်လား” ဟု မြေသိမ့်တွေးရင်း ဒင်း တို့ကို ပေးစရာ ဘာများရှိသလဲဟု စဉ်းစားပြီး အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ကာ ကြေးချိန်ခွင်တစ်လက်နှင့် ကြေးလင်ပန်းကြိုးကို ယူကာ ထွက်လာခဲ့ သည်။ အဖိုးတန်တာဆိုလို့ သူ့မှာ ဒါပဲရှိသည်။

“အဲဒါ နင်တို့အဖေရဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်းကလေးတွေပဲ။ အဖေ အမြတ်တနိုးသိမ်းထားတာ အခုတော့ ကြေးပစ္စည်းတွေ ရှေးကောင်းတယ်ကြားတယ်။ အပြီးတော့ရောင်းမပစ်ပါနဲ့။ ခဏ ပေါင်သုံးပါ အဖေအဆင်ပြေတဲ့အခါ ပြန်ရွေးယူမယ်”

ကြေးချိန်ခွင်ကို လင်ပန်းထဲထည့်ကာ ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး ခပ် သုတ်သုတ်ပြန်သွားသော ရွေးမဖြစ်သူကိုကြည့်ရင်း ဖိုးကောင်းစံ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချိမ့်သည်။ သူ့မိန်းမ ရွေးရောင်းစဉ်က သုံးခဲ့ သော ပစ္စည်းကလေးမို့ အမြတ်တနိုးသိမ်းထားခဲ့တာ ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ရွေးရပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း ဆုံးရွံ့သွားမှာ နှမြောမိသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဟိုတစ်နေ့က ငခွေးကြီးပြောစကားကို သွားပြီးသတိရသည်။ အလို ဝယက်ကွင်းတစ်ထဲမှာ ငါတွေတယ် ပေါဆိုပါလား။ တစ်ခါလောက် သွားမက်လိုက်ရလျှင် ကောင်း မလား။ တုတ်သည် ငါတွေ တနင့်တပိုးရလို့ကတော့ မိန်းမ ပစ္စည်းလေးတွေ ရွေးနိုင်မယ့်အပြင် သူ့သားကြီးကိုတောင် ဆေးဖိုး ဝါးခ ပေးနိုင်လိမ့်မည်။

စူးရှပူပြင်းလှသောနေရောင်ကြောင့် မျက်ခုံးထက်မှာ လက် ကလေးကိုကာ၍ ကြည့်ရသည်။ အသက်ကြီးလာပြီဖြစ်၍ လူငယ် တွေလို အားကောင်းမောင်းသန်မဟုတ်တော့။ အမြင်အာရုံတွေ လည်း လျော့ပါးလာပြီ။

ထို့ကြောင့် ဝန်နှင့်အားလေးနှင့်မြားဆိုသလို သုံးလင်ခန့်အရှည် ကန့်၍ အိုင်ပက်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ခေါင်းစောင်းခန့် ရေနက် သည်ပို့ တစ်တုတ်နေရတာနှင့်ပင် အချိန်အတော်ကုန်ခဲ့သည်။ ရွှံ့ တစ်ထပ် ဗေဒါဒိုက်ဖတ်တွေတစ်ထပ် ဆင့်၍ ဆင့်၍ နင်း၍ သိပ်၍ ဖို့ကာထားသော ယာယီတစ်ကလေးသည် အခိုင်အခံဆုံး မဟုတ် သော်ငြား သူငါးဖမ်းပြီးသည့် အချိန်အထိတော့ တစ်ဖက်မှရေကို တောင့်ခံထားနိုင်ပါလိမ့်မည်။

သူ့ဘက်တွင်ရေက ခြေသလုံးတစ်ဝက်ခန့်သာ ကျန်တော့ပြီ။ ရေတဖြည်းဖြည်းခန်းလာသဖြင့် ငါးတွေယောက်ယက်ခတ်ကုန်ကြ ပြီ။ ငါးဖယ်တွေခုန်ပြီ၊ ငါးရဲ့တွေခုန်ပြီ၊ ဝင်းတို့ကို မကြာခင်ဖမ်းရ ပေလိမ့်မည်။ အခုတော့ မောလှပြီ။ ထို့ကြောင့် တစ်အစပ်မှာ ဗေဒါ ပင်တွေ မင်ခုထိုင်ချကာ အမောဖြေရသည်။

ဒူးခေါင်းနှစ်ဖက်အထက် ပေါင်မှာတက်၍ တွယ်ကပ်သွေးစုပ် နေသော လက်မခန့် ကျွဲမျှောကြီးတွေက နီရဲသောသွေးတွေကို အန်ချလိုက်သဖြင့် ရွှံ့ပြင်ပေါ်မှာ သွေးစက်တွေ နီရဲနေသည်။

အယ်ဆီကမှန်းမသိ၊ ဆိုးကူသံသဲ့သဲ့သည် ကွင်းလေကလေး နှင့်အတူ လွင့်ပျံ့မျောပါလာနေသည်။ ခုတလော ဥဩတွန်သံတွေ တောင် သိပ်မကြားရတော့။ မကြာမီ မိုးကျတော့မှာလား . . . ဥဩ တူသည် နွေငှက်ဖြစ်၏။ မိုးသံကြားသည်နှင့် မရှိတော့ပြီ။

ထိုစဉ်မှာပင် ဝီးခနဲ ဇူးဇူးရှရှ အော်ပြည်သံနှင့် အတောင်ပံမိုက် သံကြားလိုက်ချပြီး သိမ်းငှက်ကြီးတစ်ကောင် အတင်းထိုးဆင်းလာ

ကာ တစ်ခါတည်း ကျွန်ုပ်တို့ထိပ်ဖျားရှိ အသိုက်ရွပ်ရွပ်ထွေးထွေးထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ခြေဖြင့်ကုပ်ယူကာ အတောင်တဖြန်းဖြန်းခိုက်ခတ်၍ ပျံတက်သွားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

အလို . . . သိမ်းငှက်ကြီးရဲ့ ခြေသည်းကြားမှာ တွန့်ရင်းလိမ်ရင်း၊ လူးလွန်ရင်း ပါသွားတာဟာ မြွေကြီးတစ်ကောင်ပါလား။ သိမ်းငှက်ကြီးတွေက မြွေသားကို အလွန်ကြိုက်လှ၏။ ရလာသော မြွေကို သစ်ကိုင်းခွဆုံကောင်းကောင်းမှာတင်ပြီး ခြေနှစ်ဖက်နှင့် နင်းကာ ထက်မြက်လှသောနှုတ်သီးဖြင့် ပေါက်၍၊ ဆိတ်၍၊ ဖဲ့၍၊ ရွဲ့၍၊ နှစ်နှစ်သက်သက် စားလေ့ရှိကြသည်။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း သိမ်းငှက်ကြီးတဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားပြီ။

“ကျွန်ုပ်တို့အဖျားမှာ ဖွာထွက်လွင့်စင်ပြီး ယိမ်းတိုးကျန်ခဲ့တာ မြွေသိုက်ကြီး ထင်ပါရဲ့။ ပါသွားတဲ့မြွေဟာ မြွေမကြီးများ ဖြစ်လေ မလား။ အင်းလေ သူလဲ သူ့အစာရှာစားတာပဲဟာ အပြစ်တင်လို့ မဖြစ်ပေဘူး။ မြွေဆိုတာ ဟိုး ကမ္ဘာဦးကတည်းက ငှက်တွေရဲ့ အစာပဲ မဟုတ်လား။ အားကြီးသူက အားနည်းသူကို အစွယ်ရှိသူက အစွယ်မဲ့သူကို အနိုင်ယူစမြဲပဲ မဟုတ်လား။ ငါလဲ ငါ့အလုပ်ငါလုပ်တာ ကောင်းပါတယ်” တစ်ကိုယ်တည်းပြောရင်း နောက်ထပ်အချက် နှစ်ဆယ်သုံးဆယ်ခန့် အားသွန်ခွန်စိုက် ပက်ထုတ်လိုက်သည်နှင့် ရေခန်းပြီ။

တစ်အစပ်တွင်ထောင်ထားသော မြွေရေခွံအိတ်ထဲတွင် ငါတွေ့အတော်ရနေပြီ . . . အနည်းဆုံး ပိသောနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိလိမ့်မည်။ ငါးကျည်၊ ငါးခွ၊ ငါးဖယ်နှင့် ငါးရဲ့တွေ့သာများ၍ စော့ကောင်းရ

မည်ဟု တွေးရင်း ဖိုးကောင်းစံပျော်နေတော့သည်။ မောပင်မောနေ
 သော်လည်း ဂရုမထားနိုင်။ တပီးဒီးယိုစီးကျနေသော ခွေးတို့ကို
 လည်း မသုတ်အား ရေက တစ်ထွာတစ်မိုက်ခန့်သာ ကျန်တော့
 သော်လည်း နန်းနှင့်နွဲ့တွေရှိနေသောကြောင့် နန်းတိုးငါးတွေကို
 စေ့စေ့စပ်စပ် ဟိုနှိုက် သည်စမ်း ရှာနေသေးသည်။

နွဲ့ရေစပ်စပ်ထဲတွင် လက်နှစ်ဖက်နှစ်ကာ ထူနေစဉ် ငါးရဲ့တစ်
 ကောင်က သူ့လက်ထဲကနေ ရုန်းကာ တမံအစပ် ဒိုက်ပုံအောက်သို့
 လူးလွန်တိုးဝင်ပြေးသွားသည်။ ဖိုးကောင်းစံမကျေမနပ်တောက်
 တစ်ချက် ခေါက်သည်။

“ငါ့နယ်ကွာ မိမိရရ မဆုပ်မိတာ နာတာယဲ့ အသက်ကြီးလာရင်
 အသုံးကို မကျတော့ဘူး”

ဟု လည်း သွကိုယ်သူ အပြစ်တင်လိုက်သေး၏။

အနှစ်နှစ် အလလက လူသူဖမ်းဆီးခြင်းမခံရ၍ ကြီးချင်းတိုင်း
 ကြီးနေသော ငါးရဲ့ကြီးက တစ်တောင်ကျော်မျှရှိသည်။ သူ၏
 ခြေသလုံးလောက်လည်း တုတ်သေး၏။ အနည်းဆုံးနှစ်ပိဿာ
 ကျော် သုံးပိဿာခန့်ရှိလိမ့်မည်။ အင်းတွေဖော်တုန်းက တစ်ကောင်
 တစ်ကောင်လျှင် ငါးပိဿာကျော် ခြောက်ပိဿာခန့်ရှိသော ငါးရဲ့
 ကြီးတွေကိုပင် သူတွေ့ဖူးသည်။

ငါးရဲ့ဆိုသည့် ငါတွေက ကြီးလာလျှင် အကြောက်အလန့်
 သိပ်မရှိ၊ ရင်ခေါင်းလောက် ရင်စွဲလောက်ရေထဲတွင် လူနှင့်တွေ့
 လျှင် လွတ်အောင်ပြေး၏။ လွတ်ပုံမပေါ်လျှင်တော့ လူဆီပြေးဝင်
 လာကာ ခေါင်းနှင့်ဆောင့်တိုးတတ်၏။

ရင်ညွန့်အစိုက်ကို ငါ့ရဲ့ဝင်ဆောင့်သဖြင့် သတိလစ်သွားသူတွေကို ဖိုးကောင်းစံတွေ ဖြစ်သည်။ "ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် "ဒိုင်း" ကြီးတော့ မဟုတ်ပါစေနဲ့" ဟု ဆုတောင်းသည်။

ဟုတ်သည်။ ငါ့ရဲ့ဆိုသော်ငြား တေးနှစ်ဖက်တွင် နီရောင်ပြေးသော ဒေါင်းပြီးကွက် အစက်အပြောက်တွေပါသော ငါ့ရဲ့ကို ငါ့ရဲ့ ဒိုင်းဟု ခေါ်ကာ မစားရဲသူတွေများပြီး လူကြိုက်နည်းလှသည်။ ထို့ကြောင့် ဈေးကောင်းမရပေ။ ပြီးတော့ ဖိုးရဲ့ငါ့ရဲ့လောက် စား၍ လည်း ကောင်းလှသည် မဟုတ်လေ။ ငါ့ရဲ့တိုးဝင်သွားရာ ဒိုက်ပုံအောက်သို့ လက်နှစ်ဖက်ထိုးသွင်းကာ စမ်းသည်။ . . ။ ငါ့ရဲ့ကို လက်နှင့် ထိမိလိုက်သည်နှင့် ငါ့ရဲ့သည် အဖမ်းမခံ အတွင်းဘက်သို့ လူးလွန်ကာ ဝင်ပြေးပြန်သည်။

မဆင့်မခဲဖြစ်ကုန်ခဲ့သော ဖိုးကောင်းစံသည် ဒါလောက်ရှိလှတဲ့ ကောင် ပြေးစမ်းဟာ မိအောင်ဖမ်းမယ်ဟု တွေးပြီး နွံထဲမှာ ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို ဒိုက်ပုံအောက်သို့ ထိုးသွင်းကာ နှိုက်၍ စမ်းသည်။ ငါ့ရဲ့ကြီးကိုတော့ မစမ်းမိ။ . . သို့သော် သူ့လက်မနှင့် လက်ညှိုးကြားလက်ခွသို့ စူးခနဲမျက်ခနဲ နာကျင်သွားသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့အာရုံထဲမှာ ဂျင်ခနဲမြည်သွားသည်ဟု ထင်ချပြီး မျက်စိထဲမှာတော့ မီးတွေဝင်းဝင်းတောက်သွားလေသည်။

ဘာများစူးသွားတာပါလိမ့် ခန့်နိုးဆူးများ စူးလေသလား၊ ခန့်နိုးဆူးသည် အဆိပ်ရှိ၏။ ရေထဲကျနေလျှင် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် တစ်ပိုး၊

နှစ်မိုးနှင့် ဆွေးသွားသည်မဟုတ်။ ချွန်ထက်သော ဆူးခက်များ
မြွတ်သိပ်စွာရှိသည်။ ကျွဲတွေ၊ နွားတွေ၊ လူတွေဖြတ်သန်း မသွား
စေလိုသည့်အခါ ချထားတတ်သည်။ နွံထဲသို့ ဘယ်လိုရောက်နေ
ပါလိမ့်။

လက်ကို ဆတ်ခနဲရုတ်၍ကြည့်သည်။ ရွံ့တွေပေကျနေ
သော်လည်း သွေးတွေစို့နေတာတွေ့ရသည်။ ကယုကသီ ပုဆိုး
ခါးပုံဖြင့် သုတ်၏။ သုတ်လိုက်သောခဏ၌ သွေးတိတ်သွားသော်
လည်း၊ ချက်ချင်းပင် ပြန်၍ စို့တက်လာပြန်၏။ စို့တက်လာသော
သွေးက နီရဲရဲမဟုတ်လေ။ အနက်ဘတ်သို့ ပြောင်းနေသလားဟု
သူထင်သည်။ တဖြည်းဖြည်း ညာလက်တစ်ခုလုံး ထုံကွင်လာသည်
ကို ခံစားရသည်။ ဘယ်လက်ဖြင့် ညှစ်၍ထုတ်သော်လည်း ထွက်
လာသမျှသွေးတို့သည် နက်ပုပ်စွာ ရှိနေသည်ဟု သူထင်မိ၏။

ညာဘက်ပခုံးအထိ လက်တစ်ချောင်းလုံး ပိယာတစ်ရာခန့်
အလေးကြီးဆွဲထားသလို လေးလံနေတော့သည်။ နေကလည်း
အလွန်ပူလေသဖြင့် ထွက်လာသော ချွေးလုံးချွေးပေါက်ကြီးတွေ
က ဆီးကင်းခန့်ရှိသည်။ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာသည် ထင်ရ၏။
နားထင်နှစ်ဖက်ဆီတွင် သွေးတွေ တဒုန်းဒုန်းတိုးနေသည်ကို
သိနေသည်။

အာခေါင်တွေ ခြောက်လာပြီ။ တံတွေးကို ခဏခဏမျှ၍
ချနေရသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေတောင် တဆတ်ဆတ်တုန်ရုံနေပြီ။
ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ဆွဲကိုင်ထိန်းထားသော ညာလက်တစ်ဖက်

လုံး ဘာအထိအတွေ့မှ မရှိ။ ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်နှင့် ဒါ ဒါ ဆူးစူးတာ မဟုတ်နိုင်ဟုတွေးသည်။

“ဟာ... ဒါဆို ဟို အကောင်ရူည်ကိုက်လိုက်တာများလား” ဟု တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီးဆို၍ တက်သည်။ “မဟုတ်ပါစေနဲ့ ဘုရား” ဟုလည်း ဆုတောင်းလိုက်သေး၏။

“လူတွေမှာ မလေးမ၊ ခွလေးခွ၊ ဆိုတာရှိတယ်ကွ။ ဘယ်ညာ ခြေနှစ်ဖက်နဲ့ လက်နှစ်ဖက်ရဲ့ ခြေမ၊ ခြေညှိုး၊ လက်မ၊ လက်ညှိုး ကြားဟာ ခွလေးခွပဲ အကြောဆုံရှိတယ်။ အဲဒီနေရာတွေမှာ အဆိပ် ရှိသတ္တဝါတွေ အကိုက်ခံရရင် ကုသရတာ အင်မတန်ခက်တယ်။ အဖိတ်အစင်များတယ်” ဟု ဆိုသော ဆေးဆရာကြီး အဘပုဇိ စကားကို ပြန်အမှတ်ရသည်။

“အို... ဂုက္ခပါပဲ မြေရေခွံအိတ်ထဲမှာရှိသော ငါးတွေ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ သွမိန်းမအလွမ်းပြေ သိမ်းထားသော ကြေး လင်ပန်းကြီးတွေ ဘယ်သူရွေးပေးပါ့မလဲ။ ငုတ်ထိုးမိ၍ ခြေထောက် မန်းဝင်ကာ ဖျားနေသော သားကြီးဆေးကုဖို့က ရှိသေး။ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး” အားတင်းကာတွေးရင်း ဖူးထောက်ထိုင်နေရာက အားယူ၍ ထသည်။ မရ ညာလက်ကတွဲလောင်းကြီး ကုနေပြီ... မလှုပ်ရှားနိုင်၊ ဒူးနှစ်ဖက်စလုံးမှာလည်း အားမရှိတော့ ပျော့ခွေ နေပြီ။

ဘယ်လက်ဖြင့် နှံ့ပြင်ကို အားပြုကာ ကုန်း၍ထသည်။ ရင်ထဲ မှာ မောလာပြီ။ အသက်ရှူရတာလည်း မဝတော့။ ကုန်းထနေရင်း

မှပင် စွံပြင်ပေါ် မျက်နှာအပ်၍ လဲကျသွားသည်။ ရှုသွင်းလိုက်သော လေနှင့်အတူ စွံတွေပါ ပင်သွား၍ အတင်းပုတ်ထုတ်ရင်း မျက်နှာကိုစောင်းပြီး အတင်းပက်လက်လှန်သည်။

ကျနေသည်သူမျက်နှာကို တိုက်ခိုက်ထိုးကျနေ၏။ မှန်ဝေသီသော မျက်လုံးများဖြင့် နေလုံးကြီးဆီ ငေးနေမိသည်။ စူးစူးသော နေမင်းကြီး၏ အလင်းရောင်သည်ပင် ကျိန်းစပ်ခြင်းမရှိတော့။

အခုနေ တစ်ယောက်ယောက်များရောက်လာခဲ့ရင် ကောင်းမှာပဲဟု တွေးသည်။ မဖြစ်နိုင် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းကာရွာနှင့်လည်း အလွန်အလွမ်းဝေးလှသော၊ ခလုတ်ကန်သင်းမြေ့ဆိုး၊ မြေ့ဟောက်ပေါလှသော တစ်ခါတစ်ပိုသာ ကွဲကျောင်း၊ နွားကျောင်းသမားတွေ ရောက်လာတတ်သော ဤကယက်ကွင်းကြီးဆီ တစ်စုံတစ်ယောက်များ ရောက်လာလေမလားဟု တွေးမိသည်ကပင် ဇူးသွပ်ရာ ရောက်လှသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူ့နားထဲမှာ ထူးဆန်းညင်သာလှသော အသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်သည်။ ဒါ လေတိုက်၍ ကျွဲတောကြီး လှုပ်ယမ်းသံမဟုတ်။ ရိုးပြတ် ငုတ်တိုတို့အပေါ် လေပြင်းဖြတ်ပြေးခြင်းမဟုတ်။ ငှက်ကလေးတွေ၏ ခွန်းဆင့်သံလည်းမဟုတ်။ သေသေချာချာ နားစိုက်နိုင်ပါမှ ကြားနိုင်သော အသံမျိုး၊ ညင်သာသော်လည်း နုရီစည်းဝါးကျကျ ထွက်ပေါ်လာသော အသံမျိုးဖြစ်၏။

ထိုအသံလာသည်ဟု ထင်ရသော အရပ်ဆီသို့ ခေါင်းကို ထောင်ကာကြည့်ရန် ကြိုးစားသည်။ သူ့ဦးခေါင်းသည် အမိန့်နာခံခြင်းမရှိ၊ ထူမ၍ မရတော့။ ဒါပေမဲ့ သူသိလိုက်ပါပြီ။

ဧကတော ငါးပက်နိုင်ဖို့ရာအတွက်သာ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း
ယာယီပြုလုပ်ထားသော ရေတားတံကလေးဆိုမှ ရေတွေစိမ့်၍
ကျလာသံဖြစ်၏။ ပထမတော့ တိုးဖွဲ့ညင်သာစွာ နောက်တဖြည်း
ဖြည်း ရေကျသံ စိပ်၍ စိပ်၍လာသည်။

ရေဆိုတာက ခက်သည်။ မဖြစ်စလောက်အပေါက်ငယ်မှ အစ
ပြု၍ တိုးဝင်စိမ့်ကျလာမည်။ ပြီးတော့ ဘေးဝန်းကျင်ကို တိုးကာ
တိုက်ကာ၊ ဖဲ့ကာ အပေါက်ကျယ်လာလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့
ဝန်းခနဲ တံခမံရတားတစ်ခုလုံးကို တိုက်ချင်ဖို့သွားလိမ့်မည်။

ပတ်လတ်လန်ကာ နွံဗွက်ထဲ လဲကျနေသော ဖိုးကောင်းစံ၏
ခြေဖျားကလေးတွေကို အမြှုပ်တွေ စိစိဝေသော ရေဦးကလေး
တိုးတိုက်လာနေသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ တော်တော်ကြာလွှင်
ဒူးခေါင်း၊ ပေါင်လယ်၊ ခါး၊ ရင်ခေါင်းဆီ ရောက်လာဖို့ သိပ်ဝေးတော့
သည်မဟုတ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူတစ်ကိုယ်လုံးကို မှော်ပင်များ၊ ရေညှိ
များ၊ ဝိုက်ဖတ်များ၊ နွံရေပွပ်ပွပ်များ ပါဝင်လာသော ရိုးချောင်းရေ
ညစ်ပုပ်ပုပ်က ဖုံးလွှမ်းသွားတော့မည်။ သူ့ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။
ခန္ဓာကိုယ်ကို ခင်တွယ်တပ်မက်သော ပုထုဇလ်ပြုပြီ သေခြင်းတရား
ကို သူကြောက်၏။ သို့ဖြစ်၍ ခြေကိုလှုပ်သည်။ ကုန်းထသည်။
အတင်းဟစ်အော်သည်။ တစ်ခုမျှမရ။ ပကတိ အသေကောင်လို
လုံးဝ လှုပ်၍မရတော့။ *ကန် သူသေရတော့မည်။ စိတ်ထဲမှ တုန်လှုပ်

ခြင်း၊ ပြင်းစွာဖြစ်ပြီး အတန်ကြာတော့ ငြိမ်သက်သွားသည်။ မတုန်လှုပ်တော့။

“အေးလေ သေတော့လဲ အေးတာပဲ၊ ဒီခန္ဓာဝန်ကြီးကို ထမ်းစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့” ဟု စိတ်နှလုံး တုန်းတုန်းချလိုက်သည်။

သွမိန်းမ၏ ကြေးချိန်ခွင်နှင့် ကြေးလင်ပန်းကြီးတွေ မျက်စိထဲမှာ မြင်သည်။ ပြီးတော့ တမ်းစပ်မှာတင်ထားသော ငါးတွေထည့်သည့် ခြေခေ့အိတ်ကြီး၊ သားတွေသမီးတွေ၏ မျက်နှာကလေးများ စသည်တို့ကို တစ်လှည့်စီ မြင်နေရသည်။ သို့သော် ထူးဆန်းတာက သူ့မှာ ဘာခံစားချက်မျှမရှိ၊ ပူဆွေးမှု၊ စိုးရိမ်မှု၊ ဝမ်းသာမှု၊ ဝမ်းနည်းမှုတွေအားလုံး ဘာမှမရှိ ပကတိ အေးငြိမ်းခြင်းသာ ရှိနေသည်။

ရိုက်တွေ၊ မှော်တွေပါသော ခေ့ပြင်ရေလုံးကြီးသည် သူ့ရင်ဘက်ကြီးဆီ ရိုက်ပုတ်နေပြီ မကြာမီ သူ့ကို ထုနှင့်ထည်နှင့် ဖုံးလွှမ်းသွားလိမ့်မည်။ ဒါဆို ပြီးပြီပဲ။

ထိုခဏမှာပင် ကိုင်းတောကန္တာတောကြီးကို တဖြောင်းဖြောင်း တိုးဝှေ့သံ၊ ခွေးဟောင်သံတွေ၊ လူသံတွေကို ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ရသည်။ ဟစ်အော်ခေါ်နေသံကိုလည်း သူ ကြားမိ၏။

“အဖေ . . . အဖေရေ” တဲ့၊ နောက်တော့ သူ့ဘာမျှမသိတော့။

“ဟော . . . ဟော လှုပ်လာပြီ၊ လှုပ်လာပြီ၊ သတိရလာပြီနဲ့ တူတယ်”

“စိတ်အေးအေး ထားကြပါဌာ။ ဘာမှစိတ်ပူစရာ မရှိတော့ပါဘူး မကြာခင်ကောင်းသွားမှာပါ စိတ်မပူကြပါနဲ့”

“ဒါဆို ဒေါက်တာ အဖေ့ကို မြွေကိုက်တာမဟုတ်ဘူးပေါ့နော်”

“မဟုတ်ပါဘူးဌာ။ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့လက်မှာ တွေ့ရတဲ့ အပေါက်ကလေးတွေက မြွေကိုက်ရာနဲ့တော့ တူသလိုလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူနာမှာ အဆိပ်တက်တဲ့ လက္ခဏာ တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရပါဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ သေသေချာချာ စမ်းသပ်ကြည့်ပြီးပါပြီ။ နှစ်ခွဲရှိတဲ့ ဆူးတစ်ခုခု စူးတာလို့ ယူဆရမှာပဲ . . . သတိလစ်ပြီး လဲနေတာကတော့ လူနာဟာ အာဟာရလဲ အတော်ချို့တဲ့နေပါတယ်။ ကျန်းမာရေးကလဲ သိပ်မကောင်းဘူး။ ပင်ပန်းကြီးစွာ နေပူထဲမှာ အိုင်ပက်ရတဲ့အတွက် ချွေးထွက်လွန်ပြီး SHOCK ဖြစ်သွားတာပါ။ ပြီးတော့ ခုနစ်ဆယ်ဆိုတဲ့ အိုကြီး၊ အိုမအရွယ်ဟာ အခုလို အလုပ်ကြမ်းတွေ လုပ်သင့်တဲ့အရွယ်လဲ မဟုတ်ပါဘူးဌာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ်။ ကိုဗစ်ဇူးကြီး အိမ်ကနေ ခန့်သွားငှားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိလိုက်ရကတည်းက အဖေ ဂယက်တောကြီးဆိုမှာရဲ့တဲ့ တမံထဲ ငါးသွားပတ်မှာပဲလို့ ထင်လိုက်ပြီးသားပါ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ မနေနဲ့ကွ မင်းတို့မောင်နှမတွေဟာ လူလိုသိတတ်တဲ့ ဟာတွေ မဟုတ်ဘူး။ မိဘကို မိဘမှန်းသိတတ်၊ တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ဘာ အခုမှ မျက်ရည်စာစမ်းစမ်း လုပ်ပြမနေကြနဲ့ တယ်လေ . . . ငါ”

“ဗိုက်စမ်းပါ ဘကြီးသားကျော်ရယ်၊ ဗိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်
 ခြေထောက် ငုတ်ထိုးမိပြီး ဖျားနေတုန်း အိမ်ကမိန်းမကို လွှတ်ပြီး
 အဖေ့ဆီ ခေတ္တရာခိုင်းမိတယ်။ အဖေက ပေးစရာငွေမရှိတော့ အဖေ
 ပစ္စည်းလေးတွေ ပေးလိုက်ပြီး ရောင်းတော့မစားကြပါနဲ့ ပေါင်သုံး
 ထားပါ။ သို့မှာ ငွေရှိတော့မှ သူ့ဘာသာ ငွေယူပါမယ်လို့ ကျွန်မိန်းမ
 ကို မှာလိုက်ကတည်းက ကျွန်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရတာပါဗျာ။
 ဖခင်အကြီးတစ်ယောက်တည်းကို သားသမီးတွေက ရှာမကွေးတဲ့
 အပြင် သွားပြီးခုကွပေးမိတာ တွေးမိတိုင်း ရှက်လွန်းလို့ပါဗျာ။ ဗိုက်
 လိုက်စမ်းပါဗျာ ကျွန်ခံပါမယ်”

“အစ်ကိုကြီးက ခြေထောက်ရာကြီးနဲ့မို့ မသွားနိုင်တော့ ကျွန်
 ကိုခေါ်ပြီး အဖေ့နောက်လိုက်ဖို့ လွှတ်တယ် ကျွန်လဲ ကိုငွေခွေးကြီး
 ကို ခေါ်ပြီးမေးတော့ ဟိုတစ်နေ့က သူအိုင်ပက်လာခဲ့တာ ပြောမိ
 တယ်တဲ့။ အဖေစားဖို့ ငါ့ရွှေနှစ်ကောင်တောင် ပေးခဲ့သေးသတဲ့။
 သွားချင်သွားရင် တခြားသွားမှာမဟုတ်ဘူး။ ဂယက်ကွင်းကြီးထဲမှာ
 ရှိလိမ့်မယ်ဆိုလို့ ကျွန်တို့လူစုပြီး သွားရှာတော့ အဖေက သတိလစ်
 ပြီး ပက်လက်ကြီးလဲလို့ ကျွန်တို့အရောက် ဦးလို့သာပေါ့။ တမံ
 တုပ်ထားတာကအိုးပြီး အဖေ့ကို ရေတွေဖုံးတော့မလို့”

“ဟုတ်တယ် ကျွန် အိုတ်ပတ်ပြီး ပြန်လာတာ။ မိုးကောင်းစံ
 သိတော့ စိတ်ဝင်စားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မရှိတုန်း အိမ်က
 ခန္တုငှားသွားတယ် ဆိုကတည်းက အဲဒီသွားမယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့
 ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးကောင်းစံလဲပြီးတော့ သတိလစ်နေတာဟာ
 မြွေကိုက်ခံရတာဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်ထင်မိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို

တော့ ဘေးနားကမ်းစပ်က ကျွန်ုပ်တို့တွေပေါ်မှာ မြွေသိုက်ကြီးကလဲ ပျက်နေတယ်။ မြွေပေါက်ကလေးနှစ်ကောင်လဲတွေ့လို့ ခိုက်သတ် လိုက်ရသေးတယ်” ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်က ဟိုးချောင်း ဖျားက မြွေဆရာဆီ သွားမလို့ကြံတယ်။ ဘကြီးသာကျော်က မြွေကိုက်တာဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုက်နယ်ဆေးရုံကိုပဲ သွားမယ်ဆိုပြီး အတင်းခေါ် လာလို့ပေါ့ဗျာ”

“ဒါဟာ အင်မတန်မှန်ကန်တဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုပါပဲလို့ ဆရာဝန် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်ပြောချင်ပါတယ်ခင်ဗျ။ ဘာရောဂါပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘာမြွေပဲကိုက်ကိုက် ဆေးရုံဆေးခန်းကို လာပြသပြီး၊ ကုသမှု ခံယူတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ရွာသားတွေ အားလုံး သဘောပေါက်စေချင်ပါတယ်။ တိုးတက်လာတဲ့ခေတ်ကြီး မှာ ခေတ်မီဆေးဝါးတွေနဲ့ တကယ်တတ်ကျွမ်းနားလည်ကြတဲ့ ပညာ ရှင်တွေနဲ့ ကုသတာဟာ စိတ်အချရဆုံးပါပဲ ခင်ဗျ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ဆေးရုံဆေးခန်းတွေမှာ လာပြသပြီး ကုသမှု ခံယူကြဖို့ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ် . . .”

နောက်ဆုံး အရေးကြီးတဲ့အချက်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ သဘော ပေါက်လွယ်အောင် ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒီအဖေ ဒီအမေတွေက ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့လို့ ခင်ဗျားတို့ လူလားမြောက်ကြတာပဲ မဟုတ်လားဗျာ။ ကိုယ့်ကို ကျွေးမွေးပြုစုလာခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကို ထောက်ထားစာနာပြီး ဖို့ကြီးဖို့မ၊ မိခင်၊ ဖခင်တွေကို ခင်ဗျားတို့ ပစ်မထားသင့်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ အခုလို သူ့ခွန်သူ့အားနဲ့ မမျှ အောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ကိုင်ရှာဖွေစားနေရတဲ့ မိဘတွေကို

ခင်ဗျားတို့ စောင့်ရှောက်သင့်တယ်။ စောင့်ရှောက်ဖို့ ဝတ္ထုများလဲ
ရှိကုန်တယ်ဗျာ။ ကိုယ်နဲ့ဘာမှ သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ အဘိုးအို၊
အဘွားအိုတွေကိုတောင် ဘိုးဘွားရိပ်သာတွေ ဖွင့်လှစ်ပြီး ပြုစု
စောင့်ရှောက်မှုပေးနေကြတာ အားလုံးအသိပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာရယ် ဟုတ်ပါတယ်။ အခုချိန်ကစပြီး
အဖေနေကောင်းလာတာနဲ့ ကျုပ်တို့အိမ်ဦးခန်းမှာထားပြီး ပြုစု
စောင့်ရှောက်ပါမယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့မောင်နှမသုံးယောက်လုံးက
ကတိပေးပါတယ်ဗျာ ကတိပေးပါတယ်”

မှိုတ်ထားသော ဖိုးကောင်းစံ၏ မျက်စိထောင့်စွန်းနှစ်ဖက်မှ
မျက်ရည်တို့ တစ်ပေါက်ပေါက်ယိုစီး၍ ကျသည်။ သူ့သတိပြန်ရ
လာခဲ့သည်မှာ သူတို့စကားဝိုင်းစကတည်းက ဖြစ်၏။ သားသမီးတွေ
၏ မေတ္တာထုံမွမ်းသော ကရုဏာစကားတွေ ကြားလိုက်ရသော
အခါ ရင်ထဲမှာလှိုက်၍လှိုက်၍ တက်လာသော ကြည်နူးမှုတိတို့က
မျက်ရည်များအဖြစ် အသွင်ပြောင်းကာ စီးဆင်းကျလာခြင်းဖြစ်၏။

မြစ်ကမ်းစပ်တွင် တည်ဆောက်ထားသော တိုက်နယ်ဆေးရုံ
ကလေးသည် မြစ်လေတဖြူးဖြူးနှင့် ကြည်နူးစရာကောင်း၏။ မလှမ်း
မကမ်း တောရွာကလေးမှ ဖွင့်လိုက်သော အသံချဲ့စက်သည်
တောတန်းတို့ကို ကျော်ဖြတ်၏။ မြစ်ပြင်ကို တိုးတိုက်ဝေပိုက်ကာ
ထိုတိုက်နယ်ဆေးရုံကလေးထဲအထိ တိုးဝင်ပျံ့နှံ့လာလေ၏။

ထိုအသံချဲ့စက်မှ သီချင်းသံသည် ဖိုးကောင်းစံနှင့်တကွ သူ
သားသမီးများ ရွာသားများနှင့် ဆရာဝန်ကလေး၏ ရင်ထဲအသည်း
ထဲတိုင်အောင် ဝင်ရောက်သွားပါလိမ့်မည်။

“ဝမ်းသာရင်လဲ . . . ကျတဲ့မျက်ရည်
 ဝမ်းနည်းရင်လဲ . . . ကျတဲ့မျက်ရည်
 မြဲမျက်ရည် . . . ပုလဲမျက်ရည်
 စိမ့်စမ်းသွယ်မျက်ရည် . . .
 သို့သော် အစဉ်ပုဇွန်နေ . . .”

✿ ✿ ✿

မြို့ပြုက်သမား ဆိုသော်ငြားလည်း

တကယ်တော့ ဒီလိုညှိုးဖျားဖွားဖွား ဖိုးနီတစ်ယောက် ဖားထိုးရန် ထွက်လာခဲ့ဖို့ မကောင်း။

မိုးက တအုန်းအုန်း၊ တဝုန်းဝုန်းနှင့် ရေအိုးမှောက်သွန်ချလိုက် သလို သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေသည်။ လေကလည်း တဝေါဝေါ။ တသောသော တိုက်ခတ်လျက်ရှိနေသည်။ နက်မှောင်သော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးတွင် ကြယ်ကလေးတစ်လုံးသော်လည်း လင်းလက် ခြင်းမရှိ။

ရိုးခနဲ ရှိုင်းခနဲ မြည်ဟိန်းထစ်ချွန်းလိုက်သော မိုးချွန်းသဲ၏ နောက်တွင် ကောင်းကင်အနက်ထည်ကြီး၌ ပတ်ကြားဖောက်များ အမျှင်လိုက်၊ အစင်းလိုက်၊ အတွန့်လိုက် ပေါ်နေသလို လှုပ်စီး ကြောင်းများက တဝင်းဝင်း၊ တလက်လက်နှင့် အသည်းယားစရာ ကောင်းနေတော့သည်။

သူတို့ရွာကလေးသည် သဲကြီးမဲကြီး ရွာသွန်းနေသော မိုးစက် များအောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ ဝပ်စင်းလဲလျောင်းလျက် ရှိသည်။ ရွာလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ကုက္ကို၊ သရက်၊ ပိတောက်၊ ပျဉ်းမ၊ ခဲတက်

စသည် အပင်ကြီးများသည် အမြစ်မှ ကျွတ်ထွက်သွားတော့မတတ် မိုးဒဏ်လေဒဏ်ကို လှိမ့်ခံနေရတော့သည်။

သစ်ကိုင်းဆွေ။ သစ်ကိုင်းမြောက်များသာမက မာဆတ်သော သစ်စိမ်းကိုင်းများပါ လေပြင်းကြောင့် ကြက်ပေါင်ပဲ့ ပဲ့ကာမြေပြင် တွင် ပြန့်ကျဲနေသည်။ ချောင်းကလေး၏ ကမ်းစပ်နှစ်ဖက်တွင် ရှိသော မိုးမပင်များ၊ သံဒဏ်ပင်များ၊ လမုပင်များ၊ ညောင်လန်းပင် များသည် ချောင်းရိုးကလေးအတွင်း ဝင်ရောက်ဖွဲ့ယမ်းနေသော မိုးသက်လေပြင်းဒဏ်ကြောင့် သေရည်မီးသွေလို ဆောက်တည်ရာ မရ ဘယ်ယိမ်းညာနွဲ့၊ ရှေ့တိုးနှောက်ငင် ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေ တော့၏။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ မိုးများသည့်အရပ်တို့ ထုံးစံအတိုင်း နယုန်၊ ဝါဆိုလများလွန်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကောင်းကင် ပေါ်မှ ရေကာတာကြီး ဆိုးချလိုက်သလို တပေါပေါ၊ တသောသော သွန်ကျလာသော မိုးဒဏ်လေဒဏ်တို့ကို ခံကြရစမြဲဖြစ်တော့၏။

ရေတက်မိုး အစိုးမရတဲ့၊ ရေတက်မိုး ကန်သင်းကျိုးတဲ့၊ ရေ တက်မိုး ဒဏ်ပောက်သွန်တဲ့၊ ရှေးလူကြီးများထားခဲ့သော စကားသည် အလကားမတုတ်၊ ယခုပင်ကြည့် . . .

ရေတက်ဦးကတည်းကစ၍ ရွာသွန်းလာခဲ့သော မိုးသည် ခဏတစ်ဖြုတ်ကလေးပင် နားသည်မခွံ၊ ဖွဲရာမှကျ၊ ကျရာမှ သည်း၍သည်း၍ လာနေတော့၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချောင်းရေက လှုံ့၊ ကန်ရေကတိုး၊ မိုးကလည်း ပေးကူလိုက်သောအခါ ချောင်း

ကမ်းစပ်တစ်လျှောက် ကွေ့ဝိုက်တည်ရှိနေသော မိုးနီတို့ရွာကလေး တစ်ရွာလုံးကို ဖြဲလွမ်းလေတော့မှာလား ထင်နေရပြီ။

ရွာလမ်းကို ရေကောက်ခဲ့ပြီ။ ချောင်းထဲမှရေသည် ကွင်းပြင်ကျယ် ထဲသို့ စီးဝင်၏။ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို လျှံတက်လာသော မိုးရေ တို့က ချောင်းကလေးဘက်သို့ ပြန်၍ စီးပြန်၏။ သို့နှင့်ပင် ရေချက်နာ ပြင်ကြီး မို့၍မို့၍၊ မောက်၍မောက်၍၊ မြင့်၍မြင့်၍ တက်လာလိုက် သည်မှာ . . .

မိုးနီ၏အိမ် ဖိနပ်ညွတ်ကို တဖျပ်ဖျပ်နှင့်လှမ်း၍ ပုတ်ခတ်နေပြီ။ ထိုဖိနပ်ညွတ်ထက် အိမ်မကြီးက တောင်ဆုပ်ခန့်သာမြင့်လေရာ သည်မိုးသည်ရေ သည်အတိုင်းသာဆက်၍ တက်နေ၊ သည်းနေ လျှင် မကြာခင်သူတို့ အိမ်ကလေး ရေဖြုပ်ပေတော့မည်။

မြစ်ချောင်းကမ်းစပ်နေသူတို့ သဘာဝအသိအရ မြစ်ရေ ချောင်းရေ ဘယ်၍ဘယ်မျှ တက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ နေအိမ်ကို ဘယ်လောက်မြင့်အောင် ဆောက်ထားရမည်ကို သူတို့ သိကြ၊ နားလည်ကြပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဖိနပ်ညွတ်ဟုခေါ်သည့် အောက်ဆင့်ကိုပင် သုံးတောင်ခန့်မြင့်ထားခဲ့သည် မဟုတ်လော . . .။ သူတို့တစ်တွေသည် ရွာကလေးမှာနေလာခဲ့ကြတာ ဟိုးဘိုးစဉ် ဘောင်ဆက် ဘွားလက်ထက်ကတည်းက ဖြစ်သည်။ တစ်ခါဖူးမျှ သည်လောက်ရေကြီးတာ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူးဟု ရွာထဲက သက်ကြီး ဝါကြီး တံငါဘိုးအေးကြီး ဦးသာကျော်က နေ့ခင်းကပင် ပြောသွား ခဲ့သေး၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယခုတော့ စိုးရိမ်နေရပြီ။

အိမ်၏အတွင်းခန်းတွင် မကျင့်ငွေသည် တဟင်းဟင်းနှင့် ညည်းကာ မီးယပ်ချမ်းထလျက်ရှိသည်။ အခန်းသာခေါ်နေရသည်။ တကယ်ကတော့ သုံးပင်နှစ်ခန်း ခန့်မိုးထရုံကာ အိမ်ကလေး၏ အတွင်းပိုင်းကို ကျွဲဖျားနှစ်ချပ်နှင့် ကာထားခြင်းသာဖြစ်သည်။

အိမ်အနောက်ဘက် လယ်ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်သန်းတိုက် ခတ်လာသော လေပြင်းသည် အိမ်ကလေးကို နှံ့နှံ့နှံ့နှံ့ တွန်းလှဲ နေသကဲ့သို့ အိမ်ကလေးတစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်ခါလျက်ရှိသည်။ ဝါးထရုံ ကွက်ကြားထဲမှ တစ်နှုတ်ပြည်အောင် ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသော လေကြောင့် မကျင့်ငွေဝင်နေသည့် ပိတ်ခြင်ထောင်အိမ်ကလေးသည် တစ်ခြမ်းပိန်လျက်ရှိသည်။

သွပ်ပြားစုတ်ကလေးအပေါ် ရွံသားလက်လေးသစ်ခန့်တင်ပြီး ယာယီဖန်တီးထားသော မီးဖိုကလေးပေါ်တွင် ဒန်အိုးမည်းမည်း ညစ်ညစ် တစ်လုံးရှိသည်။ ထိုအိုးသည် ဟင်းခါးအိုးဖြစ်သည်။ ကြိတ်မှန်ရွက်များနှင့် ငါးခူငါးပိကောင်ခတ်၍ ဆုတ်ထားသဖြင့် ဟင်းခါးအရောင်သည် ညိုတိုတိုရှိသည်။ ငရုတ်ကောင်းကို လှော်ပြီး ကြက်သွန်ဖြူနှင့် ထောင်း၍ထည့်ထားသဖြင့် အနံ့က မွှေးကြိုင် လှသည်။

ဖိုးနီသည် ဟင်းခါးအိုးပွက်ပွက်ဆူလာအောင် ဝါးမီးပြောင်းနှင့် တဖူးဖူးကုန်း၍ မှုတ်လိုက်ပြီး မီးဖိုဘေးတွင်ကပ်ကာ နှပ်ထားသော ထမင်းအိုးကို အဖုံးဖွင့်၍ ကြည့်သည်။ ထောင်းထောင်းထအောင် မွှေးကြိုင်သင်းဖွံ့နေသော ထမင်းဦးပေါင်းရနံ့သည် လှိုင်၍ထွက် သည်။ သူတို့စားနေကျ ဆန်မျိုးမဟုတ်။ မီးနေသည် မကျင့်ငွေ

အတွက် ရွာထိပ်အဝိန်တို့ ကုန်စုံဆိုင်က ဝယ်လာသော ပုသိမ်စပါး နက်ဆန်ဖြစ်သည်။ ပါးစပ်ထဲတွင် စို့တက်လာသော တံတွေးတို့ကို "ဂလု" ခနဲမြည်အောင် မျှိချလိုက်သည်။ ဆန်နို့ဆီနှစ်ဘူးတည်း ချက်ထားတာဖြစ်၍ မကျင်ငွေနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်စာသာ လောက်မည်။ သူကတော့ ကွင်းထဲက ပြန်လာမှ . . .

သေချာအောင် ထမင်းလေးငါးစေ့ခန့်ကို ယောက်မနှင့်ကော် ယူပြီး လက်နှင့်ဖျစ်ကြည့်သည်။ အလယ်ကောင်တွင် ဝတ်ဆံမရှိ နပ်ပြီး လက်တစ်ဆစ်ခန့်ရှည်ကာ ဖွေးဖြူနေသော စပါးနက်ဆန် သည် အခက်အခက်နှင့် . . .

"မကျင်ငွေရေ . . . ထမင်းရော ဟင်းခါးရော ကျက်ပြီဟေ့ စားလို့ပြီ" အခန်းတွင်းခြင်ထောင်ထဲရှိ မကျင်ငွေတိုလှမ်း၍ ပြော လိုက်သည်။ မကျင်ငွေထံမှ ဟုံပြန်သံထွက်မလာမီမှာပင် သားနှစ်ကောင် ဝါးကြမ်းခင်းကို တဖုန်းဖုန်း၊ ဟကျိကျိ မြည်အောင်နင်း၍ ပြေးထွက်လာကြသည်။ အကြီးကောင်က ခြောက်နှစ်၊ အငယ်ကောင်က လေးနှစ်ရှိပြီ။

မိုးကလည်းအေး၊ ဇိုက်ကလည်းဆာ၊ မိုးထဲရေထဲ သရေစာ ကလည်း မလာ၍ သည်ကလေးနှစ်ကောင် ဘာမှအဆာပြေ စားစရာမရှိသဖြင့် ဟပ်တိုးလိုက်အောင် ဆာလောင်နေကြပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ဖွေးခါစကလေး နီတာရဲလေးနှင့် ပိတ်ခြင်ထောင်ထဲ အောင်းကာ စမုန်နက်ထုပ်ကလေးရှုလိုက်၊ ပီးကလေးထွက်လို့ လိုက်လုပ်နေသော မကျင်ငွေ၏ အနားတွင်သွားပြီး ခွေနေကြရာမှ

ဖိုးနီ၏ ဟင်းခါးနှင့် ထမင်း ရပြီဆိုသောအခါ ဝမ်းသာအားရ ပြေးထွက်လာကြခြင်းဖြစ်တော့၏။

ကြွေရည်သုတ် ဒန်လုံကလေးထဲ ထမင်းဖြူ ပူပူနွေးနွေးကို ယောက်မမြင့် တော်ထည့်ပေးပြီး ကြိတ်မှန်ရွက် ဟင်းခါးထည့်ကာ ဇွန်းတပ်ပေးလိုက်လျှင် ကလေးနှစ်ကောင်သည် ခေါင်းမဖော် စတမ်း တရွေ့တရွေ့တရွဲတရွဲနှင့် သောက်နေကြပြီ။

ပိတ်ခြင်တောင်ကိုမ၍ မင်ရွေ့မင်ရွေ့ ထွက်လာသော မကျင်ငွေက

“ဟဲ့... နှစ်ကောင်၊ အာခေါင်က အရေပြားတွေ ကွာကျ ပျံမယ်ဟယ်၊ ပြည်းဖြည်းမှုတ်သောက်စမ်းပါ”

ဟု လှမ်းအော်သည်။ သူ့အတွက် ထည့်ထားသော ပန်းကန်မှ ဟင်းခါးနှင့်ဆရာဖော်ထားသော ထမင်းပူကို တစ်ဇွန်းခပ်၍ စားရင်း ဖားနားမှာတိုင်နေသော ဖိုးနီ၏မျက်နှာကို ငေး၍ ကြည့်မိသည်။

နီကျင်ကျင်ဆံပင်၊ ညိုညစ်ညစ်အသားအရေနှင့် လက်စက ဝှပ်ကျယ်အဟောင်းကလေးဝတ်ပြီး မီးခိုးဘေးတွင် ထိုင်ကာ သားနှစ်ယောက်ကို တလှည့်၊ မကျင်ငွေကိုတလှည့် ကြည့်နေသော ဖိုးနီ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အရိပ်အယောင်တစ်ခုကို မြင်ရသည်။ ထို အရာကား ပီတိဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ယောက်ျားတန်ဖုံ ဟင်းခါးချက်ရန် ကြိတ်မှန်ရွက်စွာတော့ လည်း သူ့ အိမ်တကာလှည့်၍ ငါးခွေငါးပိကောင် တောင်းလာရတာ လည်း သူ့ ယခုချက်သော ဆန်ကိုလည်း ဘယ်တဘယ်လို့ ငွေနှင့်

ဝယ်လာသည်မသိ ကနစိုထင်းခြမ်းကာလည်း တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်
ရှာလာခဲ့သေးသည်။

မီးနေသည် မီးလုံလျှင် သုံးရသောထင်းသည် ကနစိုထင်းခြမ်း
မှ ကောင်းသည်။ ကုက္ကိုတို့၊ သရက်သားတို့ စသည့်ထင်းတို့သည်
အခိုးအညှော်ရှိ၍ သုံးရန်မသင့်ပေ။ ယခုကဲ့သို့ မီးနေသည်မိန်းမ
နှင့် သားနှစ်ယောက်ကို သူတတ်နိုင်သလောက် ရှာဖွေကြွေးမွေး
နေသော ချစ်လင်မိုးနီကို လေးစားခြင်း၊ အားကိုးယုံကြည်ခြင်း။
ချစ်ခင်ကြည်နူးခြင်းတွေ ဖိတ်ဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် မကျင်ငွေ
ကြည့်၍ မဝနိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

သည်ယောက်ျားသည် ပစ္စည်းမရှိ၊ ပညာမတတ်၊ ရုပ်ရည်ချော
မောခြင်းမရှိ၊ သို့သော် အခင်ပီသသော ဂုဏ်ရှိ၏။ လင်ယောက်ျား
ပီသသော ဂုဏ်ရှိ၏။ ထိုဂုဏ်နှစ်ရပ်က မြို့လွှမ်းလိုက်သောအခါ
မိုးနီသည် မကျင်ငွေအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော လူအဖိုး
တန်ကြီး ဖြစ်နေပေတော့၏။

“ထမင်းတွေရော ဟင်းခါးတွေပါ ကျားကြီးပဲ၊ ရွှင်ရော
တစ်ခါတည်း သောက်လိုက်ပါလား ကိုမိုးနီ”

မကျင်ငွေက ကြင်နာစွာ ပြောသည်။ မိုးနီက မကျင်ငွေကို
တစ်ချက်ကြည့်သည်။ မွေးဖွားပြီးစ မီးတွင်းကာလပို့ နှုတ်ငွေနှင့်
ဝါဝါဝင်းဝင်းကြီးဖြစ်ကာ လေဘေးထည် အနွေးထည် ပွပွကြီး
ဝတ်ထားသဖြင့် ပုံမကျပန်းမကျ ဖြစ်နေသော မကျင်ငွေကို
ပြုံးပြရင်း-

“မင်းတို့ သားအမိတွေသာ ဝအောင် သောက်စမ်းပါကွား၊ ငါကွမ်းသီးချောင်းဖျားဘက် ခဏသွားလိုက် ဦးမယ်”

“အိုး... ဒါလောက် မိုးတွေလေတွေနဲ့ ရှင်သွားလို့” ဟု ပြောရင်းက စကားကို ရပ်လိုက်သည်။ အိမ်အခြေအနေကို သွား၍ စဉ်းစားမိလိုက်၍ ဖြစ်သည်။ ဆန်ပုံးလုပ်ထားသော လေးထောင့် သံဖြူပုံးထဲတွင် ဝလာဖြစ်ပြီ။ အရပ်လက်သည်ကိုလည်း ပေးစရာ ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် လင်ဖြစ်သူ မိုးထဲလေထဲထွက်၍ သက်စွန့် ဆံဖျားသွားမှာစိုး၍ တားရန်စကားလုံးတို့သည် အပြင်သို့ ထွက်မလာ ခဲ့။ လည်ချောင်းထဲမှာပဲ နစ်ဝပ်ပျောက်ကွယ်သွားရတော့သည်။

ဖိုးနီ မတ်တတ်ထရပ်၍ ထုပ်တန်းပေါ် တင်ထားသော မိုန်းကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ထီးရိုးဝါးအလျား ရှစ်တောင်ခန့်တွင် သုံးမူးလုံး မိုန်းစွယ်လေးချောင်းတပ်ထားသော မိုန်းဖြစ်၏။ မီးသင်းထားသဖြင့် ထီးရိုးဝါးသည် ကျစ်လျစ်မာကျောကာ တောင့်တင်းခိုင်မာလှ တော့သည်။

သူတို့အရပ် သူတို့လေ့အရ မြွေလိုက်ရာပင်ဖြစ်စေ၊ မားထိုး ရာတွင်ဖြစ်စေ သုံးသော မိုန်းမျိုးဖြစ်သည်။ မိုန်းစွယ်လေးချောင်းကို လက်ဖြင့် အသာပွတ်သပ်ရင်း အားတွေအင်တွေရင်ထဲမှာ ဖိတ်လှုံ လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“သွားဦးမယ်ဟေ့” ဟု ပြောရင်း သီတံတစ်ခုကို ထစ်ကြားမှာ ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ သီတံမှာ ပိုးကြီးအရှည် သုံးထောင်ခန့်ရှိပြီး အဖျားတွင် တစ်ထွာခန့် ဖဲထီးကိုင်းကို တပ်ထားသည်။ ဖားဖြစ်စေ၊

ငါးမြစ်စေ ရလာလျှင် သီတံတွင် တစ်ကောင်ချင်းသိ၍ ခါးတွင် ချိတ်ထားရုံပဲ ဖြစ်သည်။

ချောင်းကမ်းနှစ်ဖက်ကို ရေတွေက ဖုံးလွှမ်းသွားပြီဖြစ်ပေရာ ချောင်းဟူ၍ ပုံသဏ္ဍာန်မရှိတော့ အားလုံးရေပြင်ကျယ်ကြီးသာ မြင်နေရသည်။ သို့သော် နှစ်ပေါင်းများစွာ အခေါက်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်သန်းသွားလာနေကျ ချောင်းဖြစ်၍ ဘယ်နားဆီဘယ်ကျွေ့ ရမည်ကို အလွတ်ချိုးဖြစ်နေတော့သည်။

ယခုလည်း ကမ်းစပ်နှစ်ဖက်တွင် ပေါက်နေသော လမုပင်၊ ဖျဉ်းမပင်၊ သံဒတ်ပင်၊ မိုးမခပင်များကို မှန်း၍ လှေကလေးကို အသာလှော်လာခဲ့ရသည်။ ခရာချို၊ ပြေ့ချဉ်ချို၊ အလိုလေးချို၊ သမန်းချိုတို့ကို ရေက ဖုံးလွှမ်းသွားရကား။ အပင်ဖျားကလေးတွေ သာ မြင်နေရတော့၏။

ခမောက်ကို ဆောင်းထားသော်လည်း စွေစွေစောင်းစောင်း ပက်ဖျန်းနေသော မိုးစက်ဖျားကြောင့် မျက်နှာကို မကြာခဏ လက်နှင့်သပ်ချနေရသည်။ ကွမ်းသီးချောင်းဖျား တမံထိပ်ကို ရောက်လျှင် လှေကလေးကို တမံထိပ်ပေါ်လှော်၍ ထိုးတင်လိုက် သည်။ တမံမြေသားကိုပင် ရေက တစ်တောင်ခန့် ကျော်တက်နေ လေပြီ။ လှော်တက်ကို အစိုးဘက်မှ မြေသားထဲထိုးစိုက်သည်။ ပြီးလျှင် လှေဦးကြီးကို ချည်သည်။

အတောင်ခတ်သံ တရုန်းရုန်းကြားလိုက်ရသဖြင့် လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ရေဘဲများ အုပ်လိုက်အုပ်လိုက် အိပ်တန်းတက်ဖွဲ့သွား သည်ကိုတွေ့ရသည်။

“အင်း . . . မင်းတို့ကတော့ တစ်နေ့ကုန် အစာရွာ စားပြီးဝလို့ ထိပ်ပြန်ကုန်ကြပြီပေါ့”

ဟု တစ်ယောက်တည်းပြောရင်းက လှေပေါ်က လှမ်း၍ ဆင်းလိုက်သည်။ ရေက ဦးဆစ်မမြုပ်တပြုပ်ရှိနေသည်။ လယ်ကွင်းပြန့်ကျယ်ထဲမှာဆိုရင်တော့ ခါးလောက်များရှိမလားမသိဘူးဟု တွေးလိုက်မိသေးသည်။

လှေထဲတွင် အလှားလိုက်ချထားသော ဖားထိုးမိန်းကို လှမ်း၍ ယူသည်။ ရပ်ရွာခွင်တစ်ပြင်လုံး ဖုံးဆိုင်းကာ မည်းညိုလျက်ရှိသည်။ မကြာမီမှာပင် အလင်းရောင်ပျောက်ပေတော့မည်။

“နည်းနည်းလောက်တော့ စဲလိုက်ပါမိုးရယ်”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သေးသည်။

ဖားဆိုသည်မှာ ပြင်းထန်သော မိုးစက်မိုးပေါက်များကို မကြိုက်ချေ။ မိုးအလွန်သံသယမဲ့ပစ္စုပ္ပန်နေသော အချိန်များတွင် ဖားတို့ မရွာနှင့် အကာအကွယ်များအောက် ကြာဖက်ကြာရွက်များ အောက်တွင် ပုန်းခိုနေလေ့ရှိ၏။ ပျော်မြူးလေ့မရှိ။

အဲ . . . မိုးကလေးက တဖွဲဖွဲကလေးသာ ကြပ်ကပ်နေမယ်။ မှောင်စကလေးလည်း သမ်းလာမယ်ဆိုရင်တော့ ဖားတို့အတွက် မြူစရာ၊ ပျော်စရာ၊ အော်စရာ၊ ဟစ်စရာ၊ ကလူကျီစယ်စရာ ကာလပင်ဖြစ်ပေတော့၏။ ဝါကို မိုးနီတို့လို ဖားရွာသမားတွေက သိထားရသည်။

ပေါင်လယ်အထိ တွယ်တက်လာသော ကျွဲမျှောကြီးကို တံတွေးဆွတ်၍ ခွာယူလိုက်ပြီး ခပ်ဝေးဝေးသို့ လှမ်း၍ပစ်လိုက်

သည်။ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းမှာပင် အမှောင်ထုက လွှမ်းလာနေပြီ။
မိုးကလည်း စောစောကလောက် မသည်းတော့။

လှေဦးခေါင်းထဲ ထည့်ယူလာသောမီးခွက်ကို ထုတ်၍မီးညှို့
သည်။ သွပ်ပြားဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော မီးအုပ်ထဲမထည့်မီ မီးစာတွင်
သီးနေသော မှိုင်းသီးကလေးများကို လက်ဖြင့်အသာ တောက်ထုတ်
လိုက်သည်။ မီးစွယ် ကောင်းစွာတောက်လာပြီး အလင်းအားလည်း
ကောင်းလာသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ဒါလောက်ရွာနေလဲ မဆိုးပါဘူး”
ဟုပြောရင်း တယ်လက်က မီးအုပ်ကိုဆွဲ၊ ညာလက်က ဖားထိုးမှိန်း
ကိုကိုင်ကာ ရေသံမကြားအောင် အသာဖော့၍ ကွင်းပြင်ဆီထွက်
လာခဲ့တော့သည်။

မီးရောင်သည် သူ့ရှေ့နှစ်လံသုံးလံလောက်အထိ ပြေးလျက်
ရှိသည်။ မီးအုပ်ကို ဘယ်ညာယမ်းပြီး ဒိုက်ဖောင်များကို ရှာရင်း
လျှောက်လာနေသည်။ ဆန်ကောတစ်ချပ်စာခန့် ဒိုက်ပုံကလေး
တစ်ပုံပေါ်တွင် ဖားလတက်ကလေးနှစ်ကောင်နှင့် ဖားပေါင်စင်း
ကလေးနှစ်ကောင်က တတိတိ တတက်တက်အော်ရင်း မီးရောင်ကို
မျက်လုံးကလေးများဖြူကာ ငေးကြည့်နေသည်။ တစ်ကောင်
တစ်ကောင်လျှင် လက်မခန့်သာရှိသဖြင့် မည်သူကမှ သူတို့ကို
ရန်မရွာကြ။ ဘေးမဲ့ပေးထားကြသည်။ ရေမြေပေါက်ကလေးများ၊
မြေပတ်များသာ သူတို့ကို စားလေ့ရှိသည်။ နံနက်စောစောနှင့်
ညနေဘက်များတွင်တော့ ငဟစ်များ၊ တင်ဂျီးများ၊ ရေခဲများ

ကလည်း ဆတ်ခနဲကောက်၍ မျှိတတ်သည်။ ဖိုးနီရွာနေသည်က သူတို့မဟုတ် လက်တစ်ဝါးခန့် စားဖားကြီးများသာဖြစ်၏။

ထိုဒိုက်ပုံကလေးကို ကျော်တက်လာခဲ့ပြီး မီးဖျပ်ကို ညာဘက် သို့ ဝှေ့ယမ်းလိုက်စဉ် ဒိုက်ပုံတစ်ပုံတွေ့လိုက်ရသည်။ မိုးဦးကျစ က လယ်သမားတွေ လယ်ကွက်ရှင်းရင်း မြက်ရိုင်းများ ဝက်လာ ပင်များ၊ ကန်စွန်းနီများကို ခုတ်၍ ပုံထားရာမှ ရေတက်လာသော အခါ မြေပေါ်မှ ကြွတက်မြောပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုဒိုက်ပုံကြီး ပေါ်တွင် ကန်စွန်းနီများ တထောင်ထောင်၊ တလန်းလန်းနှင့် ထိုကန်စွန်းညွန့်များကြားတွင် ခိုနေသည်က ဝါဝင်းသော စားဖား ကြီးနှစ်ကောင် သေသေချာချာကြည့်မှ မြင်နိုင်သည်။

လှိုက်ခနဲ ဖိုးနီဝမ်းသာသွားသည်။ “ဝါ လာဘ်ဦးပဲ၊ လွဲလို့ မဖြစ်ဘူး” ဟု စိတ်ထဲကတွေးရင်း ရေသံမကြားအောင် တရွေရွေ နှင့် အသာကပ်၍ သွားသည်။ သူတို့တံငါများတွင် အစွဲအယူ တစ်ခုရှိ၏။ ပထမဆုံးတွေ့သော ဖားဖြစ်စေ၊ ကြွက်ဖြစ်စေ၊ မြေ ဖြစ်စေ၊ ငှက်ဖြစ်စေရအောင်ကြိုးစားကြရသည်။ ပိုက်ဆံသည် ဆိုပါဦးစွဲ ပထမ ဆုံးပိုက်ချက်တွင် ငါ၊ ပုစွန်များများရလိုက်လျှင် လာဘ်ဦးတိုက်သည်ဟုခေါ်သည်။ နောက်ထပ် နောက်ထပ် ပိုက်ချက်များမှာလည်း အခုလိုပဲရလိမ့်မည်ဟု သူတို့ယုံကြည်ထား ကြသည်။ ဝါက သူတို့အတွက် အဖိုးစွဲနေသော ဓလေ့စရိုက်တစ်ခု လည်းဖြစ်၏။

တံငါတို့၏ဘဝကို စကားကြံ့၍ပြောရလျှင် နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း
သုံးရာသီပတ်လုံး ငါး၊ ပုစွန်တို့ကိုသာ ဖမ်းဆီးအသက်မွေးနေကြသူ
များမဟုတ်။

- တံငါသည် တစ်ခါတစ်ရံ ကြွက်ထိုးသမားဖြစ်၏။
- တံငါသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဖားထိုးသမားဖြစ်၏။
- တံငါသည် တစ်ခါတစ်ရံ မြွေထိုးသမားဖြစ်၏။
- တံငါသည် တစ်ခါတစ်ရံ ငှက်ပစ်သမားဖြစ်၏။
- တံငါသည် တစ်ခါတစ်ရံ လိပ် ဖမ်းသမားဖြစ်၏။

မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်သည်ဖြစ်စေ လာဘ်ဦးတိုက်သည်ဆို
သော အစွဲကိုတော့ သူတို့ယုံကြည်ကြသည်သာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
ပင် ဖိုးနီ၏ရင်သည် မကျင်ငွေနှင့် ပထမဆုံးချိန်းတွေ့ ရသည့်ညက
ခုန်သည့် ရင်ခုန်သံထက် မလျှော့သော စည်းချက်နှင့် တာဝိုင်းဒိုင်း၊
တခုံးဝိုး၊ ခုန်ပေါက်လျက်မျှတော့သည်။

ဘယ်ဘက်လက်က မီးအုပ်ကို ဆုပ်ကိုင်ဆန့်တန်းရင်း တိုးကပ်
သွားသည်ဖြစ်၍ မီးအုပ်နောက်ဘက် အမှောင်ထဲကလူကို ဖားတို့
မမြင်နိုင်ပါ။ မိုးက အနည်းငယ်စဲသွားသဖြင့် မြင်ကွင်းကို ကောင်းစွာ
မြင်နေရသည်။ ညာလက်က မှိန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ထိုးကွင်း
ထိုးကွက်ကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

ဖိုးနီ၏ခေါင်းထဲတွင် အကြံတစ်ခုက လတ်ခနဲ ရလှိုက်သည်။
ဖားကြီးနှစ်ကောင်၏ နောက်ဘက်မှချဉ်းကပ်နေခြင်းကို ပြောင်းကာ
ဘေးတိုက်အနေအထားဖြစ်အောင် သဟိဏား၍ ရွေ့ရသည်။

တော်ပြီ။ သည့်ထက်ပို၍ အနားကပ်၍ မကောင်းတော့၊ အလွန် နီးကပ်သွားပါက ဖားနှစ်ကောင် သိသွားလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ညှာလက်က မှိန်းကိုမြှောက်၍ ကိုင်ထားရာမှ ခေပြင်ညီနိမ့်လိုက် သည်။ ထို့နောက်နှစ်ကောင်တွဲ၍ ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်ရှိသော စားဖားကြီးနှစ်ကောင်ကို ဘေးတိုက်ရှုပ်၍ ထိုးချလိုက်တော့သည်။

ဖျန်းခနဲ၊ ဖွားခနဲ ရေစက်ရေပေါက်များ ထွက်ပေါ်လာပြီး သည့်နောက်မှာတော့ မှိန်းမိုးမှဆွဲ၍ မလိုက်သည်။ ကွက်တိပါပဲ တစ်ထွာခန့်ရည်သော မှိန်းစွယ်လေးချောင်းတွင် စားဖားကြီးနှစ် ကောင် တံစို့ထိုးထားသလို ကားကားကြီး ပါလာခဲ့ပြီ။

ပွဲဦးထွက် လာဘ်ကောင်းခဲ့ပြီမို့ ဖိုးနီတစ်ယောက် မြွေတူးသွား တော့၏။ ဒိုက်ပုံတစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ လိုက်ရှာလိုက် တွေ့သည့်ဖားထိုး လိုက်နှင့် ညဉ့်ပင် အတော်နက်လာခဲ့ပြီ။ မိုးကတော့ သဲသဲမဲမဲ ရွာ လိုက်၊ တဖွဲဖွဲကျလိုက်နှင့် တစ်ညလုံး တိတ်မည့်ပုံမပေါ်။

သီတံတွင် ဖားအကောင်သုံးဆယ်ကျော် ချဉ်းချိန်မှာတော့ ဖိုးနီ အတော်ချမ်းနေပြီ။ ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံးကို လှည့်ပတ်၍ ကြည့်သည်။ မည်းမှောင်လိုက်သည်မှာ ပြောစရာမရှိ၊ လယ်ကွင်းတစ်ပြင်လုံး သူ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်ထင်ရသည်။ မီးခွက်အလင်းရောင် တစ်ခုတလေမှ မတွေ့ရ။ မိုးသည်းသည်း ခေကြီးကြီးတွင် ဖားရှာ ငါးရှာသမားများ တစ်ယောက်တလေမှ ထွက်လာပုံမရ။

အင်းလေ . . . နောက်ထပ်ဒိုက်ပုံတစ်ပုံနှစ်ပုံလောက်ထိုးပြီးရင် ပြန်မှပဲဟဲ့တော့ရင်း ရှေ့သို့လှမ်းလာခဲ့သည်။ ဒိုက်ပုံတွေရှားပါးသွားပြီ။

တော်တော်နှင့် ရွာမတွေ့သေး။ မီးအုပ်ကို ဟိုဟိုသည်သည်
ငွေယမ်း၍ရှာသည်။ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မဲမဲတန်းတန်းကြီး လှမ်း
တွေ့လိုက်ရသည်။ လူကြီးလက်လံနှစ်လံလောက်တော့ ရှိလိမ့်မည်။
အားနည်းဖျော့တော့သော မီးရောင်ကြောင့် သိပ်တော့ မသဲကွဲလှ။

ခါးလောက်ရှိသောရေထဲတွင် အသံမကြားရအောင် အသာ
တိုးကပ်သွားသည်။ ဘယ်ညာနံဘေးနှစ်ဖက်တွင် သွေးဝနေသော
မျှောကြီးတွေကို မှိန်းစွယ်နှင့် အသာခြစ်ချလိုက်ရသည်။ မျှောကြီး
တွေ ကွာကျသွားသော်လည်း သွေးတို့စိမ့်ထွက်နေဆဲဖြစ်သည်။
ဖိုးနီတို့လိုတံငါတွေအတွက် မျှော့တွယ်ခံရသည့်ဒဏ်ရာများသည်
စာဖွဲ့လောက်စရာမဟုတ်တော့၊ မိုးနေပါပြီ။ မျှော့ဒဏ်ကျွတ်ဒဏ်
ခံရပါများ၍ အမာရွတ်ချင်းထပ်နေခဲ့ပြီ။

အလို . . . ဒိုက်ပုံတော့ ဒိုက်ပုံပါပဲ၊ အနားရောက်မှမြင်ရတော့
သည်။ တစ်ဆက်တည်း နှစ်လံလောက်ရှည်သော ဒိုက်ပုံကြီးတော့
မဟုတ်၊ စကောတစ်ချက်စာခန့် ဒိုက်ပုံကလေးများလေတိုက်ရာ
ပါလာပြီး အလိုလေးမျှကြီးတစ်ခုနား လာကပ်တွယ်ခြင်းဖြစ်တော့
သည်။ မီးအုပ်ကို လက်တစ်ဆုံးဆန့်ထုတ်ကာ အနားကပ်သွားရင်း
မျက်စိရှင်ရှင်ဖြင့် ကြည့်ရသည်။

“လားလား . . . စားဖားကြီးတွေ မနည်းမနော့ပါလား” ဟု
ပိစပ်က လွှတ်ခနဲထွက်မသွားအောင် မနည်းဘဲခိုက်အုပ်လိုက်ရ၏။
လက်တစ်ဝါးခန့် ဖားကြီးလေးငါးကောင် ခြင်္သေ့ထိုင်ထိုင်၍ ဖိုးနီ၏
မီးအုပ်အလင်းရောင်ကို ငေးနေကြသည်။ ပိစပ်ကောက်ရုံ ဖြူတွဲ

တွဲအပြေးကြီးကို ပွလာလိုက်၊ ပိန်သွားလိုက်ဖြစ်အောင် တကွပ်
တွပ်အော်ရင်း နီကြင်ကြင်ဒီဇယ်မီးခွက်ကို ပိုင်းပတ်ချာလည် လှည့်
နေသော လယ်ပိုးလယ်မွှားများကို စားချင်စေနှင့် ငေးကြည့်နေကြ
သည်။

အကြီးဆုံးဖားကြီးတစ်ကောင်ကို သေချာစွာချိန်၍ ညာလက်မှ
မှိန်းနှင့်ထိုးရန် အားယူလိုက်သည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့ခေါင်း
ပေါ်မှ ရှည်လျားမည်းနက်သော မြွေကြီးနှစ်ကောင် ရွှောခနဲ
ဆင်းလာချေတော့သည်။

တစ်ကောင်က ဒိုက်ပုံပေါ်ဇောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဖိုးနီ၏
မီးရောင်ငေးနေသော ဖားကြီးတစ်ကောင်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲဟပ်ဖမ်း
ကိုက်လိုက်တော့သည်။ ကျန်သောဖားများက အန္တရာယ်ကိုသိ
သဖြင့် စွပ်ခနဲစွပ်ခနဲနေအောင် ရေထဲခုန်ဆင်းသွားကြလေတော့
၏။ စားရန်ဖားတစ်ကောင်မှ မရလိုက်သော မြွေကြီးက ဖိုးနီရှိရာ
မီးအုပ်ထက်သို့လှည့်ကာ ပါးပြင်းကြီးထောင်ရင်း မာန်ဖီလျက်ရှိ
သည်။

မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်နှင့်ရင်ဆိုင်လိုက်ရသော ဖိုးနီသည်
မှင်တက်မိသလို နည်းနည်းမှမလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်နေဆဲပင်
ရှိသေး၏။ သူ့သတိထားလိုက်မိသည့်အချိန်တွင်တော့ ဒိုက်ပုံပေါ်မှ
မြွေကြီးသည် မီးအုပ်တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ နီရဲသော မျက်လုံးနှစ်လုံး
ဖြင့် မလွတ်တမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းကြီးကို ဘယ်ညာယမ်းလျက်
ရှိနေတော့သည်။

မိုးနီသည် မြွေကြီးကိုကြည့်ပြီး ကြက်သီးများ တဖျန်းဖျန်းထခါ
ခေါင်းကဆံပင်များပင် ထောင်ထလာသည် ထင်ရတော့သည်။ ဖား
တစ်ကောင်ကို ခဲမိသွားသော မြွေကြီးကတော့ စားဖားပဝကြီးကို
မဆုံမပြုမို့ချရန် ကြီးစားလျက်ရှိနေသည်။

နောက်လှည့်ပြေးလျှင် ကောင်းမလားဟု သူစဉ်းစားသည်။
မြွေသည် ရေကူးမြန်လှသဖြင့် ခါးလောက်ရှိသော ရေထဲတွင်လွတ်
အောင် ဘယ်လိုမှပြေး၍မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ညာလက်က မှိန်းကို
ကွပ်ကွပ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်းမြွေကြီးကို မှက်ခြည်မပြတ်ကြည့်လျက်
ရှိသည်။

တစ်ခဏမျှ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အကဲခတ်နေကြပြီး မြွေကြီး
သည် ရေထဲသို့ထိုးဆင်းလာတော့မည်ဟန်ဖြင့် ပါးပြင်းကြီးကို
နောက်သို့လှန်ကာ အရှိန်ယူပြီး ဓမ္မသို့ဝိုက်လိုက်သည်နှင့် မိုးနီ၏
ညာလက်ထဲမှ မှိန်းသည် လှစ်ခနဲပြေးဝင်သွားပြီး မြွေကြီး၏ပါးပြင်း
ကို ထိုးဖောက်လိုက်တော့သည်။

ဇွမ်းခနဲအသံနှင့် ရေလုံးကြီး ဖွားခနဲလွင့်စင်တက်လာပြီး ဒိုက်ပုံ
ပေါ်မှ မြွေကြီးသည် မျှီလက်စဖားကိုကိုက်ချီရင်း ပြေးဆင်းသွား
တော့၏။ မှိန်းချွက်မိသွားသော မြွေကြီးမှာမူ ပါးပြင်းကို ဖောက်ဝင်
သွားသော မှိန်းစွယ်များကြောင့် ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ဘဲ၊ ရှည်လျား
သော ကိုယ်လုံးကြီးကတွန့်လိမ်ကာ မှိန်းမိုးကို ရစ်ပတ်လျက်ရှိသည်။

“ဘုရား . . . ဘုရား ကံသီပေလို့၊ နို့မို့ရင်တော့ မကောင်ငွေခွဲ
တလေးတွေ ငါ တွေ့နိုင်တော့မှာမဟုတ်ဘူး”

ဖိုးနီသည် သက်ပြင်းတစ်ခုကဲ့သို့လိုက်ပြီး မိုးနိုးရိုးကို ဆွဲယူ
မ,တင်လိုက်သည်။ အလို... ဝလိုက်သည့်မြွေဟောက်ကြီး။
မီးရောင်တွင် မြွေကြီး၏အကြေးခွံတို့သည် တစ်ဖိတ်ဖိတ်လက်လျက်
ရှိ၏။ ဖောင်းကားနေသည့် ဝမ်းဗိုက်ကြီးက ဥတွေအပြည့်ရှိကြောင်း
ပြလျက်ရှိသည်။ ဥတွေနှင့်မြွေမကြီးပါတကား။

တတယ့်ကို လက်မတင်ကလေး အသက်သောမှ လွတ်မြောက်
လာခဲ့ခြင်းဖြစ်တော့၏။ အမှန်က မြွေဟောက်တို့သည် သစ်ပင်
အမြင့်တို့အပေါ်တက်၍ အသိုက်လုပ်လေ့မရှိကြ။ လူတစ်ရပ်ခန့်
ခပ်နိမ့်နိမ့် ခရာခွံ့ သမန်းခွံ့ ဝက်လာတော့ ကိုင်းတောများတွင်သာ
အသိုက်လုပ်လေ့ရှိသည်ကို ဘကြီးသာကျော်နှင့် မြွေထိုးလိုက်ရင်း
သူ သိခဲ့၊ မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ သစ်တက်ငန်းနှင့် မြွေစိမ်းပြီးခြောက်လို့
မြွေဖိုးတွေသာ အပင်မြင့်ပေါ်တွင် အသိုက်လုပ်တတ်ကြပါသည်။

ယခုတော့မှ ရေထ,ရက် မိုးသည်းသောအခါ ချွဲပုတ်ငယ်များ
ရေမြုပ်ကုန်ကြတော့သည်။ ဤတွင် အသိုက်ထဲတွင်ရှိသော မြွေများ
ရေလွတ်ရာသို့တက်၍ ခိုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကွင်းပြင်ကြီးထိမှ
ပိုက်ပုံများသည် မိုးသက်လေပြင်းကြောင့် မျောပါလာကြပြီး ချောင်း
ကမ်းစပ် အပင်မြင့်များဆီ ပြေး၍ကပ်ကြတော့သည်။ ထိုပိုက်ပုံများ
ပေါ်တွင်ပါလာသော ဖားများကို အပင်ပေါ်တွင် ခိုနေကြသော
မြွေဟောက်ဖိုမတို့ ဆင်း၍အစား၊ ဖိုးနီနှင့်ထိပ်တိုက်တိုးမိခြင်း
ဖြစ်တော့သည်။

သို့အစာ ဝင်လုခံရသော မြွေဟောက်မကြီး၏ ဒေါသတကြီး ရန်ရှာခြင်းကို ကံကောင်းထောက်မစွာ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ ယခုလို လူသူကင်းဝေးသော ချောင်းကြီးမြောင်းကြားတွင် မြွေကိုက်ခံရပါက အသက်ရှင်ဖို့အရေး တွေး၍ပင်မရနိုင်။ အိမ်တွင်ကျန်ခဲ့သော မကျွံငွေနှင့်ကလေးများအတွက် စဉ်းပင်မစဉ်းစားရဲတော့။

ဖိုးနီတစ်ယောက် ကွမ်းသီးချောင်းဖျားမှ လှေကလေးကို လှော်၍ ပြန်လာချိန်မှာတော့ ဖိုးသည် ခပ်ဖွဲဖွဲသာကဲ့နေသည်။ ရေတက်ဦး အရှိန်ကုန်ကာ ရေပြည့်လှုံလာပြီး ယခုတော့ ရေဦးလည်၍ ရေပြန် ကျစပြုနေပြီ။

ချောင်းကလေးက ကျဉ်းပြီးကျွေ့ကောက်လှ၏။ သန်းခေါင် ကျော်ခဲ့ပြီမို့ ညဉ့်အနက်ဆုံးကာလတို လွန်မြောက်ခဲ့ပြီဟု ဆိုနိုင် သော်လည်း ရောင်နီကတော့ ပေါ်မလာသေးပါ။ ဝန်းကျင်တစ်ခွင် လုံး ပိန်းပိတ်မှောင်နေဆဲသာရှိသေးသည်။

လှေဝမ်းထဲတွင် သိတံအပြည့် ဖားအကောင်လေးဆယ်ခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။ ယခုလို ရာသီကြမ်းတွင် ရွာသူဖွေသူနည်းပါး လှသည်မို့ မနက်ဖြန်ခါ ဝါးခယ်မဈေးတွင် ဖားရွားပေလိမ့်မည်။ ရွားသဖြင့် ဈေးကောင်းရပေလိမ့်မည်။

ဖားတွဲကြီးတို့ မီးရောင်ဖြင့်ကြည့်ရင်း ဖိုးနီ၏မျက်စိထဲတွင် ဖားတွေဟုမမြင်ဘဲ သူမိသားစုအတွက် ဆန်တွေ၊ ဆီတွေကို မြင်နေ ရသည်။ ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်တွေ မြင်နေရသည်။ မကျွံငွေကို မီးဖွားပေးသော အရုပ်လက်သည်ကိုပေးရန် ငွေတွေအဖြစ် မြင်နေ

ရသည်။ ပြီးတော့ မိုးနဲးအဖျားမှ မြွေဟောက်မကြီးက ချီသေးသည်။
ဝဝတုတ်တုတ်ကြီး။ ဇိုက်ထဲမှာလည်း ဥတွေက အပြည့်နှင့်၊ မြွေသား
သာမက မြွေဥပါ အလွန်ကြိုက်သော ဘကြီးသာတော်ကိုသာ
ပေးလိုက်လျှင် စပါးလင်နဲ့၊ ချင်းနဲ့၊ ကြက်သွန်ဖြူနဲ့သင်းနေသော
မြွေသားဆီပြန်ဟင်းတစ်ခွက်ကို သူ့အတွက် လာပို့ပေလိမ့်မည်။
တွေးရင်းနှင့်ပင် သွားရည်များ စိန်ယို၍လာနေတော့သည်။

တကယ်တော့ သတ္တဝါတိုင်းသည် မိမိတို့အသက်ကို ချစ်ကြမ္မ
ဖြစ်တော့၏။ မိမိ၏ဘဝအသိုက်အမြုံကို ခင်တွယ်ကြမ္မဖြစ်ကြ၏။
ထို့ကြောင့် မိမိ အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်ဖို့ မိမိဘဝအသိုက်အမြုံ
ကလေး တည်တံ့နိုင်ဖို့ သူတစ်ပါး၏အသက်များ၊ သူတစ်ပါး၏
အသိုက်အမြုံများကို စတေးနေကြသည်မှာ မှန်မှန်မှန်ပါ၏လော။
တရားသဖြင့်ကော ဖြစ်ပါ၏လော။ ဖိုးနီ၏အသိဉာဏ်ဖြင့် လိုက်မမီ
နိုင်ခဲ့။

အိမ်အပြန်ပေမို့ ဖိုးနီသည် အားစိုက်၍လှော်လေရာ လှေ
ကလေးသည် ချောင်းရေပြင်ပေါ်တွင်ရှုပ်တိုက်၍ ပြေးလွှတ်၍၏။
ဇွေတွင် အမှောင်ထုကြီးသာ ပိတ်ဆီးလျက်ရှိ၏။ လှော်... လှော်
... လှော်ပါ ဖိုးနီ၊ မကြာမီ ရောင်နီလာ၍ မိုးသောက်ပေတော့
မည်။ ထိုအခါ အရုဏ်ဦး၏အလင်းရောင်ကို မြင်တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

တိမ်ခေတ္တိုတဲခေ

နေ့နှောင်းရာသီပေမို့ လယ်ကွင်းပြင်တပြန့်တပြောတွင်
 ပြူရော်ရော် ခိုးပြတ်ငုတ်တို့တို့က မင်းမူလွတ်ရှိ၏။ ကွင်းလေကလေး
 ဝေ့ဝိုက်ဆော့ကစားလိုက်ချိန်မှာတော့ ခိုးပြတ်ငုတ်တို့ကို တွယ်တက်
 ရှင်သန်ကာ တစ်တောင်တစ်ထွာခန့် ကျော်တက်လူးလွန်ဝေဆာ
 နေသော ကောက်ခိုးနွယ်တို့သည် အညွန့်အဖူးကလေးများ တိုက်
 ငိုက်တခါခါနှင့် အယ်ညာလူးလွန်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ကောင်းကင်ပြာကြီးအောက် ပိုး . . . ခပ်ဝေးဝေးတော
 တန်းပျံပျံကလေး နောက်ခံထား၍ သူတို့ရပ်သူတို့ရွာ၏ နာမည်
 ကော် သော်ကဘုရားကြီးကို တံလျှပ်တွေ တဖျပ်ဖျပ်တခိုပ်ခိုပ် ဝေသီ
 ပုန်မှိုင်းနေသည့်ကြားက လှမ်း၍ဖူးမြင်နေရသည်။ ဘုရားပွဲတော်
 ကြီး ပြီးခဲ့သည်မှာ မကြာလှသေးသည်မို့ အသစ်ကပ်လှူထားသော
 ရွှေသင်္ကန်းတော်သည် တောက်ပဝင်းလက်သော နေ့နေရောင်
 ဟပ်ကာ ဝင်းပြောင်ရွန်းဖိုးကြည့်၍မဝ ဖူးမဝ သဗ္ဗာယ်လှတော့၏။

ပူပြင်းလောင်မြိုက်လှသော မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသ နေ့အပူ
 ရှိနှိကြောင့် တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးဝေ့ဝိုက်လှသော လေပွေတို့က

ပေါ့ပါးကြွပ်ရွံ့နေသော မြက်ခြောက်ကောက်နိုးခြောက်တို့ကို သယ်ဆောင်ကာ ကျယ်ပြန့်လှသော ဧကပေါင်းများစွာရှိသည့် လယ်ကွင်းပြင်တွင် ဟိုကျွေ့သည်ကောက် ပြေးလွှားဆော့ကစားလျက်ရှိ၏။

ထိုလေပွေသည် သေရည်ပူးယစ်သူပမာ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် ဇုက္ကနိစ္ဆာကလေးအား အုပ်ဆိုင်ကာဆီးထားသော သစ်ပင်ကွပ်တို့ကို အချိန်နှင့် ပြေးဝင်မွှေယမ်းပြီး ဖားရသောအခါ သရွတ်သွတ်မြစ်ပြင်ကြီးဆီ တိုးဝှေ့ကျော်ဖြတ်သွားလေပြီ . . . ။

လေပွေ၏ ဝှေ့ယမ်းမှုကြောင့် ကုက္ကိုရွက်ခြောက်၊ မန်ကျည်းရွက်ခြောက်၊ သရက်ရွက်ခြောက်တို့သည် ကိမ်တွေပေါ် ရွာလမ်းမပေါ် မြေတလင်းပေါ်တွင် တသောသော တဖုတ်ဖုတ် အလုပ်လုပ်ပြီး ကျန်ခဲ့လေကြသည်။

ခပ်သော့သော့ လေပြည်ထဲတွင် အစကတော့ ခပ်သဲ့သဲ့သာကြားချပြီး နောက်တော့ မပီပိုတဝါး၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြည်မြပီသလှသည့် နံ့ကြီး၏ ချွဲသံ၊ နွဲသံ၊ ပွတ်၍ ရှပ်၍ ဆွဲလိုက်သော လင်းကွင်းသံနှင့် နာရီစည်းဝါးကျကျ ဝါးလက်ခုပ်သံ၊ အဖိုအမ ဦးပတ်နှစ်လုံး၏ စွာလှမှာလှသော ပတ်စေတိုးဝိုင်းသံတို့သည် ပျံပြင်းသော နေရောင်အောက်တွင် ငိုက်မြည်းငြိမ်သက်နေသည့် ဇုက္ကနိစ္ဆာကလေးကို လှုပ်နှိုးလိုက်လေသည်။

ထိုအသံတို့၏နောက်တွင် ကပ်ပါလာသည်ကတော့ ပွဲတိုင်းကျော် ကိုရွှေဖောင်၏ သီချင်းသံပင်ဖြစ်တော့၏။

“ဦးပတ်ကိုလွယ်ရုံမျှနှင့် မယားက ကွာမယ်ဆို သားမောင်က
ငို . . . ပတ်ပေတိုးပို ဘာတဲ့ ဦးပတ်ကို လွယ်ရုံမျှနှင့် . . .
မယားကကွာမယ်ဆို . . . သားမောင်ကငို”

“မငိုပါနဲ့ လူကလေးရယ် . . . မငိုပါနဲ့ လူကလေးရယ် . . .
မင်းအမေပြန်လာမှ မင်းလေးအမေပြန်လာမှ မနော်နွယ်ဆိုတဲ့ . . .
နို့ကိုကွယ် . . . စို့ရမယ်လေး . . . ”

ရွာတောင်ဖျားဆီမှ စကာ လူစုပြီး ကခုန်တီးမှုတ်လာသော
ဦးပတ်အဖွဲ့သည် တဖြည်းဖြည်းနီးလာခါ အခုလောက်ဆိုလျှင်
ရွာလယ်ရှိ အရိပ်အာဝါသကောင်းလှသော ခရောင်ကြီးအရိပ်အောက်
မြေတလင်းတွင် တီးသူကထီး ဆိုသူကဆိုပြီး ကွေးနေအောင်
ကနေကြမည့် ကိုညိုနှင့် ငခွေးကြီးတို့ကို လှမ်း၍မြင်ယောင်ရင်း
တွင်းပြင်ကုန်သီ ငေးမောနေသော ဦးတိုင်းကျော်တစ်ယောက်
သွားမရှိသည့် သွားဖုံးမည်းကြီးဖျားပေါ်အောင် ပြုံးမိလျက်သား
ဖြစ်သွားသည်။

အခုတလော ဘာဖြစ်သည်မသိ၊ ရင်ဘတ်ထိက စူး၍အောင့်
သည်၊ ဘာမျှလုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်လည်းမရှိ၊ အလိုလိုနေရင်း
မောမောနေတတ်သေးသည်။ သို့သော် သူ့ဘဝက ဖိပ်နှင့်မနေနိုင်၊
မိုးမလင်းခင်ထ၍ ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရသည်ချည်းဖြစ်၏။
လယ်ရှင်မကျေနပ်မည်စိုး၍ နေ့လယ်နေ့ခင်းမှာ ခဏကလေး
တောင် ကျောမခင်းရဲ။

စွားတင်းကုပ်ထဲတွင် ချော၊ သော၊ ရှင်းလင်းကာ ခြင်မီးခိုးထည့်ရန် အုန်းခွံခြောက်များ၊ စွားချောခြောက်များ အဆင်သင့်ပြင်ပြီး စွားစာခေါင်းထဲရေထည့်၊ မြက်စိုနှင့် ကောက်မိုး သမအောင်မွေ၍ ခဏခါးညောင်းဆန့်ရင်း တင်းကုပ်နောက်ဘက်ကွင်းပြင်ကြီးဆီ ငေးမောနေရာမှ အိမ်ဝိုင်းဘက်ထွက်လာခဲ့သည်။

တင်းကုပ်ဘေး ကုက္ကိုပင်အောက်တွင် ကြီးရှည်ရှည်နှင့်လှန်ထားသော တိုးပွားကြီးကတော့ လေငွေ့တိုင်းတစ်ဖျောက်ဖျောက် ကြွေဆင်းလာသည့် ကုက္ကိုသီးခြောက်များကိုဝါးရင်း တွေတွေကြီး သူ့ကို ငေးနေသည်။ တိုးပွားကြီးနား သူမသွားစား တင်းကုပ်အစပ်မှ စွားပေါက်ကြီးကို အသာစုပ်သပ်ချော့ဆွဲပြီး အစာခွက်နားထားလိုက်သည်။ မြက်နုစိမ်းစိုနဲ့ ကောက်မိုးကို နှမ်းဖတ်ရည်ဖျန်းထားသော အနံ့တို့က သင်းလျက်ရှိ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် “ဦးတိုင်း... ဦးတိုင်း... ဘယ်သွားနေပြန်ပြီလဲ ဒီအဘိုးကြီး” လှမ်းခေါ်သံကြီးကြားလိုက်ရသဖြင့် စွားတင်းကုပ်နှင့် ကပ်လျက်စပါးတို့ဘေးမှ ဖြတ်ကာ အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီ အမြန်လာခဲ့သည်။ လေးပင် သုံးခန်း ဆောင်ကပ်နှင့် လည်ပေါ်အိမ်ကြီးရှေ့ ဘူးစင်ရိပ်တွင် သစ်သားကွပ်ပွစ်ကြီးခင်းကာ ရေနွေးကြမ်းနှင့် ငါးခြောက်ဖုတ်ပြည်းရင်း လယ်ရှင်ဦးထွန်းမောင်က လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးတိုင်းကျော်သည် ကွပ်ပွစ်ဘေးတွင်အသာရပ်ကာ လက်ကလေးနောက်ပစ်၍ နောက်ထပ်ပေးလာမည့် အမိန့်သံကို နားစွင့်ရင်း ငြိမ်နေသည်။

“ကဲ . . . ကဲ . . . ဒီမှာ နွားရှင်တွေနဲ့ စော့ပြတ်ငွေချေပြီးပြီ၊ တိုးပွားကြီးနေရာမှာ ဒီကောင်ကြီးက အစားဝင်မှာပဲ၊ ခင်ဗျားကောင်းကောင်းဂရုစိုက်နော် . . . ။ မြက်စိုတွေ ကွမ်းသီးချောင်းဖျားက တာမံစပ်မှာ ရသေးတယ်မဟုတ်လား။ အလျှင်မီအောင် ခိုတ်ပြီးကျွေးပါ။ ညဘက်မှာလဲ ခြင်မီးခိုးထည့်ပြီးမှ သေသေချာချာသိပ်ပါ။ တိုးပွားကြီးကို တင်းကုပ်ထဲမထားနဲ့တော့၊ ဒိုးပတ်ဝိုင်းရောက်လာလို့ လူစုံရင် ဘေးမဲ့လွတ်ပွဲစမယ်”

ဦးတိုင်းကျော် အသာလှည့်ထွက်ခဲ့၏။ ထင်းကုပ်ဘေးကုက္ကို ပင်အောက်က တိုးပွားကြီးနား အသာကပ်သွားသည်။ လည်ပင်းကို အသာပွတ်သပ်ပေးလိုက်တော့ ခွာတရွပ်ရွပ်လှုပ်ရင်း ဦးတိုင်းကျော်ကို ခေါင်းဖြင့် အသာဝှေ့၏။

“သွားပေဦးတော့ . . . တိုးပွားကြီးရေ ဒီနေ့မင်းကို ဘေးမဲ့ပေးမှာကွ သိရဲ့လား။ မင်းနဲ့ငါလဲ ခွဲချိပြီးပေါ့ကွာ”

တကယ်တမ်းတော့ တိုးပွားကြီးသည် ဦးတိုင်းကျော်၏လက်တွဲဖက်ဖြစ်၏။ ရွံ့ထဲ ရေထဲအတူ ရုန်းဖော်ရုန်းဖက်လည်း ဖြစ်၏။ သူတို့လက်တွဲလာခဲ့တာပင် နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့။ ထို့ကြောင့် သံယောဇဉ်တွယ်နေကြပြီ။

“ဒီကနေ့ကစပြီး မင်းကြိုက်တဲ့နေရာကို သွားလို့ရပြီ၊ မင်းမှာ နဖားကြီးလဲ မစို့တော့ဘူးကွ။ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ဝန်ထမ်းပေးစရာလဲ မလိုတော့ဘူးနော်။ မင်းဘဝမှာ မင်းသာအရှင်၊ မင်းသာသခင်ပဲဟော့။ မင်းဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်တွေမှာ မင်းစိတ်တိုင်းကွ

နေနိုင်ပြီပေါ့ . . . ။ ငါ့ကိုလဲ သံယောဇဉ်တွယ်မနေနဲ့တော့ကွာ
လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားပေတော့ ငါကတော့ ငါကတော့ . . . ”

တိုးပွားကြီးသည် ဦးတိုင်းကျော်တတ်တွတ်နှင့်ပြောနေသည်
ကို နားလည်သည့်အလား နားရွက်တောင်မခတ်ဘဲ ပေ၍နား
ထောင်လျက်ရှိသည်။ လုံးဝန်းသောတင်ပါးဆုံများ ပြည့်မောက်
သော ရင်ဘတ်နှင့်ကျောပြင်တို့ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီလဲ၊
နှစ်ပေါင်းများစွာလယ်ထဲယာထဲ ရွံ့ထဲရေထဲမှာ ကုန်း၍ရုန်းခဲ့ရ
သဖြင့် ပိန်ချိင့်ခွက်ဝင်ကုန်ကြပြီ။ တောက်ပရွန်းစိုသော မျက်ဝန်းညို
ကြီးတို့နေရာတွင် ဝေသီပွန်ပွဲ၊ မျက်ခွေးခဲတို့ဖြင့် ပြည့်သောမျက်လုံး
တို့ နေရာယူလိုက်ကြပြီ။ သွားတွေတောင် ယိုင်မဲ့ပဲ့ရွံ့ကုန်ပြီ။ သေသေ
ချာချာကြည့်လျှင် အနိုးစုကြီးပေါ်မှာ သားရေချပ်ကြီးဖုံးထားသလို
ရွံ့ရွံ့တွဲတွဲကြီးဖြစ်နေပါပေကာ . . . တစ်ချောင်းချင်းရေတွက်နိုင်
သော အပြိုင်းပြိုင်းထသည့် နံရိုးကြီးများကို ကရုဏာသက်စွာ ပွတ်
သပ်နေမိစဉ်မှာပင် ဒိုးပတ်ဝိုင်းသည် ကိမ်ရွှေသို့ရောက်လာနေပြီ။

ဘေးမဲ့ပေးခံရသော တိုးပွားကြီးအတွက် ရွာသားတွေပျော်ရွှင်
နေကြသည်။ တိုးပွားကြီး၏ ချိနှစ်ဖက်တွင် သပြေပန်းခက်တွေသည်
လို့ လယ်ရှင်ဦးထွန်းမောင်တို့ ဇနီးမောင်နှံက ငွေဖလားတွင် ရွှေ
ရည်ငွေရည် အမွှေးနံ့သာတွေထည့်ကာ တိုးပွားကြီးကို ပတ်ဖျန်း
လို့၊ ဒိုးပတ်သံတံမြိုင်လို့၊ ကိုညိုနှင့်ငွေ့ကြီးတို့က ကွေးနေအောင်
ခွေးတွေပျံ့နေအောင် ကလို့၊ လက်ခုပ်သံတွေ၊ ရယ်သံတွေက
စိစိညံ့လို့ တိုးပွားကြီး၏ဘေးမဲ့လွတ်ပွဲက စည်ကားနေတော့သည်။

“ဦးထွန်းမောင်တို့ကတော့ဗျာ စေတနာ သဒ္ဓါတရားကလဲ ထက်သန်၊ အကျိုးပေးကလဲ ကောင်း၊ ကုသိုလ်ဝါနတွေလဲ မပြတ်တမ်းဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့အတွက် ကျွပ်တို့ရွာသားတွေ ဂုဏ်ယူသဗ္ဗိ။ နောက်နောင်လဲ အခုလိုပဲ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ လုပ်နိုင် ပါစေဗျား”

ရွာလူကြီး ဦးသာကျော်၏အိုးကူးသံကိုနားထောင်ပြီး လယ်ရှင် ဦးထွန်းမောင်တစ်ယောက် ပါးစပ်ကြီးနားရွက်တက်ဖို့တော့ မတတ် တဟဲဟဲနှင့် သဘောတွေကျနေတော့၏။

“တော့ကောင် တိုင်းကျော် နွားတွေထော့ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် အလှည့်ကျ ဘေးမဲ့သွားကုန်ကြပြီ၊ မင်းကကော ဘယ်တော့ ဘေးမဲ့သွားမလဲ ပြောပါဦးကွ”

ဦးသာကျော်က ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဦးတိုင်းကျော်ကို စလေသည်။ ဦးတိုင်းကျော်ကတော့ ခေါင်းကြီးအောက်ငုံပြီး ငြိမ်နေသည်။

“အေးလေ . . . သူတို့ကတော့ ပြောအားရှိပေတာပေါ့၊ သား တွေ။ သမီးတွေက မိမုန်း၊ ဖမုန်းသိတတ်ကြ၊ စောင့်ရှောက်ကြတော့ မတောင့်မတ၊ မပူမပင် နေနိုင်ပေတာကိုး၊ ငါ့မှာတော့ရှိတဲ့ သား တစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ကလဲ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသဆီ ရောက်နေပြီမသိ၊ စာလဲ မလာ၊ လူလဲ မရောက်တာကြာပြီ မဟုတ် လား၊ ဒါမိသွားအတွေးကြီးတောင် ဇွန်ခွာသွားတာ ဆယ်နှစ် ဆယ်မိုး မကလေတော့၊ ငါ့လိုအိုမင်းမစွမ်းကြီးကို ကိုယ့်ခြေကိုယ့်လက်မှ

အနိုင်နိုင်သယ်နေရသူကို ကန့်စောင့်ကြက်နှင့်၊ နွားခြံစောင့် အစာ
ရိတ်၊ ရေခပ် စတဲ့အလုပ်တွေပေးပြီး အဖီကလေးမှာ နေခွင့်
ပေးထားတဲ့ လယ်ရှင်ဦးထွန်းမောင် ကောင်းပေလို့မဟုတ်လား”

တစ်ယောက်တည်း ငြိမ်ကာတွေ့ရင်း ဝမ်းနည်းအားငယ်စိတ်
တွေက တစ်ချိန်ချိန်နှင့်။

ဘေးမဲ့လွတ်လွတ်လာကြသော ရွာသားများအတွက် ရာဝင်အိမ်ကြီး
နှင့်ဖျော်ထားသော ရွာလပတ်ရည်တိုက်သည့်နေရာတွင် လူတွေ
ဝိုင်းတိုကာ အလှအယက် တိုးဝေနေကြသည်။

“တိုးပွားကြီးရေ . . . သွားတော့ဟ၊ နင် သွားချင်တဲ့နေရာ
သွား စားချင်တဲ့နေရာစား၊ အိပ်ချင်တဲ့နေရာအိပ်။ နင် လွတ်လပ်ပြီ။
နင့်ကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီ။ တိုးပွားကြီးကို ဘေးမဲ့ပေးလိုက်
ပြီဟေ့ . . .”

ဦးထွန်းမောင်၏ စကားအဆုံးတွင် ရွာသားတွေက လက်ခုပ်
သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်းတီးကာ ဩဇာပေးလိုက်ကြ၏။

“တစ်သက်လုံး ထမ်းပိုးအောက်မှာ ကုန်းပြီးရုန်းလာခဲ့သမျှ
အခုတော့ လွတ်လပ်သွားပြီပေါ့တော်။ ကောင်းပါလေ့ . . . ကောင်း
ပါလေ့။ တိုးပွားကြီးရေ . . . နင့်ကို တို့များ အားကျတယ်ဟေ့”

အနီးဝေ့ရှင်၏ အားရဝမ်းသာကြွေးကြော်သံက လက်ခုပ်သံ
များကိုပင် ဖုံးအုပ်သွားတော့၏။

နွားတင်းကုပ်နောက်ဘက် လယ်ကွင်းအစပ်တွင်ရပ်ကာ
တစ်လှမ်းချင်းလှမ်းပြီး တရွေ့ရွေ့ဝေးဝေးသွားသော တိုးပွားကြီးကို
ငေးရင်း တိုးပွားကြီး ဘေးမဲ့ပေးခံရခြင်းအတွက် ဦးတိုင်းကျော်

တစ်ယောက် ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်လျက်ရှိသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဦးတူပေါင်ဖက် လက်တွဲခဲ့သော တိုးပွားကြီးနှင့် ခွဲခွာလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲမှာတော့ ခံစားလိုက်ရသည်မှာ အမှန်ပင်။

သူ့တစ်သက်လုံး လယ်ပိုင်း၊ ယာပိုင်မရှိခဲ့။ သူတစ်ပါး၏ လယ်ယာမြေတစ်ခွင်၌ အခစား သူ့ရင်းငှားခေါ်သည့် လယ်ကူလီ ဘဝဖြင့်တစ်ဖုံ၊ တစ်ပုံစား တံငါဘဝဖြင့်တစ်နည်း ကျင်လည်ခဲ့ရ ပါသည်။ နွေနှေး၊ မိုးမိုး၊ ဆောင်းဆောင်း တိုးပွားကြီးတို့လို နွားများ နှင့်အေးအတူ ပူအမှု ရုန်းကန်လာကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်းကြာခဲ့ပြီ။

နွားတွေက မြက်နှင့်ကောက်မိုးစားကာ နွားတင်းကုပ်တွင် အိပ်ရပြီ။ ဦးတိုင်းကျော်တို့လို သူ့ရင်းငှားတွေက ငစ်နီဆန်နှင့် ငါးပိရည်၊ တို့စရာစားပြီး တံထဲတွင်အိပ်ရသည်သာ ကွာသည်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ သူတစ်ပါးအတွက် ရုန်းကန်ပေးရသည်ကတော့ အတူတူပင်။

နွားတို့၏ အင်နှင့်အားနှင့် ရုန်းကန်နိုင်သောကာလက လူထက် တိုတောင်းလှသည်ဖြစ်ရာ ယခုလို အသက် (၇၀) ဝန်းကျင် ကာလအတွင်း နွားတို့ကို ဘေးမဲ့ပေးသည့်ပွဲပေါင်း များစွာကြုံခဲ့ ပွားလှပြီ။ တိုးပွားကြီးအရင်က ငနီ၊ ငနီအရင်က ဘို့တင်ကြီး၊ ဘို့တင်ကြီးအရင်က အင်း . . . ၊ သူ့အရင်က . . . ။ တွေးရင်း တွေးရင်းက စဉ်းစား၍မရတော့။ အသက်အရွယ်အရ မှတ်ဉာဏ် တွေ့၍ ပွင်းလာခဲ့ပြီ။ ကာယအားတွေ ဆုတ်ယုတ်လာပြီ။ အသက် ကြီးလာရင် ဘာမှမကောင်းတော့ပါလား။ ဒါကြောင့်လည်း အိုမင်း

မစွမ်းဆိုတဲ့စကားကို ရွေးလူကြီးများ ထားခဲ့တာဖြစ်မည်။
တိုင်းကျော်... တိုင်းကျော်၊ အိုလာရင် မင်း ဘာမှမစွမ်းတော့
ဘူးကွနော်။

လေးကန်သောခြေလှမ်းများနှင့် နွားတင်းကုပ်ဘေး သူ
အိပ်စက်ရာအဖီကလေးထဲ လှမ်းဝင်လာခဲ့သည်။ စစ်ခနဲ စစ်ခနဲ
နာကွင်နေသော ရင်ဘတ်ကလေးကို အသာဖိရင်း သက်သာလို့
သက်သာငြား ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ် အသာလှဲကာ အသက်ကို
မျှင်း၍ရှူနေရသည်။

ညစ်ထပ်ထပ် ခနဲဟောင်းကလေးမိုးထားသော အဖီကလေး
၏ဝါးအခြင်တန်းတွင် ပင့်ကူအိမ်တွေနှင့် ပွေလိန်လျက်ချိုပြီး ကန္တာ
တစ်ချပ်သာခြားသော အခြားတစ်ဖက်ရှိ နွားတင်းကုပ်မှ နွားခွေးနဲ့
သေးနို့တို့က စူးရှစွာလွင့်ပျံ့လာနေသည်။ ပင့်ကူအိမ်ကို တိုးဝင်
နေသော ယင်ကောင်သည် အားရှိသမျှ အတောင်ဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍
ရုန်းထွက်နေသည်။ အတောင်တစ်ဖက်လွတ်သွားလျှင် အခြား
တစ်ဖက်က ငြိနေပြန်ပြီး အတောင်နှစ်ဖက် လွတ်ပြန်တော့
ခြေချောင်းတွေကို စေးကပ်စွာတွယ်ငြိနေသော ပင့်ကူမျှင်များက
ဆွဲယူဖမ်းချုပ်ထားပြန်ချေ၏။ သို့နှင့်ပင် အစာချောင်းနေသော
ပင့်ကူကြီးက အသွေးအသားများကို အာသာငမ်းငမ်း စားသောက်
ရန် တဖြည်းဖြည်း အနားသို့တိုး၍ တိုး၍လာနေပြီ။

ခပ်ဝေးဝေး တောတန်းကလေးဆီမှ ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့ တွန်ကန္တာလိုက်
သော ဥဩသံကလေးက အေးအေးသွဲ့သွဲ့ လေပြည်ကလေးနှင့်

အတူ လွင့်ပျံလျက်ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဆုံးပါးသွားပြီဖြစ်သော ဇနီးကို သတိရနေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဘယ်ဆီ ဘယ်ဒေသမှာ ရောက်နေမှန်းမသိရသော သားနှင့်သမီးကို လွမ်းဆွတ်မိသည်။ အတွေးတွေက ယောက်ယက်ခတ် ပြေးလွှားလျက်ရှိ၏။

သူ အိပ်စက်ရာအဖီကလေးဘေးရှိ ကုက္ကိုပင်ကြီးပေါ်မှ ကုက္ကို သီးခြောက်များ ကြွေကျသံကို ကြားရသောအခါ သူနှင့် လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် နွားကြီးတို့ပွားကို သွား၍ သတိရပြန်သည်။ ချိုမြလှသော ကုက္ကိုသီးခြောက်များကို တိုးပွားကြီးက အလွန်ကြိုက်၏။

စောစောက ဆူညံပွက်လောရိုက်နေခဲ့သော လူသံ၊ ဒိုးပတ်သံ တို့မရှိတော့။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်စွာရှိ၏။ ခန့်မိုးအတွင်း ဘက်မှာ ခိုကပ်နေသော အိမ်မြှောင်ကလေးတစ်ကောင်၏ စုတ်ထိုး သံသည်ပင် ဝန်းကျင်ကို မြည်ဟီးရိုက်ခတ်လျက်ရှိ၏။

အခုအချိန်ဆို တိုးပွားကြီးတစ်ကောင် ဘယ်ဆီသွား၍ ဘာတွေ စားနေမှာပါလိမ့်။ သစ်ရိပ်၊ ဝါးရိပ်ကောင်းကောင်းမှာ နေရိုရင်း စားပြုပြန်နေမှာလား။ ဝါမှမဟုတ် ဆောင်းရိုးတမံဘေးက ရွှန်းစိုနုအိသော ပန်းတော်ဖြူပြက်နုကလေးတွေကိုပဲ သွားပြီးစားနေ မှာလား။ နဖားကြီးမမို့ လွန်ကြီးမမို့ ဆူညံတိုင်မရှိတော့သည့်ဘဝကို ငါ အားကျလိုက်တာ တိုးပွားကြီးရယ်...။

ဟို... မဖြစ်သေးပါဘူး။

တိုးပွားကြီးနဲ့ ငါနဲ့ ဘဝဆင်းမှမတူတာပါကလား။ တကယ် လို့များ ငါ့ကို လယ်ရှင်တွေက တိုးပွားကြီးလို ဘေးမဲ့ပေးလိုက်ပါ

ပြီတဲ့။ ဘယ်မှာသွားနေ၍ ဘယ်မှာသွား၍ စားရပါ။ တွေးရင်း တွေးရင်းကပင် ထိတ်လန့်တကြား ထ၍ထိုင်လိုက်မိတော့၏။

မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး၊ တိုးပွားကြီးလို ငါဘေးမဲ့သွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ လယ်ရှင်တွေ ကော့နှပ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်မှ ငါ့ကိုနှင့်မထုတ်မှာ၊ လယ်ရှင်တွေ ကြည်ဖြူပါမှ... ငစိန်ဆန်ကလေး၊ ချဉ်ပေါင် ရေကျဲ ကလေး၊ ငါးပိရည်ကလေး မှန်မှန်စားပြီး ဟော့ပီ နွားတင်းကုပ်ဘေး က အဖီကလေးမှာ နေခွင့်ရမှာလေ...။

ဇုတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သောအခါ ခေါင်းထဲက တရိပ်ရိပ် မူးပြီး ရင်တွေတလုပ်လုပ် ခုန်၏။ အားတင်းကာ အဖီကလေး၏ နံရံတွင် ထိုးထားသော မြက်ရိတ်တံစဉ်ကလေးကိုယူ၍ ခါးတွင် ထိုး၏။ မြက်ယိုးထိုးရန် ကြိုးတစ်လံလောက် လျှော်ကြိုးကို ယူ၏။ ဦးထွန်းမောင် သူ့ကို မှာထားသည်မဟုတ်လော။ နောက်ရောက် လာသော နွားအတွက် အစာကောင်းကောင်း မြက်နုကောင်း ကောင်း ကျွေးဖို့၊ ခြင်မီးခိုးထည့်ဖို့၊ နွားတင်းကုပ် သန့်ရှင်းထားဖို့၊ အို အလုပ်တွေလုပ်စရာ အများကြီး ရှိနေပါကလား၊ သွားမှ သွားမှ။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်း ကွင်းလေတွေ တဟူးဟူးတိုက်၍ ကုက္ကိုသီးတွေ တပြောပြောကြွနေချိန်တွင် လယ်ရှင် ဦးထွန်းမောင် ၏ နောက်ဖေး နွားတင်းကုပ်ဘေး အဖီကလေး၌ လူတွေ တရုန်းရုန်း စကားသံတွေ တည်ညံ့နှင့် ရှိနေ၏။

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွာ၊ မနေ့က ဘေးမဲ့ပွဲမှာတောင်၊ ငါ့သူ့ကို စမိသေးတယ်။ နွားတိုကြီးတွေက တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင်

ဘေးမဲ့ပေးခံနေရပြီ။ မင်းအလှည့် ထယ်တော့လဲလို့ ဟောဒီ စည်း
မရှိကမ်းမရှိ ပါးစပ်က ပြောမိတာ”

ဝိုင်ပင်ကြီးနှင့် ဝမ်းပန်းတနည်းပြောကာ သူပါးသူရိုက်နေတဲ့
ဦးသာကျော်ကို ရွာသားတွေက ဝိုင်းဆွဲထားကြ၏။

“ဟုတ်ပါတော်... မနေ့တုန်းက ကျွန်ုပ်နဲ့လဲ စကားပြော
ဖြစ်သေးတယ်။ တိုးပွားကြီး ဘေးမဲ့ပေးလိုက်တာ ဝမ်းသာလိုက်တာ
တော်။ ရှင်ကော ဝမ်းမသာဘူးလားလို့မေးတော့ ဘာမှမပြောဘူး
တော့။ သော်ကဘုရားကြီးဘက်ငေးပြီး မျက်နှာလဲ မကောင်းဘူး”
ဘွားငွေရှင်က မျက်ရည်သုတ်ရင်းပြောသည်။

“မနေ့ညနေတုန်းကတောင် အကောင်းကြီးပါဗျာ...
ကွမ်းသီးချောင်းဖျားကနေ နွားစာပြက်ထုံးကြီး မနိုင်မနင်း ထမ်း
လာတာ တချုပ်နဲ့တွေ့တော့ အဘက ထယ်လဲအလုပ်ကြီးစား နေပါ
လားလို့စတော့ ကျွန်ုပ်ကို ဆဲသွားသေးတယ်ဗျ”

ငခွေးကြီးက စိတ်မကောင်းစွာပြော၏။

ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ မဟုတ်သော်ငြား၊ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေ
ဖြစ်၍ မှတ်တရက်သေဆုံးသွားသော ဦးတိုင်းကျော်အတွက်
စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြသည်။

စောင့်စရာ မျှော်စရာမရှိသော ဧည့်ခံစကားပြောမည့်သူ မရှိ
သော ဦးတိုင်းကျော်၏ အသုဘကို နေ့သွင်းပြီး သုသာန်ပို့ဖြစ်ကြ
လေသည်။ ရွာကလေး၏တောင်ဘက် ချောင်းကလေး၏အဖျား
တွင်ရှိသော ရွာသင်္ချိုင်းသို့ ရှေးရွာကာသွားနေသည့် အသုဘပို့

လူအုပ်ထဲတွင် ငိုယိုပူဆွေးသူမရှိ၊ မျက်ရည်ကျသူမရှိ၊ တက်သူ
ချက်သူမရှိ၊ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း စုစုပေါင်း လက်ဆယ်ချောင်း
မပြည့်၊ လယ်ရင် ဦးထွန်းမောင်တို့ မိသားစုထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်
မှ လိုက်ပါပို့ဆောင်ခြင်းမရှိ၊ တိတ်ဆိတ်စွာ ခြောက်ကပ်စွာ
တရွေ့ရွေ့။

ရှေ့က အလောင်းထမ်းသူ လေးယောက်၊ ကန်တော့ပွဲရွက်သူ
တစ်ယောက်၊ ကြေးစည်ထမ်းသူ နှစ်ယောက်နှင့် ဘွားငွေရွက်၊
ဦးသာကျော်၊ ငခွေးကြီး၊ ကိုညိုတို့လူသိုက် တရွေ့ရွေ့နှင့် သင်္ချိုင်း
ဆီသို့ ငြိမ်သက်စွာ သွားနေကြသည်။

ဟိုး အနောက်ဘက် တောတန်းဆီမှာ တွဲလွဲခဲ့တော့မည့်
နေလုံးကြီးက ငိုထားလွန်း၍ တစ်မျက်နှာလုံးနီရဲသော မိန်းမ
တစ်ယောက်၏မျက်နှာနှင့် တူလေ၏။

နာမူတ်သံပြင်းပြင်းနှင့် ပတ်ကြားအတ်မြေပြင်ကို ဂေါက်ဂက်
မြည်အောင် ခွာသံကြားရသဖြင့်၊ နောက်ဆုံးမှ လိုက်လာသော
ဦးသာကျော်က အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်ပြီး...

"ဟာ... တိုးပွားကြီးဟေ့... တိုးပွားကြီးကွ၊ တိုးပွားကြီးက
သ္မလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တိုင်းကျော် အသုဘကို လိုက်ပို့တယ်ဟေ့...
တိုင်းကျော်သေတာ ဘယ်နှယ်လုပ်သိသလဲ မပြောတတ်ဘူး။
ခွားပေမယ့် တချို့လူတွေထက် ကျေးဇူးသိတတ်တယ်ကွာ...။
တိုင်းကျော်ရေ မင်းအသုဘကို တိုးပွားကြီး လိုက်ပို့တယ်ကွ"

မချီတင်က ပြောရင်းက တိုးပွားကြီးလည်ပင်းကို ဆွဲ၍ဖက်
သည် တိုးပွားကြီးက နာမူတ်သံမေးပြီး ခွာတရှုပ်ရှုပ်လုပ်၏။ တိုးပွား

ကြီး၏။ ဆွိနှစ်ဖက်တွင် သပြေပန်းခက်တွေ ချည်လျက်သား ရှိသေး
 ၏။ သို့သော် နွမ်းခြောက်နေပြီ။ ပါးစောင်နှစ်ဖက်မှာတော့ အဖြူပ်
 တွေတစ်စိတ်နှင့် အနိုးပေါ် အရေတင် ဝမ်းဗိုက်ကြီး ပူလိုက်ဖောင်းလိုက်
 နှင့် အသက်ကို အငမ်းမရရှုနေသည်။ ဘယ်လောက် ဝေးဝေးက
 ပြေးလိုက်လာရသည် မသိနိုင်။

“တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပေမယ့် ကျေးဇူးတရားတော့ သိတတ်လိုက်တာ
 နော်။ သူနဲ့အတူ ခွံထဲရေထဲမှာ ရုန်းဖော်ရုန်းဖက် သူ့သခင်ကို
 နောက်ဆုံးခရီးမှာ လိုက်ပို့တာ သိပ်အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ
 ရှင်” သွားငွေရှင်က ဆိုနှင့်စွာပြော၏။

“သွားပေဦးတော့ တိုင်းကျော်ရေ သွားပေဦးတော့ကွ။ အခုမှ
 တကယ့်ဘေးမဲ့ဘဝကို မင်းရောက်သွားတာပါကွ...။ ထမင်း
 ကလေးတစ်လုပ်စားရဖို့၊ တံစုတ်ကလေးမှာ ကျွတ်တစ်ခင်းစာ
 နေရာကလေးရဖို့ လယ်ရှင်တွေကြည်ဖြူအောင် အသက်အရွယ်နဲ့
 မလိုက် လုပ်ပေး၊ ကိုင်ပေးရတဲ့ ဘဝကနေ အခုတော့ မင်းတကယ့်
 ကိုပဲ ဘေးမဲ့ရသွားပါပြီကွာ” ဦးသာကျော်၏ ဆီဆီနှင့်နှင့် အသံက
 လယ်ကွင်းပြင်တွင် လွင့်ယုံ့၍ သွား၏။

လူတစ်စုနှင့်နွားတစ်ကောင် လိုက်ပါပို့ဆောင်သော အသုဘ
 ပို့ခရီးသည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ရွာသင်္ချိုင်းနှင့် တရွေ့ရွေ့နီးလာပြီ
 ...။ နွေနှောင်းရာသီ၏ ကောင်းတင်ပြင်သည် တိမ်တိုက်တို့
 ပိတ်ဖုံးကာ အံ့မှိုင်းရီစေလျက်ရှိ၏။ အခါမဲ့မိုး ရွာနိုင်ပါသည်။။

ကောင်းကင်ခဝးခဝး

ကွင်းပြင်ကုသိုလ်ကြီးကို ပြတ်သန်း၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြေးဝင်လာသော လေကလေးကြောင့် ငါးကန်ပေါင်များပေါ်ရှိ ဝက်မလွတ်ငှက်ပျောပင်များ၊ ဒန့်သလွန်ပင်များ၊ ပေါက်ပန်းဖြူပင်များသည် လေတိုက်ရာသို့ ယိမ်းနွဲ့သွားလိုက်၊ ပြန်၍ ထောင်မတ်လာလိုက်နှင့် ယိမ်းကသလို ကြည့်၍ကောင်းသေးတော့သည်။

တစ်မျှော်တစ်ခေါ် လှမ်း၍ကြည့်လျှင် ဖွေးဖွေးလတ်လက် ရေပြင်ကို ထစ်စက၊ နှစ်စက စသဖြင့် ကန့်၍၊ ပိုင်း၍ မွှေးပြူထားသော ငါးမွှေးကန်များသည် ရှုမဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေသည်။ ကန်စောင့်ထဲကလေးများသည် တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး တစ်ခေါ် အကွာအဝေးတွင် သီးခြားတည်ရှိနေကြသည်။ နံနက်ခင်း နေထွက်တဖြူခန့်သာ ရှိသေးသဖြင့် ထိုကန်စောင့်ကလေးများသည် စိမ်းစိမ်းစိုစို ငှက်ပျောတောများကြားတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်သက်နေသည်ထင်ရ၏။ သေသေချာချာ ဝရုစိုက်၍ ကြည့်လျှင်မူ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ရာ မီးဖိုချောင်မှ ပေါ်ထွက်လာသော မီးခိုးတန်းကလေးများသည် တွန့်ခေါက်ခွေလိပ်ကာ ဟိုးကောင်းတင်က တိမ်မှုင်များဆီ လူးလွန့်ပြေးတက်နေသည်ကို တွေ့နေရသည်။

မြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေထဲတွင် ငါးညှီနို့သင်းသင်း
ကို ခံစားနေရသည်။ အကောင်ဖောက်ကန်၊ အသားတိုးကန်၊
မျိုးငါးများသီးသန့်ကန်တို့ကို မြတ်သန်း၍ ခရီးနှင့်လာရသော
ကြောင့်ပင်။

ရေနည်းသည့် ငါးကန်များအတွင်းသို့ လိုအပ်သော ရေ
အတိမ်အနက်ရစေရန် ချောင်းကလေးအတွင်းမှ ရေများစက်ဖြင့်
မောင်း၍ တင်နေသဖြင့် တူဘိုတာ စက်သံတထိုင်းထိုင်းသည်
ကွင်းပြင်အနှံ့ ယုံလွင့်နေတော့သည်။

ချောင်းကမ်းဘေးနှင့် မလှမ်းမကမ်း ငါးကန်၏ တာတမံပေါ်
တွင် ဓနိနိုး၊ ထရုံကာ တံကလေးတစ်လုံးနှင့် သွပ်မိုးသွပ်ကာ အစာ
ဂိုဏှာကလေးတစ်လုံးရှိ၏။ ဂိုဏှာကလေး၏ တံစက်မြိတ်
အောက်တွင် တားပိုက်များနှင့် ယင်းလိပ်များ၊ ကွန်များ၊ တောင်း
များပုံကာ ထပ်ကာရှိသည်။

ဂိုဏှာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ကန်ပေါင်ပေါ်တွင်တော့ မြေလွတ်
စိုက်ဖွိုးထားသော ဘူးခင်းနှင့် ရွှေပရံခင်းများ ရှိလေသည်။ သန်မာ
ထွားကျိုင်းသော ဘူးညွန့်၊ ဖရုံညွန့်များသည် နှာမောင်းကြီးများ
တထောင်ထောင်နှင့် မြက်ပင်များပေါ် တွားသွားနေကြသည်။
ဖွံ့ထွားစောင်မြင်သော ဘူးသီးများသည် စင်မရှိသဖြင့် တွဲလွဲခို၍
မနေနိုင်ကြဘဲ မြေပြင်တွင် တုံးလုံးလဲ၍ အနားယူနေကြသည်။

ညှီမသည် ထိုဘူးခင်းထဲဆင်း၍ ဘူးညွန့်များဖြတ်ရန် ဘူးကျွတ်
သီးကလေးများခူးရန် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ယခုထက်ထိ
ဘူးတစ်ညွန့်၊ ဘူးကျွတ်တစ်လုံးသော်မှ မခူးမဖြတ်ရသေး။

ဘူးညွန့်များ၊ ဖရုံနွယ်များကြားတွင်ရပ်၍ ဟိုး . . . ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကွေ့ကောက်စီးဆင်းနေသော ချောင်းစိုးကလေးဆိုသလို လှမ်း၍ငေးမောနေမိသည်။ ညိုမဏိအာရုံထဲတွင် ထိုချောင်းကွေ့ကလေးအတိုင်း မောင်းနှင်ဝင်ရောက်လာတတ်သည့် ငါးစာများ သယ်ဆောင်လာမည့် ပဲ့ထောင်စက်လှေကလေးကို မြင်ယောင်လျက်ရှိသည်။ နှစ်ပတ်လျှင်တစ်ခါ ဒါမှမဟုတ် သုံးပတ်လျှင်တစ်ခါ ထိုငါးစာလာပို့သော စက်လှေကလေးနှင့် ပါလာတတ်မြဲဖြစ်သော "ဦး"ကို ညိုမ တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေမိပြီ။

အခုတစ်လော စက်လှေနှစ်ခေါက် ငါးစာလာပို့သွားပြီးပြီ။ ဦးကတော့ ပါမလာခဲ့။ ဖိမိမဲ၊ ကျောင်းကုန်းတက်က ငါးကန်တွေဆီ သွားနေသလိုလို၊ ညောင်တုန်းဘက်က ကန်တွေကို သွားဖော်နေသလိုလိုနှင့် မရေမရာ သတင်းစကားသာပါလာခဲ့သည်။ ဦး၏ လူယုံတလည်း သည့်ထက်ဘာမှပို၍ မေးမရခဲ့။

ယခုလည်း ငါးစာတွေကုန်လှပြီ။ မနေ့ညနေကတောင် အဖေက

"ငါးစာတွေ အတော်နည်းနေပြီဟေ့၊ သည်တစ်ရက်နှစ်ရက် အတွင်းရောက်မှ အလျှင်မီမယ်၊ ဆန်လည်း ကုန်တော့မယ်"

ဟု ပြောနေသံ ကြားရသေး၏။ အဖေကတော့ သူတာဝန်ယူထားသည့် ကန်ထဲက ငါးတွေအတွက်ပဲ အမြဲတမ်းဦးစားပေးနေတတ်သည်။ လူစားဖို့ ဆန်ဆီတွေကိုတော့ အမေကသတိပေးနိုင်လွန်းလို့ဟုလည်း ညိုမ ကွေးမိသေးသည်။

အမေ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးအချက်တွေထဲမှာ ညှိမသိ သလောက် သူ့ငါးတွေ အစာဝဖို့ ရေရဲ့ ချဉ်ငန်ဓာတ်တွေ အမြဲတမ်း စံချိန်စံညွှန်းနဲ့ ကိုက်ညီနေဖို့ သူ့ငါးတွေ ကပ်နေထက်ကပ်နေ၊ တစ်ပတ်ထက်တစ်ပတ် အကောင်ကြီးကာ အသားတိုးလာဖို့ အသေအပျောက်မရှိဖို့၊ မိုးဝှက်ဖမ်းဆီးတာမခံရဖို့ဆိုတာတွေပဲ ပြစ်နေတတ်သည်။

မကြာမကြာလည်း ပြောတတ်သေး၏။

“အဖေတို့က ဆင်းရဲတယ်သမီးရဲ့။ ပညာလည်း မတတ်ဘူး၊ ဥစ္စာလည်း မရှိဘူး။ အဖေတို့မှာရှိတာဆိုလို့ မိုးသားမှုန့် သစ္စာတရား ပဲရှိတယ်။ သူ့ငွေလေးက အဖေတို့ကိုယ့်လို သိန်းပေါင်းများစွာတန် တဲ့ ငါးကန်တွေကို အပ်ထားတာ အယိုအဖိတ်၊ အလေအလွင့်၊ အပျက်အစီးမရှိအောင် စောင့်ရှောက်ရမှာက အဖေတို့ တာဝန်ပဲ”

အမေကတော့ အမေ့ကွယ်ရာတွင် “ကိုသစ္စာကြီး” ဟု ငေါ့ တော့တော့ခေါ်တတ်၏။ ညှိမ၏ အတွေးတွေအဖျက်တန်းနေစဉ် မှာပင်-

“ဟဲ့ ညှိမ သည်ကောင်မလေးနဲ့တော့ ခက်နေပြီ။ ဘူးညွန့် ကလေး လေးငါးညွန့်နဲ့ ဘူးကျွတ်သီးကလေးတွေ ခူးခိုင်းလိုက်တာ ဘယ်ဆီရောက်နေတယ်မသိပါဘူး။ တော်ကြာ သူ့အဖေ ကိုသစ္စာကြီး ငါးစာကျွေးကအပြန် ဟင်းမချက်ရသေးလို့ကတော့ ခက်မယ်၊ ညှိမရေ ဟေ့ . . . ညှိမ”

ဟု အမေတံထဲက ဟစ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရတော့မှ သတိ ပြန်ဝင်လာကာ-

“လာပြီ အမေရေ လာပြီ . . . ဒီမှာ ဘူးကွတ်သီးကလေးတွေ ရွာနေလို့” ဟု အသံပေးပြီး နီးရပ်ရာ ဘူးညွန့် လန်းလန်းကြီးလေး ငါးညွန့်နှင့် ဘူးကွတ်သီးဟုတ်တာရော ဘူးသီးအကောင်းကလေး များကိုပါ လက်လှမ်းမီရာ ကောက်၍ခူးကာ တံဆိပ်ပြန်ခဲ့တော့သည်။

“ညည်းနယ်အေ ဘူးညွန့်ကလေးခူးခိုင်းလိုက်ပါတယ် ပေါ့ကို မလာတော့ဘူး၊ ညည်းအဖေက ကြော်ချက်ကလေးစားဆိုင်တယ် ချက်ထားစမ်းပါဆိုပြီး မှာသွားတာအေး၊ သူ့ခမျာ မိုးမလင်းခင် ကတည်းက ငါးကန်တွေအနှံ့ အစာကျွေးနေရတာ ဆာရှာမှာပေါ့။ ဟဲ့ဟဲ့ ဒါက ဘူးသီးအကောင်းကလေးတွေပါလား ဘူးကွတ်မှ မဟုတ်တာ၊ မရွေးမကောင်းနဲ့ ဒီကောင်မလေးနဲ့တော့ ခက်နေပြီ”

ညှိမ တံထဲမှ ထွက်လာတော့ မအေလုပ်သူ၏ မြည်တွန် တောက်တီးသံက ဝေး၍ကုန်ခဲ့သည်။ အငယ်ဆုံးသမီးထွေးလေးပို့ မိဘနှစ်ပါးအချစ်ပို အလိုလိုက်ခဲ့သဖြင့် ညှိမတစ်ယောက် ဆိုးနွဲ့ ချစ်တိုင်းဆိုးနွဲ့ နေခဲ့၏။ တံနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းကန်ပေါင်ပေါ်မှနေ၍ ဝဲယာလှည့်ကာ ဖအေဖြစ်သူကို ရှာကြည့်သည်။ ဟိုး . . . ခပ်ဝေးဝေး မှာ ပျံ့ပျံ့ကလေး တရွေ့ရွေ့သွားနေတာ အဖေငါးစာကျွေးသည့် လှေကလေးထင်ပါလို့။

အဖေ အသက်ခြောက်ဆယ်တော်နဲ့ပြီ။ သားသမီးခြောက် ယောက်မွေးခဲ့ပြီး ငါးယောက်က အိမ်ထောင်ခွဲခဲ့ကြလေပြီ။ အငယ်

ဆုံးရှုံးတိုနေောက်ကျသားလေး ညှိမတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့
၏။ မိဘရင်ခွင်တွင် ခိုလှုံအားပေးခဲ့ကြပြီး အကောင်အလက်စုံသော
ငှက်များပမာ အသိုက်တောင်းကို စွန့်ခွာသွားကြလေပြီ။ ကိုယ်ပိုင်
အသိုက်အမြို့တွင် ပျော်ပဲနေကြပြီ။

ဘဝတူရေလုပ်သားများသာဖြစ်ကြသဖြင့် မိအိုဖအိုကြီးအား
ကျေးဇူးတုံလှယ်မဆပ်နိုင်ခဲ့ကြ။ ထိုအခါ အိုမင်းသောအရွယ်ကို
မညာနိုင်ဘဲ တတ်ကျွမ်းရာ တံငါအလုပ်နှင့်ပင် အသက်မွေးနေကြ
ရဆဲပင်။

“အို. . . ညှိမရဲ့အိပ်မက်တွေသာ အကောင်အထည်ပေါ်စမ်း
ပါစေ။ အဖေနဲ့အမေကို ညွှန်နေအောင်ထားပြမယ်”

ဟု တစ်ယောက်တည်းပြောရင်း အဖေလှေကလေး ခွေလှား
ရာသို့ ကရုဏာမျက်ဝန်းများဖြင့် လိုက်၍ငေးနေမိတော့သည်။

ကန်တစ်ကန်လျှင် တစ်စကား နှစ်စကားနဲ့ကွယ်သော ငါးကန်
များသည် ပဦးအဝေးတွင် မှော်ဆရာ၏ အင်းကွက်ကလေးများပမာ
ညီညီညာညာ စီစီခိုခိုဖြင့် ကြည့်ရှုပင် ကောင်းနေသေးတော့သည်။

လင်းလက်သောနေ့ခြည်သည် အတားအဆီးမဲ့သော ငါးကန်
ရေပြင်ကို မညာမတာ ကျဆင်းနေသဖြင့် ရေလှိုင်းဂယက်လေးများ
သည် ခွေရောင်တောက်ပနေကြသည်။ ပစ်ချထားသော ဖဲကြီး
ကလေးတစ်ခုလို ကွေ့ကောက်စေ့စိုက်ကာ စီးဆင်းနေသော
ချောင်းကလေးသည် နေ့ခြည်အောက်တွင် ဝိုက်မြည်းနေသည်ထင်
ရသည်။

ဦးတော့ကျော်တစ်ယောက် နံနက်ဝေလီဝေလင်းကတည်းက တစ်ကန်ပြီးတစ်ကန် ငါးများကို အစာကျွေးလာခဲ့သည်မှာ ဆွမ်းခံ ပြန်ချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ညောင်းညာတိုက်ခဲ နေပြီ။ ထို့ကြောင့် လှေတလေးပေါ်တွင်ပင် မတ်တတ်ရပ်ကာ ခါးဆန့်ရသည်။ နံနက်စောစောကတည်းက ထမင်းလှော်နှင့် ရေနွေးကြမ်းသာဖြည့်ထားသော ဝမ်းသည်ဟာနေပြီ။ ခါးကို တထွတ်ထွတ်မြည်အောင် လှည့်၍ ဆွီးရင်း ဘေးဘယ်ညာဝေဝဲကာ ကြည့်၏။

ကန်ပေါင်ပေါ်တွင် မိုးကုန်ခါနီးတုန်းက စိုက်ထားခဲ့သော ငှက်ပျောပင်ကလေးများသည် ခွက်နှစ်ဖမ်းဝါကလေးတွေနှင့် လှနေ ကြလေသည်။

ကန်ပေါင်ပေါ်တွင် စီတန်းနေကြသော ဝန်သလွန်ပင်ပျို ကလေးတွေပင် အပွင့်ဖြူဖြူများပန်နေကြပြီ။ အမြီးနှစ်ခွနှင့် ငှက်တော်ကလေးနှစ်ကောင်သည် အပင်ပေါ်မှာနားလိုက်၊ ပုစဉ်း ကလေးများကို လိုက်၍လိုက်၍ ထိုးသုတ်လိုက်နှင့် အလုပ်များနေ ကြလေသည်။

ယခင်တုန်းက သည်မြေတစ်ခွင်သည် လူသူအသွားအလာ အရောက်အပေါက်နည်းလှသော ရေနက်ကွင်းကြီးဖြစ်၏။ ဗိုက်တော ကိုင်းတောကြီးဖြစ်၏။ ကူပင်၊ ကိုင်းပင်၊ ခရာပင်၊ ညံဖော့ပင်များ၊ တောထနေသော ကွင်းရိုင်းကြီးဖြစ်၏။ မြွေပါးကင်းပါး ရန်ကြောင့် အသွားအလာမရှိခဲ့သောနေရာပင်၊ ထိုနေရာကိုပင်

စက်စွမ်းအား၊ လူ့စွမ်းအား၊ ငွေအား၊ အတတ်ပညာစွမ်းပကား တို့ဖြင့် ပေါင်းစပ်ဖန်တီးလိုက်သောအခါ သန့်ရှင်းကျယ်ပြန့်သော ကွင်းပြင်တစ်နံတစ်လျားတွင် ငါးမွေးကန်များ ဖြစ်ထွန်းလာတော့ ၏။ ထိုကွင်းကြီးကပင် နှစ်စဉ်ငါးပိဿာချိန်ပေါင်း သိန်းသောင်း မက မွေးထုတ်၍ ပေးနိုင်ခဲ့ပေပြီ။

ငါး ပုစွန်ဖမ်းသည့် တံငါလုပ်ငန်းဆိုတာ တော်တော်နိမ့်ကျ သေးသိမ်သောလုပ်ငန်းဟု ယခင်တုန်းက ယူဆခဲ့ဖူးကြသည်။ ယခု တော့ သိန်းပေါင်းများစွာ ရင်းနှီးနိုင်သော စီးပွားရေးသမားများ၊ ကုမ္ပဏီကြီးများ ဝင်ရောက်၍ ထိုတံငါလုပ်ငန်းတွင် အင်နှင့်အား နှင့် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလာကြသောအခါ ထိုအရပ်နေ ရွာနေပြည်သူ များက အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ အံ့ဩခဲ့ကြပါသေး၏။

သို့သော် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်အကြာမှာပင် ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင် လာသော အကျိုးစီးပွားများကို မြင်တွေ့လာရသောအခါမှ သဘော ပေါက်ကြတော့၏။ ထိုငါးကန်ကြီးများတွင် ကန်စောင့်သူ၊ အစာ ကျွေးသူ၊ ဖမ်းဆီးပေးရသူ ပိုက်သမား၊ ကွန်သမား စသည့်လုပ်ငန်း များ လုပ်တိုင်ရန် ဒေသခံတံငါများသည် ဝင်ရောက်လုပ်တိုင်လာရ တော့၏။ သူတို့အား ခေတ်မီနည်းစနစ်များနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် အောင် လေ့လာသင်ကြားပေးလိုက်ရုံနှင့် ငါးကန်များအတွက် ကျွမ်း ကျင်သော အလုပ်သမားများ ဖြစ်လာကြတော့၏။

လှေကလေးကို တံဆီသို့ ပြန်၍ လှော်ခတ်လာရင်း အစာ ဝိုဒေါင်ထဲတွင် ငါးစာသိပ်မကျန်တော့ကြောင်း သွား၍တွေးမိ

သေး၏။ မသကာနှင့်ရက်စာထက်မပိုနိုင်တော့၊ သည်ကနေတော့
 မြို့ကအစာပို့မည့် စက်လှေကလေးရောက်လာမည်ဟု သူ့မျှော်လင့်
 ထားသည်။ အသားတိုးမွှေးထားသော ကန်သုံးကန်က ငါးတွေဖော်
 ဆိုင်တန်နေပြီ။ သည်တစ်ခေါက်ငါးစာလာပို့လွှင် တစ်ကောင်လွှင်
 (၈၀)သား၊ (၉၀)သားခန့် ရှိနေကြပြီ။ သူ့ဌေးလေးပါလာပါစေဟု
 လည်း ဆုတောင်းမိသေး၏။ သို့မှသာ ကန်ဖော်ဖို့ အစီအစဉ်တွေ
 လုပ်ရတာ အဆင်ပြေလိမ့်မည်။

သူ့ဌေးလေးသည် သဘောသကာယကောင်းပြီး ဦးတောကျော်တို့
 မိသားစုအား ဝရံတစိုက်၍လှသည်။ သူ့အတွက် ကွမ်းဆေး
 လက်ဖက်ကအစ သူ့ဇနီးမခင်မေအတွက် ဆန်၊ ဆီ စသည့် မီးဖို
 ချောင်သုံးပစ္စည်းများပါ ဝယ်လာပေးလေ့ရှိလေသည်။ သမီးကလေး
 ကိုလည်း ညီမလေး ညီမလေးနှင့်ခင်ခင်တွယ်တွယ်ရှိကာ အဝတ်
 အစားကအစ ဆွဲငြိမ်းကလေးများပါ ဝယ်ပေးသေး၏။

ညှိမတလည်း မောင်ဖွားအစ်ကိုများနှင့် အတူမနေရသည်
 ဖြစ်၍ သူ့ဌေးလေးအပေါ် အစ်ကိုအရင်းသဖွယ် နွဲ့ဆိုးဆိုးကာ
 တွယ်တာလျက်ရှိသည်။

ယနေ့နံနက် ထမင်းပိုင်းတွင် ညှိမတစ်ယောက် ထမင်းမစား
 နိုင်၊ ထမင်းပိုင်းတွင် အာရုံမရှိ၊ ချောင်းကလေးဘက်ဆီမှ စက်လှေ
 သံကိုသာ နားတစွင့်စွင့်ရှိသည်။ ဒါကိုပင် အမေက “ဘာလဲ ဟင်း
 မကောင်းလို့လား ညနေကျရွာထဲဘက် ဟင်းစားသွားရှာပေးလိုက်
 စမ်းပါတော်” ဟု ဦးတောကျော်ကို ပြောနေသေးသည်။

“ဟော . . . ပဲထောင်သံကြားတယ်။ ကျွန်မတို့အတွက် အစာ
လာပို့တဲ့ စက်လှေပဲဖြစ်မယ်”

ပြောရင်းက ညှိမတစ်ယောက် ထမင်းပိုင်းက ထင်း၊ အဖြစ်
သည်းနေသော သမီးကိုမအေက မှုန်စောင်းထိုး၍ ကြည့်သည်။

မကြာခင်မှာပင် သူဌေး၏ လူယုံ ကိုစံတင် တဲရွေ့ရောက်လာ
ပြီး

“အဘရေ . . . အစာတွေပါတယ်ဗျို့၊ အဘအတွက် သတင်း
လည်းပါတယ်”

ဟု ပြောရင်း တဲအတွင်းဝင်လာသည်။ တစ်အိမ်သားလုံးက
စိတ်ဝင်စားစွာ နားစွင့်နေကြစဉ်မှာပင် ကိုစံတင်က စကားဆက်
သည်။

“သူဌေးလေးမလာအားဘူး အဘဗျို့၊ အဲဒါ အခု ဖော်ရမယ့်
ကန်တွေကို အဘနဲ့ကျွန်တော်ပဲ ဦးစီးပြီး ဖော်ထားပါတဲ့။ အဲဒါ
ကြောင့် ကျွန်တော်လဲ အဘတို့ဆီမှာ ကြာကြာနေရလိမ့်မယ်။
အဘကိုလဲ မှာတယ်။ အားလုံး သူစိတ်ချပါရစေတဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ မလာအားတာလဲကွ၊ ကန်ဖော်တာကတော့ မင်း
နဲ့ ငါချီရင်ဖြစ်တာပါပဲ။ ငါတို့က သူ့ကို လာစေချင်တာကွ”

“ကျွန်တော့်ကိုပြောတာတော့ အညာဘက်တက်ပြီး ပဲမျိုးစုံ
သွားဝယ်မယ်ပြောတာပဲ။ အဲသည်မှာ တော်တော်ကြာမယ်တဲ့။
ဝယ်လို့ပြီးရင်လဲ နိုင်ငံခြားပို့ဖို့လုပ်စရာတွေ ရှိသေးသတဲ့။ အဲဒါ
ကြောင့် သည်ကင်းကန်တွေကို ကြီးကြပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကိုထားခဲ့
တာပဲ။ အဘလဲရှိတော့ သူ စိတ်ချပုံရပါတယ်”

“အင်း ဟုံသြစရာတော့ ကောင်းသဟေ့။ ငွေကြေးအများကြီး ရင်းနှီးထားတဲ့ သည်ငါးကန်တွေကို သူ့မို့လို့ စိတ်ချလက်ချ ထားရက် တယ်”

ဦးတော့ကျော်၏စကားကို နားထောင်ရင်း ကိုစံတင်က သဘောကျစွာရယ်လေသည်။ ပြီးမှ

“အဘကလဲ ခက်ပါဘိတော့။ သူ့အနေနဲ့ သည်လောက်ငွေ ကြေးကို ဘယ်ဂရုစိုက်မလဲ အဘရဲ့။ သောင်းချီပြီးချမ်းသာတဲ့ သူပဲဟာ” ဟုပြောပြီး ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ငုံ့သောက်ရင်း

“ညှိမအတွက်လဲ အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေးလိုက်ပါ တယ်ဗျာ၊ စက်လှေထဲမှာပါခဲ့လေရဲ့”

ခေါင်းငုံ့ကာ နားထောင်နေသော ညှိမက ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေဆဲပင်။

“ဘာကွ သောင်းချီပြီး ချမ်းသာတယ်ဟုတ်လား။ မင်းသောင်း ဂဏန်းက ဘာများထူးဆန်းသလဲကွ။ သည်မှာရှိတဲ့ ငါးကန်တွေက သိန်းလေးငါးဆယ်မက တန်တယ်လို့ မင်းတို့ပဲ ပြောပြီးတော့”

ကိုစံတင်က ဦးတော့ကျော်ကို ကရုဏာသက်စွာတစ်ချက်ကြည့် လိုက်ရင်း

“ကျွန်တော်ပြောတဲ့ သောင်းဂဏန်းဆိုတာ သိန်းပေါင်းသောင်း နဲ့ချီပြီး ချမ်းသာတာကို ပြောတာအာရဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ပေါင်း များစွာ အတူနေလာတာဆိုတော့ သူ့ငွေးအကြောင်း ကျွန်တော် အသိဆုံးပဲ။ တယ်ဟာမဆို သူ့စိတ်ဝင်စားရင် ခဏပဲ။ အခုလုပ်နေ

တဲ့ ငါးမွေးမြူရေးဆိုပါတော့ အခု သူငြီးငွေ့သွားပြီ၊ စိတ်မဝင်စား
တော့ဘူး။ ပင်လယ်ထဲမှာ စက်လှေတွေနဲ့ ငါးဖမ်းတဲ့လုပ်ငန်းတွေ၊
ဆီအုန်းခြံနဲ့ ရော်ဘာလုပ်ငန်းတွေ၊ အို... သူလုပ်ခဲ့တာတွေမှ
အများကြီးပဲ အသည်လုပ်ငန်းတွေလဲ ခဏပဲ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာပဲ။
နည်းနည်းကြာလာရင် ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စိတ်မဝင်စား တော့ဘူး”

“ဟော အခုလဲကြည့်၊ ပဲမျိုးစုံတင်ပို့တဲ့ အလုပ်ကို စိတ်ဝင်
စားပြီး အညာဘက်တက်သွားပြန်ပြီ။ အင်း... ဝါလဲ ခဏပဲ
နေမှာပါဗျာ”

“ဪ... ငွေကြေးချမ်းသာတဲ့သူများကျတော့လဲ ဘာကို
ပဲလုပ်လုပ် တင့်တယ်တာပေါ့လေ၊ လုပ်လဲ လုပ်နိုင်ကြပေတာကို”

ဦးတောကျော်က ခပ်လေးလေးမှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

အနားတွင်ထိုင်ကာ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေ
သော ညိုမတစ်ယောက် အရာရာကို သဘောပေါက်နားလည်သွား
ခဲ့ပြီ။ အသာထကာ တဲအတွင်းရှိ သူမ အခန်းကလေးထဲသို့ဝင်၍
သွားသည်။ အိပ်ရာကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း တဲပြတင်းခေါက်
ကလေးမှ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ကျယ်ပြန့်လှသော ကွင်းပြင်ကြီးဆီ
ဝေးမောရင်း မျက်ရည်တို့ အသွယ်သွယ်စီး၍ ကုသည်။

အရာရာသည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့လေပြီ။ သံတိုင်နှင့်
ဆောက်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်သော ညိုမ၏ စိတ်ကူးယဉ်ဗိမာန်ကြီး တစ်စိ
ကြေမှုဖြိုလဲ သွားခဲ့လေပြီ။

“ဟုတ်မှာပါပဲ ဦးအတွက် ညှိမဆိုတာ မိုးသွားပြီပေါ့နော်၊ နောက်ထပ် အသစ်အသစ်တွေနောက် လိုက်နေတဲ့ ဦးတို့လို ပြည့်စုံချမ်းသာနေတဲ့ သူတွေအတွက်ကတော့ မိုးသားမှုတို့ သစ္စာတရားတို့၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့ဆိုတာ အိပ်မက်ထဲတောင်ထည့်ပြီး မက်ခဲ့ဖူးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ တန်ဖိုးလဲထားမယ့်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ညှိမတို့အတွက်သာ သစ္စာတရားတို့၊ မိုးသားမှုတို့၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့ဆိုတာ ညှိမတို့ရဲ့အသက်ဆိုလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ဘဝဆိုလဲ ဟုတ်တာပါပဲ”

ခေါင်းအုံးအောက်က ဦးလစဉ်ဝယ်ပေးခဲ့သော ဆေးကတ်ကလေးကို အသာဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဆေးကတ်ကလေးကို ကြည့်ရင်း ဦးပြောခဲ့သော စကားတို့ကို နားတွင် ကြားယောင်နေသေး၏။

“ညှိမကိုလေ တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံပါညှိမရယ်၊ ညှိမကို ဦး လက်ထပ်မယ်၊ ညှိမရော ညှိမရဲ့ အဖေနဲ့အမေကိုပါ တင့်တင့်တယ်တယ် ထားမှာပါညှိမရဲ့၊ အခုလောလောဆယ်တော့ အချိန်မကျသေးတူးလေ၊ ဒါကြောင့် ပီဆေးကတ်ကလေးကိုယူထား၊ တစ်နေ့တစ်လုံးသောက်နော်၊ နောက်အတူတူနေတဲ့အခါကျတော့မှ”

ညှိမ ဆက်၍ မတွေးနိုင်တော့ . . . အင့်ခနဲ ကြိတ်၍ မှိုက်သံကလေးတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ တိုးဝင်လာသော ကွင်းလေကလေးသည် ညှိမ၏ ဆံနွယ်များကို တို့ထိကန့်စယ်လျက်ရှိသည်။ လှိုင်းတဖျပ်ဖျပ် ကခုန်နေသော ငါးကန်များသည် တစ်ကန်နှင့်တစ်ကန် ထိစပ်လျက် ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးတစ်လျှောက် ခူမဆုံးအောင် ဝေး၍ဝေး၍ သွားကာ၊ ဟိုး အဝေးဆုံးတစ်နေရာတွင် ပြာလွင်သော မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းနှင့် ထိစပ်လျက်ရှိနေသည် ထင်ရတော့သည်။

ငွေထိုင်းဖြူတစ်ဖျပ်သည် ထို မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ဦးတည် ကာ ဖွံ့သန်းနေကြသည်။

တိမ်မှုင်တိမ်ဆိုင်တို့သည် ကောင်းကင်လေဟုန်စီးလျက် ခရီး နှင်နေကြသည်။

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆိုသည်မှာ တကယ်တော့ ဘယ်သောအခါမှ ခြေပြင်နှင့်ဆုံတွေ့နိုင်ခြင်းမရှိကြောင်းကို တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ညှိမ တစ်ယောက် နားလည်လာနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် ဤစာရာကို

မရွာဘဲ မမည်းလိုက်ပါနှင့် မိုးနက်မောင်
ဝိန်းပိတ်လို့မှောင်။
ရွာမယောင် ဟန်ဆောင်နှင့်သူဖြူ။
ရွှေမိုးညို မြောက်ကိုတိမ်းတယ်
ခြိမ်းသင့်ပါတူး။

“ရှေးရေးကြံချီး”

“မရွာလိုက်ပါနဲ့ဦး မိုးမင်းကြီးရေ . . . ကျပ်တို့ပြန်ရောက်
တော့မှ ကြိုက်သလောက်ရွာချပါချို့” ကိုညိုက ကောင်းကင်ကို
မော်ကြည့်ပြီး “အုံး” ခနဲ လှော်တတ်တဲ့ ရေတွင် နက်နက်နှစ်၍
လှော်လိုက်ရင်း အော်ပြောလိုက်၏။

သူတို့လှေကလေး အိမ်ဆိပ်ကမ်းပါးက ခွာထွက်လာစဉ်
မှာတော့ မိုးကမရွာသေး။ သို့သော် ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံးတွင်
တိမ်မည်းညို ကိုလူဆိုးတွေက တပ်တောင်တာ ဝိုင်းထုနှင့်လူစုပြီး
အံ့ဆိုင်းညို မှိုင်းကာ ဂျိုးတရိုမှိုရိုမှို ခြိမ်းသံယေ၍ ဟန်ရေးပြင်နေ
ကြပြီ။

မိုးဦးလေဦးတို့ထုံးစံ တောင်လေက တဖြူဖြူတိုက်ခတ်
 လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် နွေနှောင်းလက်ကျန် ရွှေတိုရောင်တချို့ မွဲပြာပြာ
 တစ်သွယ် တောက်မိုးခြောက်ရောင်တစ်မျိုး ရွက်ဝါတို့တို့က တဖွဲဖွဲ
 တသဲသဲ ချောင်းကလေးအတွင်း သက်ဆင်းကြွေကျကာ ရေပြင်
 ပေါ်မှာ ကခုန်ပျော်ပါးလျက်ရှိ၏။

ပျဉ်းမတွေ သုံးခါပွင့်ပြီဆိုလျှင် ကြိမ်းသေမိုးကျပြီဟု ဘကြီး
 တောကော်တို့လို လူကြီးပိုင်း ရှေးမီး နောက်မိတွေရဲ့ ပြောစကား
 အရ ဆိုလျှင်တော့ မကြာခင် မိုးကြီးဖြိုင့်ဖြိုင့် ကျလေတော့မည်မှာ
 ကောက်ဖြစ်၏။

ဟော ဟိုမြစ်ကမ်းစပ်မှာ ပင်ချင်းယုက်၊ ကိုင်းချင်းဆက်ကာ
 ပေါက်နေကြသော စစ်ပင်ကြီးတွေမှာတောင် ရွက်နုတွေ မြစ်မီးရောင်
 ပြေးနေသည်မှာ ဘယ်မှာ ကျီးတစ်စုံကတော့လို့လဲ၊ စစ်ပင်စိမ်းစို
 ကျီးတစ်စုံစာရှိလျှင် မိုးကျပြီဟု ဆိုစကားလည်းရှိ မဟုတ်လား။

ကော့ကော့လန်လန် သစ်ရွက်ခြောက်တွေကတော့ ပင်တို့
 ကိုင်းထက်က ကြွေကျသက်ဆင်း ရေပြင်မှာ နင်းရလင့်ကစား
 တရားမရနိုင်ကြသေး၊ တောင်လေတဖြူဖြူ လှိုင်းကြက်ခွပ်
 တဖြူဖြူမှာ ကူးလူးပျော်ပါး လေနှင့်ရာလွင့်ပါနေဆဲပါ။

ချောင်းကလေး၏ ကမ်းနှစ်ဖက်မှာရှိသော လမုပင်၊ ဓခုန်းပင်၊
 သံဒတ်ပင်၊ မိုးမခပင်၊ ကန္တပင်၊ ကိုင်းပင်တို့သည် လေယူရာ ယိမ်းခွဲ
 မိုးမင်းကြီးရွာပါလှည့်ဟု လက်ယပ်ခေါ်နေသယောင်ရှိ၏။

“မြန်မြန်ကလေး တက်သုတ်နှင့်လိုက်ပါဟေ့” လှေဦးက ကိုတင်အုံးက ပြောလည်းပြော ကြုံး၍လည်းလှော်လေ၏။ ချောင်း ရေတွေ တရိပ်ရိပ်တက်လာသဖြင့် ကမ်းနှစ်ဖက်၌ သောင်ခုံများကို မမြင်ရတော့ပြီ။

ပိန်ညင်းငှက်တစ်ကောင်က ကမ်းစပ်ရှိ လမုပင်၏ ကိုင်း ခြောက်ကလေးပေါ်မှာနားရင်း တက်ရေနှင့်အတူ မြှူထူးခုန်ပျံ တက်လာမည့် ငါးကလေးတွေကို စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်လှက် ရှိသည်။

“တောက် . . . လေးခွပါမလာတာ နာသကွာ” ကိုညိုက ရေရွတ်၏။

“မင်းကလဲကွာ အလုပ်ဆိုတာ တစ်ခုပြီးမှ တစ်ခုလုပ်တာ ကောင်းပါတယ်ကွ၊ အခု တို့သွားလုပ်မယ့်ဟာပဲ အရင်သွား ရအောင် မြန်မြန်လှော်ကွာ”

“ဟေ့ကောင်စုံ ပိန်ညင်းငှက်သား ဘယ်လောက်ကောင်းတယ် ဆိုတာ ဆရာလေးကို ကျွေးချင်လို့ပါကွာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှော်တက်ကို ရေပြင်ပေါ်ဖျန်းခနဲ ရိုက်လိုက်လေရာ ပိန်ညင်းငှက်ကလေး လန့်ဖျပ်သွားကာ စူးစူးရှရှ တစ်ချက်အော်၍ ချောင်းကလေးအတွင်းဘက် အခြားလမုပင် တစ်ပင်၏ ကိုင်းခြောက်တွင် သွားနား၏။

“ဟုတ်တယ် ဆရာလေးနဲ့၊ ငှက်တွေထဲမှာ ကွန်တော်အကြိုက် ဆုံးက ချီးသား၊ ချိုင်းသားနဲ့ ပိန်ညင်းငှက်သားပဲဗျ” လှေလယ်တွင်

ထိုင်လိုက်လာသော ဆရာလေးကတော့ ငှက်က လက်တစ်ဆုပ်
 လောက်သာရှိပြီး ခိုပြောသွေးရောင်တောက်တောက်၊ ရှည်လျား
 ကြီးမားသော နှုတ်သီးနီနီရဲ့မျှ မျက်လုံးမျက်ဆံကလေးဝိုင်းဝိုင်းနှင့်
 အလွန်လှသော ပိန်ညင်းငှက်ကလေးကို ကြည့်ကာသူ့အသားကို
 စားဖို့ထက် အလှပေးထားဖွင့်စိတ်သာ ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိပြီး ထိုငှက်
 ကလေးပျံ့ပြေးသွားရာဆီသို့ ဝေးနေလျက်ရှိ၏။

ဗျိုင်းသားကိုတော့ ဆရာလေးအလွန်ကြိုက်၏။ နွေတုန်းက
 ရေခန်းစပြုနေသော တမံတပ်တွင် သံညှပ်ဖြင့်ထောင်ဖမ်း၍ ရလာ
 သော ခြောက်တောင်ဗျိုင်းကြီးတွေအကြောင်း ပြန်တွေးမိသေး၏။

အဲသည်နေ့က ဆရာလေးရယ် ကိုညို ကိုတင်အံ့နှင့် ကိုရွှေဖောင်
 တို့လေးယောက်ဖြစ်၏။ နွေအခါ ဟင်းစားဝတ်လှသည်မို့ ဘကြီး
 သာကျော်တို့အိမ်က သံညှပ်နှစ်ခုသွားငှားလာကာ ရေခန်းစပြု
 ဖြစ်သော တမံထဲတွင် သံညှပ်ထောင်ကြလေ၏။ သူတို့ လေးယောက်
 ကတော့ တမံနှင့်မနီးမဝေး ထိန်ပင်ကြီးကောက်မှာ အရိပ်ခိုရင်း
 စောင့်နေကြသည်။

သိပ်တော့မကြာ ဗျိုင်းတစ်အုပ် တမံပေါ်တွင် ဝဲကာဝဲကာ
 အစာရွာနေရင်း တမံထဲသို့ ထိုးဆင်းလာကြပြီ။ နွေနေကပူပြင်းလှ
 သည်ကြောင့် တမံထဲတွင် ရေခန်းသည့် နေရာတွေကများပြီး
 ရေစပ်စပ်ကျန်တာဆိုလို့ ရွာနိုင်မှသာ တွေ့ရလိမ့်မည်။ ငါကြီး
 ငါးကောင်းတွေ ဟူသမျှ ရွာထဲက ကလေးလူကြီးမကျန် ဖမ်း၍
 ဆီး၍ ယူသွားခဲ့ကြပြီ။

သူတို့မလိုချင်၍ ထားခဲ့သော ရင်ပေါင်စား၊ ငါးမော့တော့၊ ငါးခုံးမနှင့် ငါးဖျင်းသလက်ပေါက်စကလေးများသာ ပူလောင်လှသော ရွှံ့ရေကြောင့် မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်ပြီး တဖျပ်ဖျပ်လူးလွန့်ခုန်ပေါက်နေကြသည်။ ဒါတွေကို လိုက်ရှာနေကြသော ဝှိုင်းတွေကမြင်ပြီး တမံတွင်းသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

တမံစပ် ရေစပ်စပ်ထဲတွင် ခြေတံရှည်ကြီးတွေ တစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်၊ ပေါ်လာသောငါးပေါက်ကလေးတွေကို ဆတ်ခနဲ နှုတ်သီးနှင့် ပေါက်စားလိုက်၊ ခေါင်းမော့ကာ မော့ကာ မှီးဆွလိုက်နှင့် ထကြိုက်တွေနေကြတော့၏။

ကိုရွှေဖောင်က ထိန်ပင်ကိုကွယ်ပြီး အသာကလေးချောင်း၍ ကြည့်သည်။ အားပါးပါး ခြောက်တောင်ချိုင်းကြီးတွေ စုစုပေါင်းရှစ်ကောင်တောင်မှပါလား။ သံညှပ်ထောင်ထားမှန်းသိသာရန် တမံဘေးရှိ ကိုင်းပင်ကို ဖုထုံးထုံး၍ ချည်ကာ မှတ်ထားခဲ့သော နေရာနှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးနီးလာသည်ကို ခတွ့ရ၍ အသက်မရွံ့ရဲလောက်အောင်ဖြစ်နေရသည်။

သံညှပ်ထောင်ထားသည့် နေရာကို ထိုသို့မှတ်မထား၍ မဖြစ်၊ တကယ်လို့များ၊ ချိုင်းတွေတစ်တောင်မှ ဆင်းမလာသောအခါ မျိုးတွင် ထောင်ထားသော သံညှပ်ကို ပြန်၍ ဖြုတ်ယူစဉ်းမည် မဟုတ်လား။

ထို့ပြင် တခြားငါးရှား၊ ဖားရှား၊ ငါးရှဉ့်ထိုးမည့်ရွာသား၊ လာလျှင်လည်း သံညှပ်ထောင်ထားကြောင်း သိရှိကြစေရန် အချက်ပေးထား

ခြင်းလည်းဖြစ်၏။ ထိုကိုင်ပင်ဖုထုံးကိုတွေ့ကြလျှင် ထိုနေရာတွင် သံညှပ်ထောင်ထားသည်ဟု သူတို့ရွာသားချင်းက သိကြသည်သာ။

ခွန်မြထက်ရှုလှသော သံညှပ်ကြီးများညှပ်ပိပါက ငှက်မပြောနှင့် လူတောင်ချောင်မည်မဟုတ်။ ထို့ပြင် သံညှပ်ကို ပါးစပ်မြီဟကာ နွံအောက် လက်တစ်လုံးနှစ်လုံး အကွာလောက်မှာ မြွပ်ထားသဖြင့် သတ္တဝါတွေကို အသာထားလို့ လူတွေတောင် မသိနိုင်ပါ။

“ကိုရွှေဖောင် ဘယ်လိုလဲဗျ” ကိုညှို၏အမေးကိုမဖြေအား “ရှေ့” ဟုတိတ်တိတ်နေရန် အချက်ပြုပြီး အသာဆက်၍ ချောင်းနေသည်။ ထိုအခါ သံညှပ်နှင့်ချိုင်းထောင်သည်ကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသေးသော ဆရာလေးက သိချင်စိတ်ကိုမထိမ်းနိုင်ဘဲ ထိန်ပင်၏ တစ်ဖက်မှ အသာကပ်၍ ချောင်း၍ကြည့်၏။

အလိုလေးလေး နည်းတဲ့တိုင်းကြီးတွေ မဟုတ်ပါလား။ တစ်ကောင်ထစ်ကောင်လျှင် နှစ်နှစ်သားလေး တစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်နေ သလောက်ကိုရှိ၏။ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးတွေပါလား။ ကောက်ကွေးကွေးလည်တံကြီးတွေ တယမ်းယမ်းနှင့် ရေစပ်စပ်မှာ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်ကာ ပေါ်လာသော ငါးတွေနောက်လိုက်ပြီး ထိုးဆိတ်စားနေကြသည်။

မကြာပါ ဖျောင်းခနဲ ဖျောင်းခနဲ သံညှပ်မောင်းမှိုက်သံတွေ ကြားလိုက်ရပြီ။ ချိုင်းကြီးတွေ ဂီဂီးဂဲဂဲအော်ကာ ဖုံးတက်ပြေးသွားကြပြီ။ သို့သော် ခြောက်ထောင်ချိုင်းကြီးနှစ်ကောင်ကတော့ အထောင်

တဖုန်း၊ဖုန်းရိုက်ခတ်ရှုန်းကန်ရင်း နာကျင်ကြောက်လန့်စွာ
အော်ဟစ်ရင်းသံညှပ်တွင် မိ၍ ကျန်ခဲ့လေပြီ။

“လာဟော . . . လာကြဟော . . မိနေပြီကွ၊ မိနေပြီ” ပြေးရင်း
အော် အော်ရင်းပြေးသော ကိုရွှေဖောင်နောက်သို့ သူတို့အားလုံး
ပြေးလိုက်သွားကြ၏။

သူတို့လူစု တပ်စပ်ကိုရောက်တော့ ခြေထောက်တွင် သံညှပ်မိ
နေသော ဗိုင်းကြီးနှစ်ကောင် ကြောက်လန့်တကြား ထပ်ရန်ကြိုးစား
ကြ၏။ သို့သော် လေးလံလှသော သံညှပ်မိချက်က ခြေထောက်
တစ်ချောင်းလုံး ကျိုးကြေမတတ် အထိနာလှသောကြောင့် မပျံ့နိုင်၊
အနားကပ်လာသောလူစုကို နှုတ်သီးဖြင့်ဆိတ်၏။ အတောင်ဖြင့်
ရိုက်၏။ သို့သော် . . . နောက်ကျခဲ့ပြီ။

“ခြောက်တောင်ဗိုင်းလို့ ဘာဖြစ်လို့ခေါ်တာလဲ ကိုညိုရဲ့”

ဆရာလေး၏မေးခွန်းကို မဖြေအားသေး၊ အမွှေးတွေနုတ်
ထားပြီးသော်လည်း အရေပြားတွင် ကပ်၍ကျန်နေသော အမွှေးနု
ကလေးတွေ ကျန်နေသေးသဖြင့် ကောက်ဖို့မီးဖြင့် လှည့်ကာလှည့်
ကာ မီးမြှိုက်ပေးနေရသေး၏။ ဗိုင်းမွှေးကို မည်သူကမှ စင်အောင်
မနုတ်နိုင်ကြ၊ အတောင်ပံနှင့်ကိုယ်လုံးပေါ်ရှိ အမွှေးကြမ်းကြီးတွေ
ကိုသာ နုတ်ပစ်ကြပြီး ကျန်အမွှေးနုများကိုမူ ယခုလို မီးမြှိုက်ကြဖို့
ထုံးစံရှိလေ၏။ ဤသို့မီးမြှိုက်လိုက်တော့မှ ဗိုင်းသားသည် အမွှေး

လည်းခင်၏။ ညှိစော်လည်း မနံတော့၊ အသားမှာလည်း မွေးနေ
တော့၏။

ငရုတ်သီး လေးစိတ်ကွဲလေးထောင်း၊ ပေါ့လင်နှင့် ဆွင်းကလေး
ထည့်ကာ ဆီလည်ရေလည်ကလေးချက်လိုက်လျှင် ဇျိုင်းသား
ဟင်းနံ့က အခွေခူနစ်တိမ် အနောက်ခူနစ်တိမ် သွားရည်ကွစေ
လိမ့်မည်။

လက်ထဲက မီးမြှိုက်ပြီးသား ဇျိုင်းကြီးနှစ်ကောင်ကို ကိုရွှေမောင်
လက်ထဲလှမ်းပေးလိုက်ပြီး ကောက်ဖိုးမီးဖိုးမိုင်းတွေရိုက်ထားသဖြင့်
အဆီပြန်ကာ မည်းညစ်နေသော မျက်နှာကြီးကို ပုဆိုးခါးပုံစနှင့်
သုတ်လိုက်သေး၏။ ပြီးတော့ ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ကောက်၍
မော့သောက်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ခြောက်တောင်ဇျိုင်းလို့ ခေါ်သလဲဆိုတော့
ခြောက်တောင်တိတိရှိလို့ ခြောက်တောင်ဇျိုင်းလို့ ခေါ်တာပေါ့ ဆရာ
လေးရယ်”

ဟုပြောပြီး ကိုညိုက ဆေးလိပ်ဖွာနေတော့သည်။

ဆရာလေးကနားမရှင်းသဖြင့် ကိုညိုမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်
ကိုရွှေမောင်မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်နှင့် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေ
သည်ကို ငရုတ်သီးထောင်းနေသော ကိုတင်အံ့က တဟားဟားနှင့်
သဘောကျစွာရယ်ရင်း . . .

“ငညိုကလဲကွာ ဆရာလေး နားရှင်းအောင်မှ မပြောဘဲဟာ၊
သည်လိုဆရာလေးရဲ့ ဇျိုင်းရဲ့လည်ပင်းကို တိုင်းကြည့်ရင်

တစ်တောင်ရှိတယ်။ ကိုယ်လုံးက တစ်တောင်၊ အတောင်ပံက နှစ်ဖက်နဲ့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းက တစ်တောင်စီရှိတယ်။ ပေါင်းလိုက်တော့ ခြောက်တောင်ရှိလို့ ခြောက်တောင်ဦးလို့ ခေါ်ကြတာ ဆရာလေးရဲ့၊ ရှင်းပလား။”

တုပြောပြီး မြေငရုတ်ဆိုပြီး ထဲက ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်၊ ချင်း၊ စပါးလင်တို့ကို သစ်သားကျည်ပွေ့ကြီးနှင့် တဒုန်းဒုန်းထောင်း နေတော့သည်။

ကျောင်းဆရာလေးကို သူတို့တစ်ရွာလုံးက ချစ်ကြ၊ ခင်ကြ သည်။ အညာသားဆရာလေးက သူတို့အောက်အရပ် မြစ်ဝကျွန်း ပေါ်ဒေသအစားအစာများနှင့် မရင်းနှီးလှပေ။ ထို့ကြောင့် သူတို့က အခွင့်အခါသင့်တိုင်း ထူးထူးဆန်းဆန်း အစားအစာတွေ ရှာဖွေ ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးလေ့ရှိကြ၏။

ဆရာလေးကလည်း သူတို့ ကျွေးမွေးလေသမျှ ဟိုဟာတော့ မကြိုက်ဘူး။ သည်ဟာတော့ မစားချင်ဘူးဟု၍ မရှိ၊ ကျွေးသမျှကို “ကောင်းတယ်ဗျီ” ဟုပြောကာ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်စားသည်ချည်း ဖြစ်၍ ဒါတို့ပင် သူတို့ရွာသားတွေက သဘောကျ၍ မဆုံးနိုင် ကြတော့။

ယခုတော့ ဆရာလေးသည် ကြွက်ထိုးလည်း လိုက်ဖူးပြီ၊ ဖားချိတ်ရာလည်း ပါဖူးပြီ၊ မြွေပွေးသား မြွေဟောက်သားလည်း စားခဲ့ဖူးပြီ။

“ဒါထက် . . . နေပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားတို့ သံညှပ်တွေထောင်တိုင်း အခုလို တပြုမီတာချည်းပဲလား။”

ဆရာလေးက မေး၏။ ထိုအခါကျမှ ကိုညိုက ပါးစပ်တွင် တပ်ထားသော ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖြုတ်၍ . . .

“အင်း . . . ဆရာလေးက ကျွန်တို့လုပ်ငန်းတွေနဲ့ စိမ်းနေသေးတော့ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မတုံး၊ ကိရိယာနဲ့တွေ့မှာလဲ သူတို့ဘဝပေးအသိနဲ့သူတို့ အန္တရာယ်ကိုတော့ သိကြတာပေါ့ ဆရာလေးရယ်၊ ထောင်ထားတိုင်းတော့လဲ ဘယ်မိပါ့မလဲ၊ တချို့ပါးနပ်တဲ့ ဗျင်းတွေကျတော့ ကောင်းကင်ပေါ်က ဆင်းပြီးနားနားချင်း သံညှပ်ပေါ် တည့်တည့်ကျမှ မိတာကလား၊ နို့ရိုရင် သူတို့က ဘယ်မှလျှောက်မသွားဘူးဗျ၊ ခြေထောက် တစ်ချောင်းကိုထောက် တစ်ချောင်းကိုရင်ဘတ်မှာ ကပ်ထားပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကလေးစောင့်နေတာပဲ၊ ငါဆိုတာ မျိုးက အခုလိုနေပူ ရေခဲနားချိန်မျိုးမှာ ဘယ်မှာလာ အငြိမ်နေနိုင်မှာလဲ၊ ကူးလိုက်ခပ်လိုက် အဲ . . . ပူလာရင် ဖျတ်ခနဲ ထခုန်လိုက်နဲ့ တဖြည်းဖြည်းဗျင်းနားကို ရောက်သွားတော့တာပဲ၊ အဲသလို သူ့အနားကို ငါရောက်လာတော့မှ ဆတ်ခနဲ ကောက်မျှီတော့တာပေါ့၊ ဝါကြောင့်ကျွန်တို့လို လူတွေက ဉာဏ်ကုရတယ်၊ ဆရာလေးရဲ့”

ဆရာလေးကတော့ ကိုညို၏ စကားတွင် စိတ်ပါဝင်စားလွန်းအားကြီး၍ မျက်တောင်မခတ်စတမ်းငေးလျက်မို့၏။

“ကျွန်ုပ် သံညှပ်ဆင်နေတုန်းက ဆရာလေးထိန်ပင်အောက်ရောက်နေလို့ မသိလိုက်တာပါ။ သံညှပ်မဆင်ခင်မှာ အိုင်ထဲက ငါပေါက်ကလေးတွေ လေးငါးဆယ်ကောင်လောက် လက်နဲ့စမ်းပြီး ခါးပိုက်ထဲထည့်ထားရသေးတယ်။ ပြီးတော့ သံညှပ်ထောင်တယ်။

သံညွှပ်ကို မမြင်အောင် အပေါ်က နွဲ့နွဲ့ခပ်ပါးပါးပုံးထားရတယ်။ ပြီးမှ ဖမ်းယူထားတဲ့ ငါးပေါက်စလေးတွေကို သံညွှပ်ပတ်ပတ်လည် နွဲ့ပြင်ပေါ်မှာ မြင်သာအောင်ဖြန့်ပြီး ချထားလိုက်ရတယ်။ ဒါမှ ကောင်းကင်ပေါ်ကပျံလာတဲ့ ဇိုင်းတွေမြင်ပြီး ဆင်းလာမှာကိုး ဒါမှ မဟုတ်ရင်လဲ ရေထဲကပေါ်လာတဲ့ ငါးတွေစောင့်ရင်း နွဲ့ပေါ်မှာ ထထခွန်နေတဲ့ ငါးကလေးတွေမြင်မယ်။ ဒီတော့ တစ်ကောင်ချင်း၊ တစ်ကောင်းချင်း၊ အသာကောက်ကောက်စားရင်း၊ အာသာမပြတ် နိုင်ဘဲ ထောင်ထားတဲ့ သံညွှပ်နားရောက်လာရော၊ သည်တော့ နင်းလဲနင်းမိရော ဟော . . . ဖျောင်းခနဲ၊ ဖျောင်းခနဲပေါ့ ဆရာလေးရယ်”

“အင်း . . . အင်း ကုန်ပါပြီဗျာ၊ ဇိုင်းတွေကို အစာလောဘ တက်လာအောင်ဖြူဆွယ်ရတာကိုး၊ လူတို့ပရိယာယ် ဇိုင်းသူငယ် နားဝယ် မလည်ရွာဆိုပါတော့။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဟေ့ကောင် ငည့်၊ ကပ်တော့လေကွာ၊ ကပ်တော့ ချောင်းဖျား ရောက်နေပြီဟ၊ ရေကလဲ တော်တော်တက်နေပြီပဲ။ အလို မင်းကောင်တွေလဲ အပင်တွေမှာ တော်တော်ကပ်နေပြီဟေ့”

ကိုညိုက လှေကိုကမ်းသို့ အရှိန်သတ်၍ ကပ်၏။ ချောင်းဖျား ကလေးတစ်ခွင်လုံး ဓနုန်းတောကြီးတွေ လှမူပင်တွေ၊ ကိုင်းပင်တွေ၊ ခရားပင်တွေ၊ ကောထနေသည်။

ကြည့်စမ်း လမုပင်၏ပင်စည်တွင် ပြည့်တက်လာသောရေနှင့် လွတ်ရုံကလေးမှာ တုပ်တုပ်ခဲအောင် တွယ်ကပ်နေကြသည်။ အခွံခွာထားသော ကွမ်းသီးလုံးအရွယ်ခန့် ကနစိုခရုတွေပါလား။ လက်နဲ့ အသာခွာယူလိုက်ရုံပင်။ ဆရာလေးသည် အစကတော့ ဇွတ်တက်နေသော ခရုကောင်တွေကို ကိုင်ရသည်မှာ အသည်းယားနေသေးသော်လည်း ခဏကြာတော့ ပင်စည်တွင် ကပ်နေသော ခရုကလေးတွေ ခွာယူလိုက် လှေဝမ်းထဲပစ်ထည့်လိုက်နှင့် ပျော်စရာပင်ကောင်းသေးတော့သည်ဟု ထင်လာပြီ။

သူတို့ အခုလို ကနစိုခရုကောက် ထွက်မလာမီက ဘကြီးသာကျော်နှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီးပြောခဲ့သောစကားတွေကို ပြန်၍ သတိရ၏။

“တခြားအစားအစာတွေတော့ ဆရာလေးကတော်တော်စုံပြီ ကနစိုခရုတော့ မစားရသေးဘူးမှတ်တယ်။ မင်းတို့ထဲက သည်ညပိုက်ဆွဲမဆင်းတဲ့ကောင်တွေ၊ သွားကောက်ကြကွား၊ ရေပြည့်ချိန်ဆိုချောင်းဖျားမှာ အားကြီးပဲဟေ့၊ ဟိုတစ်နေ့က မောင်းနွယ်သွားခုတ်ရင်းတွေ့ခဲ့သကွ၊ အချိန်မရလို့ မကောက်ခဲ့ရဘူး။”

ပိုက်ဆွဲမဆင်းဘဲ နားနေကြသော ကိုတင်အုံးတို့ လူစုက တက်ကြွစွာနှင့် . . .

“ကောက်ဆိုရင်တော့ သွားကောက်မယ်ဗျာ၊ ချက်တာပြတ်တာ သုပ်တာတော့ သူများခိုင်းဗျ”

ခရုဆိုသည့် အသံကိုကြားလျှင် စားပင်သီးပင်တွေပေါ်တွယ်တက်နေတတ်သော ခရုကြားကြီးတွေကို သွားမြင်ကာ ဖျံ့ချင်အန်ချင်မြစ်လာသော ဆရာလေးက “ဟာ နေပါစေ တကြီးရား

ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော်” နှင့် စကားထစ်နေပြီးမှ အားနားစွာနှင့် “ကိုတင်အံ့တို့ အလုပ်ရှုပ်နေပါမယ်” ဟုစကားဆက်၏။

ဦးသာကော်က တဟဲဟဲရယ်ရင်း “ဆရာလေး ခရုဆိုလို့ စားဖို့ ရွံသွားပုံရတယ်။ တခြား ခရုမို့မဟုတ်ပါဘူး ဆရာလေးရဲ့၊ ကနစိုခရုဗျ၊ ကနစိုခရု ဆရာလေးတို့ အညာအက်က ပြစ်တွေချောင်းတွေမှာ မရှိဘူးဗျ။ ကျွန်တို့အောက်အရပ် ရေချိုရေငန်စပ်တဲ့ နေရာတွေမှာမရှိတာ။ အကောင်ကလည်း ဘာရှိမှာလဲ။ မသကာ လူကြီးလက်မသာသာပေါ့။

ကျွန်တို့အရပ်သားတွေအတွက်ကတော့ သရေစာလဲဟုတ်။ ဟင်းစားလဲ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ကိုယ်စားချင်တဲ့ အချိန်မှာ ရတတ်တာမျိုးမဟုတ်ဘူးဗျ။ အခုလို မိုးဦးကွဲကာလလောက်မှ ရတတ်တယ်။ ပိုးအရင်တုန်းကတော့ ကျွန်တို့အရပ်ကမ်းစပ်တွေမှာ ကနစိုပင်တွေက အလွန်ပေါတာကလား။ အခုတော့လဲ မရှိတော့ သလောက်ပါပဲ။ အဲသည်ကနစိုပင်ကြီးတွေရဲ့ ပါးပျဉ်းကြီးတွေမှာ တွယ်ကပ်နေကြတာ ကျွန်ငယ်ငယ်က မိခဲ့တာပေါ့လေ။

ဒါကြောင့်လည်း ကနစိုခရုလို့ ခေါ်ကြထင်ပါရဲ့။ အခုတော့ ကမ်းစပ်တွေ ရေပြည့်တဲ့အခါ ရေလွတ်ရုံ နေရာကလေးတွေမှာ တွယ်ကပ်နေကြတာပေါ့။ လမုပင်တို့၊ နေပင်တို့၊ ကိုင်းပင်တို့၊ ကိုယ်ရံကြီးပင်တို့မှာ သိပ်ပေါတာပေါ့။

“ရေစစ်ချိန်ဆိုရင် ရွာလိုမရနိုင်ဘူးဗျ။ သူတို့အစာရွာထွက်ကြတဲ့ အချိန်ကိုး၊ သူတို့စားတာက မြေဆီမြေနှစ်၊ ရေညှိရေမှော်တွေပဲ စားတာဗျ။ အင်မတန်သန့်တယ်”

ဟုပြောပြီး ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့၍သောက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာလေးရဲ့၊ ခရုတွေရလာရင် ရေစင်စင်ဆေးပြီး ကျက်အောင်ပြုတ်ရတယ်၊ ပြီးရင်ချိတ်ကလေးနဲ့ အသားတွေထွင်ပြီး ပဲမှုန့်၊ ဆီချက်၊ ရွှောက်ရွက်၊ ရွှောက်ရည်ကလေးထည့်ညှစ်ပြီး သုပ်စားရင် တထုတ်ထုတ်နဲ့ ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ အစပ်ကလေး စားချင်ရင် ငရုတ်သီးစိမ်းလေးကိုက်ပေါ့၊ ပြီးတော့ ဟင်းခါးလေး သောက်ချင်သလဆိုရင် ပိန်းစွယ်တလေးနဲ့ ဟင်းခါးချက်လိုက်ရင် အလွန်ချိုတာပေါ့၊ ဟင်းခါးထဲခရုတွေ အကောင်လိုက်ထည့်ချက်ပြီး ဟင်းခါးရည်တစ်ခွန်းသောက်လိုက် ခရုကလေးဆယ်ပြီး ပန်းကန် နှုတ်ခမ်းမှာ ဆတ်ခနဲ ခေါက်ချလို့ အဆန်ထွက်လာရင် စားလိုက်နဲ့ ပျော်စရာကြီးပေါ့တော်”

ဘကြီးသာကျော်မိန်းမ ဘွားမယ်လှကပြောပြီး ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီးငေါ့လိုက်သေး၏ ပြီးမှ . . .

“ပြောရင်း ပြောရင်းနဲ့ ကျပ်တောင်စားချင်လာပြီ ဟဲ့ကောင်လေး တွေ သွားမှာဖြင့်လည်း မြန်မြန်သွားကြ၊ ဟင်းခါးချက်ဖို့နဲ့ အသုပ် သုပ်ဖို့ ငါနဲ့ ညှိမြဲ တာဝန်ထား၊ နင်တို့တာဝန်က တနင်္ဂနွေ တစ်ခွဲသားလောက်ရအောင် ကောက်ခဲ့ကြ”

ဘွားမယ်လှ၏ အမိန့်ချသံအဆုံးတွင် ဆရာလေးတို့ သုံးယောက်သား လှေကလေးပေါ် ရောက်ခဲ့ကြ၏။

ရေပြည့်နေသော ချောင်းကမ်းစပ်တစ်လျှောက် ခရုတွေ တွယ်ကပ်နေသည့် အပင်မှန်သမျှ လှေနှင့် ဘေးကပ်ပြီးခွာယူလိုက်၊ လှေဝမ်းထဲ ပစ်ထည့်လိုက်နှင့် တစ်ခွဲသားလောက်ရနေပါပြီ။

“တော်ပြီဟ တော်ပြီဟ၊ ဒါလောက်ဆို လောက်တယ်ကွ၊ မိုးတောင် အတော်နိမ့်လာနေပြီ၊ ပြန်မယ်ကွ”

လှေပဲ့မှ ကိုညိုက ပြောလိုက်သည် -

“နေစမ်းပါဦးကွာ စားစရာဆိုတာ ပိုထယ်ရှိသလားကွ၊ များများပါသွားတော့ ဘွားမယ်လှက မင်းတို့ကို ပါးရိုက်မှာမို့လား၊ တွေ့တုန်း ရသလောက်ကောက်သွားရအောင်ပါ”

ကိုတင်အုန်းက ကိုင်းပင်ကြားက ခနိပင်တစ်ပင်မှာ တွယ်ကပ်နေသော တစ်ပြည်သာခန့် ခရုကလေးတွေ လှမ်းကြည့်ရင်း ထားခဲ့ရမှာ နှမြောဟန်နှင့်တားသည်။

“သွားကြရအောင်ကွာ ဆရာလေးလဲ ဆာနေဇရာပေါ့။ အိမ်ကျပြုတ်ရမှာနဲ့ အဆန်ထွတ်ရမှာနဲ့ ကြာဦးမှာကွ”

“ဟာ . . . ရပါတယ် ကိုညိုရဲ့ ကျွန်တော်မဆာသေးပါဘူး” ခရုတွေစွာယူရတာ ဖော်နေပုံပေါက်သော ဆရာလေးကပါ ပြောနေသဖြင့် ကိုညိုကဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ လှေကိုအသာယက်ရွံ့ကပ်ပေးသည်။

ခနိပင်မှာတွယ်ကပ်နေသော ခရုများကို ကုန်အောင်ပင် မခွာရသေး။ ခနိပင်နှင့်ကပ်လျှက် ကိုင်းပင်ရွပ်ရွပ်တွေကြားက “ဖိုး” ခနဲ “ဖိုး” ခနဲ နှာမှုတ်သံပြင်းပြင်းကြီးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သုံးယောက်သား အလန့်တကြားကြည့်မိကြ၏။ ကိုင်းတောစပ်ရှိ ဆန်ကောတစ်ချပ်စာမက ကြီးမားလှသော အသိုက်ကြီးထဲမှ နှစ်တောင်ခန့် မြင့်အောင် ခေါင်းထောင်ပြီး ပါးပျဉ်းကြီးခွက်ကာ

ဒေါသတကြီးနှင့် နှာမူတ်နေသော ငန်းမြွေကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေ တော့၏။

လှေဦးမှ ကိုတင်အုန်းက သူနှင့်အနီးဆုံးဖြစ်နေသော မြွေကြီးကို ကြောက်လန့်တကြားကြည့်ရင်း “ဟိုက် . . . ဒုက္ခပဲ ငန်းပုပ်ကြီးဟ ငန်းပုပ်ကြီး” ဟုအော်လဲအော် လက်ကလဲ လှော်တက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ဓနိပင်ကိုထိုးပြီး ကမ်းမှအမြန်ခွာထွက်လိုက်သည်။ လှေလယ်တွင် လိုက်လာသော ဆရာလေးကတော့ သူတစ်သက်မှာ သည်လောက်ကြီးသည့် မြွေကြီးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး။ ယခုလို အသက်အန္တရာယ်နှင့်လဲ အလွန်နီးကပ်စွာ မကြုံဖူးလေရာ ဘာမှမလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲ ကြက်သေသေ၍ ပါလာခဲ့လေ၏။

မြွေကြီးနှင့်လှေ လေးငါးဆယ်ပြန်မကဝေးအောင် လှော်ထွက်ပြေးလာခဲ့ပြီးမှ ဆရာလေးက နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း -

“မြန်မြန်လှော်ကြပါဗျ၊ မတော်လို့ မြွေကြီးလိုက်လာမှဖြင့်” ဟု တုန်ယင်သောအသံကြီးနှင့် ပြောသည်။

“မလိုက်တော့ပါဘူး ဆရာလေးရာ၊ စိတ်ချပါ။ သူ့ကိုလဲ ရန်မရှာဘူး။ သူ့အသိုက်ကိုလဲ မဖျက်ဘူး။ သူ့ဥတွေလဲ ယူမလာခဲ့ဘူးဆိုတော့ လိုက်စရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ သူ့အသိုက်နား ကျွပ်တို့ သွားတပ်မိတော့ သူနဲ့သူ့ဥတွေကိုများ ရန်ရှာမလားဆိုပြီးတော့ မာန်ဖီသံပေးတာပါ။ တကယ်လို့ လိုက်လာမယ်ဆိုရင်တောင် ကြောက်စရာမရှိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွပ်တို့နှစ်ယောက် လှော်တဲ့လှေကို မှီအောင်မလိုက်နိုင်ဘူး။ စိတ်ချ”

ကိုညှိ၏စကားကို ကြားလိုက်ရတော့မှ ဆရာလေးက စိတ်
 အေးသွားပုံနှင့် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက်ချလိုက်၏။ ပြီးတော့ နွေ
 တုန်းက သံညှပ်နှင့် ဇိုင်းထောက်စဉ်က ကိုညှိပြောစကားတွေကို
 သွားသတိရသည်။ ဇိုင်းဆိုသည်မှာ တိစ္ဆာန်ဖြစ်၏။ အိပ် စား
 ကာမ ထိုသုံးစကိုသာသိ၏။ သူတစ်ဝမ်းတစ်ခါးဝဖို့အတွက်
 လောဘတက်မိတာနှင့်ပင် သူတို့အသက်ကို ပေးဆပ်ခဲ့ရပြီးပြီ။

မိမိတို့က အသိဉာဏ်ရှိသည့် လူသားတွေဖြစ်၏။ ဒါတောင်
 လောဘတက်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့ပါ၏လော။ အင်း . . . လောဘ
 စိတ်၊ လောဘစိတ် မိမိတို့ စားဖို့အတွက် လုံလောက်နေတာတောင်
 မှ ထပ်၍တွေ့သောအခါ လောဘကို မချိုးနှိမ်နိုင်ဘဲ လောဘ၏
 စေရာနောက်ကို လိုက်ခဲ့မိသည့်အတွက် အသက်ကိုပေးရတော့
 မလို့ သိသိလေးပါကား။

ကြာဝတ်မှုန် ဆုံမသင်းနိုင်ခဲ့

“ဥမ်း” ခနဲ ရေလုံးပွက်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရပြီး သူဝမ်းပိုက် နံဘေးတွင် စူးမဲပြင်းထန်လှသော နာကျင်မှုကို ထိတ်လန့်စွာခံစား လိုက်ရသည်။

ပင်ကိုအသိစိတ်နှင့်မဟုတ်ဘဲ သဘာဝ၏တုံ့ပြန်မှုဖြင့် ခန္ဓာ ကိုယ်ကို လွန်ကာလွေးကာ အားနှင့်အင်နှင့် ရုန်းထွက်လိုက်မိသည်။

“သေသေချာချာ မထိလိုက်ဘူးဟေ့၊ လိုက်... မိုန်းတွေ ထပ်ထိုး ထပ်ထိုး” အော်ဟစ်ပြောလိုက်သော လူသံတွေကို ကြားလိုက်ရပြီး နောက်ထပ်မွန်ထက်စူးပြုလှသော သံမော်မိုန်းသွား တွေ သူနံဘေးပတ်လည်တွင် တဝုန်းဝုန်း တစွပ်စွပ်နှင့် ပြေးဝင် လာကြပြန်ပြီ။

ထိုအထဲမှ မိုန်းစွယ်တစ်ချောင်းက သူ့အမြီးဖျားရေယက်ပြား ကြီးကို ကပ်၍ မောက်ဝင်သွားခဲ့သည်။ အသက်ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့ရသည့် သတ္တဝါတိုင်း မိမိတို့၏အသက်ပိညာဉ်ကလေး ချင်သန်ချင်စောနှင့် အားကုန်း၊ အင်ကုန်ထုတ်၍ ရုန်းကန်ရင်း လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို ရှာဖွေကြစမြဲ ဖြစ်တော့၏။

သူသည်လည်း ရှိသမျှတစ်ကိုယ်လုံးမှ ခွန်အားတွေကို ညစ်ထုတ်၍ ဟိုး . . . ကြာစွယ်၊ ကြာရိုးတွေ ခွပ်ထွေးဝေမှောင်ရာ ရေပြင်အောက်ခြေဆီသို့ ကူးခပ်ထွက်ပြေးလာခဲ့ရသည်။

သည်နေရာ သည်ပတ်ဝန်းကျင်သည် သူ မွေးဖွားရာဇာတိ ဆက်ကြွေဖြစ်၏။ သူ့ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေ လက်မွန်မဆွ အခြေချ နေထိုင်ခဲ့၊ ကျက်စားခဲ့ မျိုးဆက်တွေ ပေါက်ပွားခဲ့ရာ နေရာဒေသ ကြီးလည်းဖြစ်၏။ နောက်ထပ် နောက်ထပ် သူ့သား၊ သူ့မြေး သူ့မြစ် တို့ ဆက်လက်ရှင်သန်နေကြဦးမည့် နေရာဝန်းကျင်လည်း အမှန် ဖြစ်၏။

ဤဝယက်ကွင်းရေပြင်ကြီးသည် သူ့ဘိုးဘေးတို့လက်ထက် တုန်းက လူသူအရောက်အပေါက် လုံးဝမရှိသလောက် ထေလံ ခေါင်သီသည့် နေရာကြီးဖြစ်ခဲ့၏။

အဲသည်ကာလတွေတုန်းက အလွန်ပျော်စရာကောင်းခဲ့သည် ဟု တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနှင့် သူ မှတ်သားနာယူခဲ့ဖူး၏။ အစားအစာတွေကလည်း အလွန်ပေါများကာ သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲ မည့် ရန်သူလည်း မရှိဟုဆို၏။ ထိုးဝါးနှစ်ပြန်ခန့်နက်လှသော ရေနက်ကွင်းကြီးဖြစ်၍ ငါး၊ ပုစွန်၊ ရေပိုးရေမွှားတွေ အလွန်အလွန် ပေါများလှ၏။ ရေမှော်ရေညှိ၊ ဒိုက်ပင်တန်စွန်းပိုးနီပင်၊ ကနဖော့ ပင်၊ ညှပ်ပင်၊ စက်လာပင်၊ ကမ္ဘာပင်၊ သင်ပင်၊ ငါးတန်ပိန်းပင်၊ ကြာဖြူ ကြာနီ၊ ကြာပုဏ္ဏရိတ်နှင့် ပုဇွန်ကြာပင်ကြီးတွေရှိ၏။

ကြာစွယ်ကြာခိုးဖွေးဖွေး၊ ကြာဝတ်ဆံတွေ မွေးမွေးထုံကာ သဘာဝက လက်ဆောင်အဖြစ် ဖန်တီးပေးထားသော သူတို့ တစ်တွေ၏ သီးခြားကမ္ဘာလေးလည်းဖြစ်ခဲ့၏။

ပါးလွှားနူးညံ့လှသော ကြာဖက်ကလေးတွေရဲ့အပေါ် ခြေဖော့ နင်းလျှောက်ကာ၊ အစာရှာတတ်သော နှုတ်သီးချွန်ချွန်ခြေတံ ရှည်သွယ် လည်တံပြောင်းနွဲ့နှင့် ကြာဖက်နင်း ငှက်ကလေးတွေက တီတာခွန်းဆင့် ကျွေးရင့်ဖျော်ဖြူလို့ ငါးပတ်၊ ငါးဖယ်၊ ငါးဖျက်ဆံနီ၊ ငါးကြင်းရွှေဝါတွေက ငွေရောင်ဖွေးလက် အကြေးခွံတွေ တဖျပ် ဖျပ်နှင့် အလှပြရင်း ခုန်ပျံ့ပျော်ပါးလို့ အိုင်ကမ်းစပ်က ဖျဉ်းမ၊ ထိန်၊ ရေမန်ကျည်း စတဲ့ အပင်တွေအပေါ် မှာတော့ ချိုင်းအောက်တွေ၊ ဝေသာလီတွေ၊ ငှက်တော်ကလေးတွေ၊ စဗ္ဗလီတွေက တစ်ကောင်၊ တစ်ကောင် အစာခွံ့ကျွေး တီတာတေးတွေဆိုလို့။

တင်ကနိုးငှက်တွေ၊ ရေဘဲတွေ၊ အော်ရောတွေ၊ ခြောက်တောင် ချိုင်းတွေ၊ ကွဲကျောင်းချိုင်းတွေကတော့ တချို့က ဒိုက်ပုံပေါ်မှာ နားလို့၊ တချို့က တဖွားဖွားနဲ့ ရေထဲမှာ ပေါ်ချည်ငုပ်ချည် အစာ ရှာလို့ ဘာသာဘာဝ ဖျော်ဖြူခဲ့ကြတဲ့ ကန်သာကြီးပေါ့။

အခုတော့ အဲဒါတွေက ဟိုးအတိတ်မှာ မှန်ဝါးရီဝေ ကျန်ခဲ့ ပါလေပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူနေအိမ်ခြေတွေက တိုးလာ၊ လယ်မြေ တွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တိုးတက်ကျယ်ပြန့်လာ၊ တွင်းထွက်ပလူ ပရွက်ကောင်တွေလို လူတွေကလည်း တဖြည်းဖြည်း များလာ ကြတော့။

သူတို့ တစ်ဝမ်းတစ်ခါလှဖို့အတွက် ဝယ်ကံအင်းကြီးဘဝ ပျက်ရတော့ပြီ။

သဘာဝကပေးထားသည့် တိတ်ဆိတ်ခြင်း၊ အေးချမ်းခြင်း၊ သာယာခြင်း၊ စိမ်းစိုခြင်း၊ ငြိမ်သက်ခြင်းတွေ ဝေးလွင့်ခဲ့ရပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရေဟာ တိမ် တိမ်လာခဲ့ပြီ။ ကွန်သမားတွေ၊ မြို့သမားတွေ၊ ပိုက်သမားတွေ၊ ရင်တွန်းသမားတွေ၊ ဖားရွာ ငါးရွာသမားတွေနှင့် ဆူညံပွက်လော့ခိုက်နေခဲ့ပြီ။ သွေးညှို့နို့တွေ များများလာသလောက် ကြာဝတ်ဆံရနံ့တွေ ပါးပါးလာခဲ့ရပြီ။

သူနဲ့ဘဝတူ မှီးနွယ်စုတွေတောင် အခု ဘယ်မှာ သိပ်ရှိတော့လို့လဲ။ ရှားပါးလာနေပြီ။ သူတောင် ဘဝပေးအတွေ့အကြုံအရ ရှောင်တိမ်းတတ်၊ ပြေးတတ်၊ ပုန်းတတ်လွန်းလို့ အခုအရွယ်အထိ အသက်ရှင်နေခဲ့တာလည်းဖြစ်၏။ အသက်ကလေးတစ်ချောင်း ရှင်သန်နေအတွက် အသည်းအသန် ရုန်းကန်တူးခပ်ရင်း မှီးဆက်သစ်တွေ တိုးပွားရစ်ဖို့ ကြိုးပမ်းနေတုန်း။

ပထမဆုံးမှိန်းချွက်က သူ့ရဲ့နံ့ဘေးကို စွပ်ဝင်ဖောက်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ဒဏ်ရာအနာတရနှင့် ကြောက်အားကြီးစွာ အတင်းရုန်းထွက်တော့ အသားစိုင်းတွေ၊ အရေပြားတွေ စုတ်ပြတ်ပြီး လွတ်ထွက်ခဲ့ရ၏။ နောက်ထပ် မှိန်းချွက်ကတော့ သူ့အပြိုးရေယက်ပြားကို စုတ်ပြတ်သွားစေခဲ့ပြန်သည်။

ရေနက်နက်တွင် ပုန်းခိုနေရာမှ ရေပြင်ပေါ်ဆီ အသာဖော့ကာ တက်လာခဲ့သည်။ ရေပြင်အောက်အနက် တစ်ထွာလောက်

ကနေ မျက်ခွံမပါတဲ့မျက်လုံးကြီးကို အစွမ်းကုန်ပြွေ၍ သူ့ အကဲခတ်
နေသည်။ အမှားအယွင်းတစ်ခုမှ ထပ်၍အဖြစ်မခံနိုင်။ ပထမ
အကြိမ်တုန်းကတော့ သူ့မှာ ဇောတစ်ခုကပ်နေသောကြောင့်
ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ရန်၊ ရန်သူ၏အန္တရာယ်ကို သတိထားရန်
မေ့လျော့သွားခဲ့ပြီးပြီ။ ထိုအတွက် ပေးဆပ်ခဲ့ရသည်က ဒဏ်ရာ
နှစ်ချက်ရခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်လား။

သည်တစ်ခါ အမှားအယွင်းထပ်၍ဖြစ်ခဲ့လျှင် ပေးဆပ်ရမှာက
သူ့အသက်၊ လောင်းကြေးက ကြီးမားလွန်းလှတော့၏။

တုန်းပေါ်မှ လူသံသဲ့သဲ့ကို သူ ကြားလိုက်ရ၏။

“ဟေ့ . . . ဟေ့၊ ဆူညံဆူညံလုပ်မနေကြနဲ့။ ရေသံလည်း လုံးဝ
ထွက်မလာစေနဲ့။ ဒီကောင်ကြီး နာသွားပြီကွ။ သူ့အန္တရာယ်သိလို့
ခဏငြိမ်ပြီး တစ်နေရာရာမှာ ဝပ်နေတာ။ မကြာခင် ရေပေါ်ကို
ပြန်တက်လာမှာ ကျိန်းသေတယ်။ ဒီကောင်ကြီး ပြန်ပေါ်မလာဘဲ
နေတိုမနေဘူး။ သူ့သားသမီးတွေ ရေပေါ်မှာရှိသေးတယ်လေကွာ
တင်း . . . ဟင်း”

သနားညှာတာမှု ကင်းမဲ့လှသောအသံတွေကို သူ ကြားလိုက်
ရတော့ ဒေါသတွေက ဆူဝေလာသည်။ ဘာကြောင့်များ သူတစ်ပါး
၏အသွေးအသား၊ အသက်တွေကို ဒါလောက် အာသာငမ်းငမ်း
ဖြစ်နေရတာပါလိမ့်။ သူ နားမလည်နိုင်။

ဒဏ်ရာတွေဆီက နာကျင်ကိုက်ခဲမှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး
တဆတ်ဆတ်တုန်လှုပ်နှိုး၏။ မှောင်မည်းနေသော ဒိုက်ပုံတွေ

အောက်သို့ နောက်ပြန်ဆုတ်ကာ အသာတိုးဝင်၍ ခိုကပ်နေလိုက်သည်။ “လူတွေ... လူတွေ” အသားစားဘီလူးတွေကဲ့သို့ သူ့အသွေးအသားကို ဝါးမျှီစားသောက်ရန် အာသာငမ်းငမ်းတက်ကာ စောင့်နေတုန်းဖြစ်၏။

“လောလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဆန္ဒစောလို့မဖြစ်ဘူး၊ သည်းခံပြီးစောင့်မှ” ဟုတွေး၏။ ဟုတ်သည်။ တော်တော်ကြာလျှင် သည်လူသားတွေ သူ့ကို ရှာမတွေ့၍ လက်လျှော့ပြန်သွားမှာ အမှန်ဖြစ်သည်ကို အတွေ့အကြုံအရ သူ သိနေသည်။

သို့သော် ခက်တာတစ်ခုက သူတို့မျိုးနွယ်စုသည် ရေအောက်မှာ အကြာကြီးပုန်းခို ငြိမ်သက်နေလို့မရ၊ နေလည်း မနေနိုင်။ မကြာမကြာ ရေပေါ်တက်ကာ အစာရှာရင်း၊ အစာစားရင်း လေရှူကြလေ့ရှိ၏။ သဘာဝက ပေးအပ်ထားသော ပါးဟက်နှစ်ဖက်က ရေထုထဲမှ လေကို စုပ်ယူအသက်ရှင်ရန် အသုံးဝင်သော်လည်း ရေပြင်ပေါ်ဖြတ်သန်းတိုးဝှေ့နေတတ်သော ကောက်ပင်ပျိုတို့၏ ရနံ့သင်းနေသောလေး၊ ကြာဝတ်မှုန်တို့၏ ထုံအီမွှေးပျံ့သည့်ရနံ့တို့ မျောပါသော လေတို့ကိုလည်း သူတို့ ဖွတ်သိပ်စွာ ရှုမြင်တတ်ကြပါ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရင်ပေါင်စာ ငါးကလေးတစ်ကောင် သူ့နားက ကပ်ပြီး ကျော်တက်တူးခပ်သွားသည်။ ဘာမျှမဝေး ငါးတစ်ခုနဲ့စာလောက်သာရှိမည်။ ဆတ်ခနဲ စားပြီးကိုကွေး၍ အားယူဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး ထိုးဟပ်လိုက်သည်။ မမီလိုက် လွတ်သွားပြီ။ ဒဏ်ရာတွေကြောင့် တွဲဆိုင်းနှေးကွေးနေပြီဖြစ်၍ ထိုငါးကလေးကိုတောင်

မိခင်အာဇာနည်အဖေနှင့်တော့ပြီ။ သူတစ်ကိုယ်လုံးက တစ်စစ်စစ် ကိုက်ခဲ၍ ကျန်ရစ်သည်။

သူနဲ့ဘေးဆီမှ စစ်ခနဲ မျက်ခနဲ နာကျင်ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ဘေးဘက်သို့ အသာစောင်းငဲ့၍ကြည့်သည်။ အလို သံမဏိ မှိန်းစွယ်ဒဏ်ချက်ကြောင့် စုတ်ပြတ်ထွက်သွားကာ အသားစတွေ ဖွာလန်ကြနေသော ဒဏ်ရာကြီးကို ငါးကလေးတွေက ဝင်၍တွတ်ကြ၊ ဟပ်ကြနှင့် ဖဲ့ယူစားမျှနေပါပကော။

တိမ်ကြားကထွက်၍ ကျခနဲပူလိုက်သော နေမင်းက ရေနည်း နေသော ဂယက်ကွင်းကြီးကို မီးလောင်တိုက်သွင်းနေသကဲ့သို့ရှိ၏။ နေအပူကြောင့် ရေတွေ လှိုက်ဆူပူထက်လာပြီ။ ခုတလော မိုးမရွာ တာတောင် ဘယ်နှစ်ရက်ရှိသွားပါလိမ့်။ ရေပူထဲတွင် အနာဒဏ်ရာ ကြီးက အသားစတွေ ရေခွေးဖျောထားသလို ခံစားနေရသည်။ ပို၍လည်း နာကျင်ကိုက်ခဲလာနေသည်။

စုတ်ပြတ်နေသော အမြီးဖျားရေယက်ကြီးကလည်း ကူးခပ် လှုပ်ရှားရာမှာ အားကသိပ်မပါတော့။ ကြီးမားရှည်လျားသော သူ့ကိုယ်လုံးကြီးကို ပါးဟက်ဘေးနှစ်ဖက်မှ ရွေ့ရေယက်ကလေး နှစ်ခုကသာ ထိန်းပေးနေရသည်။ ကိုယ်လုံးကြီးကို တွန့်၍၊ လိပ်၍၊ ယမ်းခါ၍ အနာက အသားစတွေ ဖဲ့စားနေသော ငါးကလေးတွေကို မောင်းထုတ်နေရသည်။ ငါးကလေးတွေက ခွာထွက်သွားလိုက်၊ ပြန်တပ်လာလိုက်နှင့် အခဲရခက်ပြီး ခေါ်သံတွေထွက်နေမိ၏။

အရင်တုန်းကဆို ဟောဒီဂယက်အင်းကြီးထဲမှာ သူတို့မျိုးနွယ်
 တွေကသာ မင်းမူခဲ့သည်။ သူ့အသားလာထိဖို့မပြောနှင့် သူလာပြီ
 ဆိုတာသိလိုက်သည်နှင့် တခြားငါးတွေ အသက်လုကာ ပြေးကြ
 စမြဲဖြစ်၏။ ခုတော့... ခုတော့။ သူတို့မျိုးနွယ်ထဲတွင် သက်တမ်း
 စေ့ နေထိုင်ပြီး အသက်ရှင်သွားရသူဟူ၍ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့။
 ယခုလည်း မရှိ။ နောင်တွင်လည်း ရှိမှာမဟုတ်။ သူ့အဖေ၊ သူ့အဘ၊
 သူ့အဘိုးတို့ကိုပင်ကြည့်။ လူတွေ၏ ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်စားသောက်
 ခြင်းကိုသာ ခံစားခဲ့ကြရ၏။ သူ့သား၊ သူ့ပြေး၊ သူ့ပြစ်တွေကတော့ရော
 ထိုသဘာဝတရားကြီး၏ ရက်စက်သော ဓမ္မစီရင်ချက် အောက်က
 ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ လမ်းကမမြင်။

ယခု သူ့ကိုပင်ကြည့်။ သတ်ဖြတ်ခံရအံ့ဆဲဆဲ သေအံ့အဖူးအချိန်
 ကိုရောက်နေပြီမဟုတ်လား။ “ဪ-တော်တော်ဆိုးဝါးလှတဲ့
 ငါတို့ဘဝတွေပါလား” ဟု တွေးမိကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရ
 သေး၏။ သက်ရှိသတ္တဝါအချင်းချင်း ကပ်ဦး၏အသွေးအသားကို
 တစ်ဦးက ရက်ရက်စက်စက် ဖဲ့ယူဝါးမျှစားသောက်ကာ အသက်
 ရှင်နေရသော ဘဝကြီးကို သူ့ရွံ့ရာမုန်းတီးမိပြီ။

ငါရဲ့ခေါင်းရွည်တဲ့၊ ငါ့ရဲ့ခေါင်းတိုတဲ့၊ ငါ့ရဲ့ပခက်တဲ့၊ ငါ့ရဲ့
 လုံးတဲ့၊ ငါ့ရဲ့ဒိုင်းတဲ့၊ အမျိုးတူ မျိုးစိတ်ကွဲတွေက များလှ၏။ ထိုမျိုး
 စိတ်များစွာထဲတွင် သူတို့မျိုးစိတ်၊ ငါ့ရဲ့ခေါင်းရွည်တွေကို လူကြိုက်
 များ၏။ ငါ့ရဲ့ခြောက်၊ ငါ့ရဲ့ငါ့ပိတောင်၊ ငါ့ရဲ့ငါ့ပိရေချိုတို့သည်
 ဈေးကွက်ဝင် ရောင်းပန်းလှ လွန်စွာအသုံးတည့်လှ၏။ ထို့ကြောင့်ပင်

လူတွေ၏ အမဲလိုက်ခံခြင်းဖြစ်တော့၏။ ကြည့်စမ်း ယခုပင် သူ
သေမည်ဘေးမှ သိသိကလေး လွတ်ခဲ့သည်မဟုတ်လား။

ထိုအခိုက်မှာပင် ခပ်ကြီးကြီးငါးတစ်ကောင်က သူ့ဒဏ်ရာ
ဟပြုကြီးကို ဝင်ရောက်ကိုက်ဖဲ့စားသောက်လိုက်၍ အသားစကြီး
တစ်စ ပဲ့ပါသွားပြန်ပြီ။ အစိုးပေါ်အောင် ဆွဲယူဖဲ့စားခြင်း ခံလိုက်ရ၍
အသည်းခိုက်အောင် နာကျင်လှသဖြင့် အားထည့်ကာ ဆတ်ဆတ်
တုန် ရှမ်းကန်ခတ်ထုတ်လိုက်ရပြန်၏။ ပွက်ထသွားသော ရေလုံး
ရေစွယ်များကြောင့် ငါးကလေးတွေ ဘေးသို့ခဏရှုံ့သွားပြန်၏။
မကြာခင် ပြန်လာဖဲ့ယူစားသောက်ကြဦးမည်။

သူ့အားအင်တွေ ကုန်စပြုနေပြီ။ ဒဏ်ရာက သွေးတွေ တစ်မို့
စိမ့်ထွက်နေ၏။ နာလည်းနာ၊ မောလည်းမောနေပြီ။ ထို့ကြောင့်
ဟာနေသော ဝမ်းဗိုက်ကိုဖြည့်ရန် ကြာပင်ရုံကြီးနား အသာကပ်
သွားသည်။ ကြာစွယ်ကြီးဘေးတွင် ကပ်ငြိနေသော စိမ်းဖန့်ဖန့်
ရေမှော်တန်းတစ်ခုကို အလောတကြီး ဟပ်ယူမျှီချလိုက်ရသည်။
သူသိပ်မကြိုက်လှသော်လည်း လောလောဆယ် ဟာနေသော
ဝမ်းဗိုက်ကိုဖြည့်ရန် ဒါပဲရှိသည် မဟုတ်လား။

သူ့အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီဆိုတာ သူမသိ။ သို့သော် သူ
ဘဝမှာ ထောင်ပေါင်းများစွာသော သားပေါက်တို့ကို ဥချပေးခဲ့သော
ယခုလို မိုးဦးကျကာလတွေကိုတော့ သူမမှတ်မိနိုင်တော့လောက်
အောင် ကျော်ဖြတ်ပြီးခဲ့ပြီ။

အခုကော အခုကော။ ပိဋိခြစ်ဆဲချောင်းခန့် သားပေါက်နီနီ
 ကလေးတွေ ဖျာတစ်ချပ်စာခန့်ကို ဘေးမသိရန်မခဲ၊ တခြားသတ္တဝါ
 တွေ ဝါးမျှီစားသောက်ခြင်းမခံရအောင် စောစောတုန်းက သူ
 စောင့်ရှောက်နေခဲ့သေးသည်မဟုတ်လော။ သူတို့ခလေ့၊ သူတို့
 ဘာသာဘာဝအလိုက် သားပေါက်ကလေးတွေက နေခြည်ပက်ဖွန်း
 ထားသော ရေပြင်၌ ကနဖော့၊ ထိတမိုး၊ လယ်ပတူ၊ မှော်ပင်
 ကလေးတွေကြားမှာ အစာရွာမွေ့ပြုတူးနေကြစဉ် သူကတော့
 ထိုသားပေါက်အုပ်ကြီး၏အောက် ရေအနက်တစ်ထောင်ခန့်မှာ
 ရေငုပ်သဘောကြီးတစ်စင်းလို ငြိမ်သက်၍ မမှိတ်မသုန်သော
 မျက်စိအစုံဖြင့် ဘေးဘယ်ညာအထက်အောက်ကို အကဲခတ်၍
 စောင့်ရှောက်နေခဲ့၏။

ဘဝတူ သားစားငါးရဲ့မျှား၏ရန်၊ လူသားတွေ၏ရန်ကို မပြတ်
 ဝရုစိုက်နေခဲ့ရသည်။ ရန်သူအရိပ်အခြည်ဟု သူသိလိုက်လျှင်
 သူပါးစပ်ထဲ ပါးဟက်နှစ်ဖက်မှ ရေပလုံကလေးတွေ စီစီထအောင်
 မှုတ်ထုတ်အချက်ပေးမည်။ ထိုအခါ အရိပ်အကဲနားလည်လှသော
 သားပေါက်ကလေးတွေက မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာပင် ဖျတ်ခနဲ
 ရေအောက်သို့ ငုပ်ဆင်းလာကြကာ ဒိုက်တွေ၊ မှော်တွေ၊ ရေညှိပင်
 တွေကြားမှာ ပုန်းအောင်းနေကြလိမ့်မည်။ ဘေးရန်ကင်းရှင်းပြီဟု
 သူက အချက်မပေးမချင်း ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ထက်လာကြ
 ဦးမည်မဟုတ်။

ဘေးအန္တရာယ်ရှင်းပြီဟု သူက အချက်ပေးလေမှ ရေမျက်နှာ
 ပြင်ပေါ် တက်၍ ပြုတူးပျော်ပါး အစာစားကြပေလိမ့်မည်။

ယခုတော့ တကယ်ပဲ နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ သူ့ထက် အဆပေါင်း များစွာ ပိုမိုယာယိမာယာများလှသော လူသားတွေက သူ မျှော်မှန်း ထားသလို ချွေဘက်ကလည်း မလာ။ ဘေးတယ်ညာနှစ်ဖက် ကလည်း မချဉ်းကပ်။ ဘယ်လိုမှ မြင်နိုင်စွမ်းပရိသော နောက်ဘက်မှ အသာဝင်ကာ စူးစူးထက်မြဲသော သံမဏီမှိုန်းသွားဖြင့် သူ့အသက် ဇီဝိန်ကို ခြွေယူရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းကို ခံခဲ့ရလေပြီ။

အခုအချိန်ဆို သားပေါက်ကလေးတွေ ဘယ်ဆီမှာပါလိမ့်၊ ရန်သူလူသားတွေ၏ လက်ထံပါများသွားလေပြီလား၊ စိုးရိမ်ပူပန် စိတ်က ဒဏ်ရာတွေ၊ နာကျင်မှုတွေ သူ၏ကာယိကဒုက္ခတွေကို တစ်ခဏအတွင်း မေ့သွားစေလေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် နေခြည်မိုက် ခတ်ထားသဖြင့် ဝင်းပလင်းလက်နေသော ရေမျက်နှာထက်သို့ အသာအယာထိုးတက်လာခဲ့မိပြန်၏။

သတိထား . . . သတိထား၊ ရွှေ့ကလေးတစ်ခု၊ ရေပလုံစီ ကလေးတစ်လုံးမှ ထွက်မသွားမိစေရ။ ထွက်သွားပြီဆိုတာနဲ့ ကုန်းပေါ်က စောင့်ကြည့်နေသည့် လူသားတွေရဲ့ ရက်စက်တဲ့ မှိုန်းသွားက တိုးဝင်လာလိမ့်မည်။ သတိကြီးစွာထား၍ ရေမျက်နှာ မြင်နှင့် တစ်ထွာခန့်အထိ ထိုးတက်လာခဲ့သည်။ ဦးခေါင်းကို ပိုသည် ယမ်းကာလှည့်ကာရွာကြည့်၏။

ကြည်စင်ပြာလဲ့နေသော မိုးကောင်းကင်ကြီးပေါ်တွင် တိမ်မှုင် ဝှမ်းစကလေးတွေ တရိပ်ရိပ်လွင့်ပျောလျက်ရှိ၏။ ကြာရွက်တွေ ကြားမှာ ဒိုက်တွေ၊ မှော်တွေကြားမှာ ရွာသည်။ မတွေ့။ ဘယ်

ရောက်ကုန်ကြပြီနည်း။ “သားပေါက်ကလေးတွေရေ မင်းတို့ ဘယ်ဆီရောက်နေကြသလဲဟေ့။ ရန်သူလက် ပါသွားကြလေပြီ လား။”

သူ ပျာသာခတ်သွား၏။ စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ရင်တွေပူလာ၏။ ထို့ကြောင့် သူလှုပ်ရှားမှုက ညင်သာခြင်းမရှိတော့။ ရုတ်တရက် ဘေးသို့ ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ ရှာ၏။ အစိုးထဲထိအောင် ပဲ့စွဲထွက် နေသော ဝဏ်ရာကြီးက အလွန်နာကျင်လာသဖြင့် “နာလိုက်တာ၊ နာလိုက်တာ” ရေဇွတ်ရင်း ပါးစပ်ကို ဟလိုက်မိတော့ ပါးစပ်ထဲ ပါးဟက်နှစ်ဖက်ထဲက ရေပလုံစီကလေးတွေ လေးငါးဆယ်လုံး ဖွားခနဲ၊ ဖွားခနဲ ရေပြင်ပေါ်သို့ လွင့်၍တက်သွားတော့၏။

ထိုခဏမှာပင် မိုးကြိုးပစ်ခဲလိုက်ရသလို ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး “ဂျင်း” ခနဲ၊ “ခွပ်” ခနဲ ပြင်းပြသော နာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရလေ တော့၏။ သံမဏိမှိုန်းသွားက ဦးခေါင်းခွဲအထက်မှဝင်၍ မေးအောက် ကနေ မောက်ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

“မိပြီဟေ့၊ ရပြီကွ၊ နည်းတဲ့ နှစ်ချို့ငါးရုံကြီးမတုတ်ဘူးဟေ့။ အနည်းဆုံး သုံးလေးပိဿာပဲကွ။ တော်တော်ပါးတဲ့ ငါးရုံကြီးဟေ့။ သူ့ကို စောင့်နေမှန်းသိလို့ ဟိုးရေအောက် ဝိုက်ပင်တွေကြားမှာ သွားခိုနေတာ။ တို့ပြန်သွားပြီထင်လို့ သားစောမွန်ပြီး ပြန်တက်လာ တာကွ။ သေသေချာချာရှာဟေ့၊ ကြာပင်တွေကြားမှာ သားပေါက် တွေရှိလိမ့်မယ်။ တွန်သမားက သေသေချာချာအုပ်နော်၊ မလွတ် စေနဲ့။ ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဘယ်ရမလဲကွာ။ တံငါလုပ်စားလာ

တာ ကြာပြီပဲဟား၊ ခင်းတို့ပါးတယ်ဆိုတာလောက်တော့ ဟား . . .
ဟား . . . ဟား . . . ဒီညနေ ငါ့ရဲ့အူဟင်းကလေးနဲ့ဆို အတော်
ပေါ့ကွ”

တံငါတစ်စု၏ ဟားတိုက်ရယ်လိုက်သံကြောင့် အစာကောက်
နေသော ကြာဖတ်နင်း၊ ငှက်ကလေးများ၊ ပိန်ညင်းငှက်များ၊ ထွိုင်း
အောက်ကလေးများ၊ အလန်တကြား၊ ထပျံပြေးကြလေသည်။
ထိုနေ့က ကြာဝတ်မှုန်ရနံ့တို့ ထုံပျံခြင်းမရှိပါ။

လေပြည်နမ်းတော့ ပန်းရှက်တယ်ရှင်

“ပြသားငယ်တဲ့ ရေယမုန် x x x
ငွေလှိုင်းတွေ ဖြူစွာနှင့် x x x
မြစ်စရာ နဒီကြောမှာကွယ် x x x
မျော မျောကြပါတဲ့ ဒိုက်ပုံ x x x”

စုန်ဆင်းလာသော ကွန်လောကလေးတစ်စင်းပေါ်မှ ဆွဲဆွဲ
ငင်ငင် သံနေသံထားနှင့် ဟစ်ကြွေးသံသည် မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို
အလှူးလိုက် ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေပြည်ကလေးနှင့်
တတူ လွင့်မျော၍ပါလာသည်။

ညနေစောင်း စွေဖိုရောင်နေခြည်တို့ ပက်ဖုန်းထားသော
မြစ်ရေပြင်ဝယ် ဗေဒါအုပ်များ၊ ဒိုက်သရောများက ဟိုတစ်စု
သည်တစ်စု မျောပါလာနေကြသည်။

ကြာကန်ရွာကလေးကို ကျော်ဖြတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်တောင်
ဆစ်ချိုး မြစ်ကွေ့ကြီးကို တန်း၍ရောက်လာတော့သည်။
ဆယ်တောင်တို့ ဝမ်းဗိုက်ကျယ်ကျယ် လှေကလေးမို့ လှော်လိုက်
တိုင်း ခိုင်ခနဲ၊ ခိုင်ခနဲ ပြေးသည်မဟုတ်။ အားနှင့်ကြိတ်၍ တက်ကို
လေလုံးကွဲအောင် လှော်နိုင်ပါမှ မှန်မှန်သာပြေးလေ၏။

လော့သွားရန်ထက် ဝန်တင်နိုင်ဖို့ ရည်ရွယ်ကာ အလျားဆယ်
 တောင်မှာ ဝမ်းဗိုက်အကွယ် နှစ်တောင့်တစ်ထွာထား၍ စပ်ထား
 သည်ဖြစ်လေရာ အဖေကလှမ်းကြည့်လျှင် လော့ပုတိုကလေးဖြစ်၏။
 “လူတိုလျှင် အပေါင်းခက်၊ လော့တိုလျှင် အလှော်ခက်” ဟူသော
 ကောင်းအတိုင်း ပွဲကိုင်ရခက်လေသည်။ ထိုလော့ပုတိုကလေးကိုဝင်
 ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက်ထိုင်၍ အားနှင့်လှော်လေလေ
 လော့က ရေထဲဝပ်ကာ တံ့ဆွဲလေလေနှင့် ခရီးကမတွင်လှ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်လော့ကလေးနှင့် လုပ်စားလာခဲ့သည်မှာ
 အမေတို့လက်ထပ်ကတည်းကဆိုတော့ ဝိုင်းစိန်မအသက်ထက်
 ကြီးလေသည်။ အဖေက ဝိုက်သမား၊ အမေက ငါးစိမ်းသည်။
 သည်ပုပ်ထဲက ပဲတစ်စေ့သာဖြစ်သော ဝိုင်းစိန်မကလည်း ဘာမှီလဲ။
 အမေက မီးယပ်သွေးဆုံးကိုင်ပြီး အိပ်ရာထဲလဲတော့ ခြောက်တန်း
 နှင့်ကော့င်းထွက်လိုက်ရကာ ချိန်ခွင်ကိုင် ငါးဝန်းရွက်ခဲ့ရသည်မှာ
 ဘာမှထူးဆန်းလှသည်တော့မဟုတ်။

ငါးစိမ်းသည်သက်တမ်း ခြောက်နှစ်ကျော်လေသောအခါ
 ဝိုင်းစိန်မ၏အသက် တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ကျော်ကာ နှစ်ဆယ်ထဲသို့
 ရောက်ခဲ့ပြီ။

မြို့ပြမှာဆိုလျှင်တော့ ထိုအရွယ်သည် ဝညာသင်တန်းသင်ဆဲ
 ကာလဖြစ်မည်မှန်သော်ငြား သူတို့တော့လော့ တောသဘာဝအရ
 မှာတော့ ထိုအရွယ်သည် အိပ်ထောင်ပြုသင့်သော အရွယ်
 ဖြစ်တော့၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ဆယ့်ခြောက်နှစ်မကလေးတွေက ကပ်မကြီး
ကပ်မကြီးနှင့် အပျိုကြီးစာရင်း အတင်းသွင်းလေတော့၏။
ကကယ်တော့ ဝိုင်းစိန်မအပျိုကြီး မဖြစ်ချင်ပါ။ မှီခိုသမျှ အပျိုကြီး
မှန်သမျှ မေးကြည့်ကြစမ်းပါ။ မှန်မှန်ကန်ကန်သာ ဖြေကြမယ်
ဆိုလျှင် အပျိုကြီးဖြစ်ချင်သူ တစ်ယောက်မှရှိမည်မထင်။ အခြေ
အနေ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့်သာ အပျိုကြီးဖြစ်နေခြင်းက
အမှန်ပင်။

ဝိုင်းစိန်မလည်း ထို့အတူပါ။ သားမှတ်မှတ် မယားမှတ်မှတ်
ပေါင်းသင်းလှုပ်ကိုင် ကျွေးမည့်သူလည်းဖြစ် ကိုယ်ကလည်း နှစ်သက်
သဘောကျနိုင်မည့်သူလည်းဖြစ်သည်ဆိုလျှင်တော့ ယူလိုက်ချင်
သေးတာပ ခုချက်ချင်း။

သို့သော် ထိုသို့သော်ကား အတော်ခက်သည့် သို့သော်ပါ။
ဗြူမှာတော့ ဘယ်လိုဖြစ်၍ ဘယ်လိုနေကြသည်ကို ကိုယ်နှင့်အလှမ်း
ကွာဝေးလှ၍ ဝိုင်းစိန်မ မသိ။ သူတို့တောမှာတော့ ယောက်ျားတွေ
အချိုးပြောင်းကုန်ကြပြီ။

ဣတ္ထိရွပ်ခဲ ဟူသောစကားသည် ဟိုးနောက်ခပ်လေးပေးမှာ
ကျန်ခဲ့ပြီ။ မိန်းမတစ်ယောက် ရုပ်ကလေးလှရုံနှင့် မပြည့်စုံတော့။
မိဘကလည်း အရေးကြီးသေး၏။ တယ်သ္မာသမီးလဲ၊ သူ့အဖေက
ဘာလုပ်သလဲ၊ လယ်ယာချောင်းမြောင်းရော ချီရဲ့လား စတာတွေ
ကလည်း အရေးကြီးပါသေး၏။

အင်းသူကြီးသမီးတို့၊ ပဲထောင်ပိုင်ရှင်သမီးတို့ဆိုလျှင်တော့ ဆိုစရာမရှိ။ အသံချဲ့စက်ပိုင်ရှင်သမီးဆိုလျှင်တော့ ပြောမနေနှင့်။ လိုချင်သူတွေ များလှ၏။

ဝိုင်းစိန်မတို့ကတော့ ရွယ်က အလှကြီးမဟုတ်သော်ငြား အသား ကလေးညိုညိုစိုစိုနှင့် မိန်းမပီသသော အဆက်အပေါက်နှင့် ရွာလယ်လမ်းမတွင် ဝိုင်းစိန်မလမ်းလျှောက်သွားလျှင် ကာလသား တွေမပြောနှင့်။ ဥပုသ်ဇရပ်ကပြန်လာသော ဘဘကြီးတွေအရွယ် တွေကပင် လည်ပင်းစောင်းအောင် ငေးရသည့် တောပန်းကလေး တစ်ပွင့်လည်းဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ . . . အဖေက ပိုက်သမားဖိုကြီး၊ အမေက မီးယပ် သွေးဆုံးနှင့် အိပ်ရာထဲပက်လက်၊ သူ့အောက်မှာ မောင်ငယ် ညီမ ငယ်တွေက သုံးယောက်ဆိုတော့ ကြီးမားလှသည့် သည်တာဝန်ကြီး ကို ဝင်ထမ်းမည့်သူက အရှားသားမတုတ်လား။ ဦးပြီးခပ်ပြီး နူးပြီး နပ်ပြီး အသင့်နှိုက်စားရုံ ထမင်းဝိုင်းလောက် ဘယ်သူကမှ စိတ် မဝင်စား။ ပြည်ပန်းညိုကလေးကတော့ ချီးရှားပါ၏။ သို့သော်။

မနေ့တုန်းက ကျွန်ကမာဘက်မှာ ချွဲတွေဖော်မတဲ့ဟူသော သတင်းစကားကို မစိန်သောင်းတစ်ယောက် အယ်ကနေဘယ်လို ကြားလာသည်မသိ။ ဖော်မည့်ချွဲတွေကလည်း အများကြီး။ လေးငါး ခြောက်ချွဲလောက် ရှိမတဲ့။ ကျွန်ကမာဘက်က ငါး အထိအမီ ကောင်းလှ၏။ အင်းချောင်းတွေဆိုလျှင်လည်း အခြားဒေသ

တွေထက် မက်ပက်စက်စက် အတွက်ကောင်း၏။ ငါးကြီး
ငါးကောင်းငါးသန့်တွေ များ၏။ သို့အတွက် ဖောက်သည်တွေက
အလှအသက်။

မက်မည်ဆိုလည်း မက်လောက်၏။ ငါးဖယ်ခွဲချင်း ယှဉ်မလား။
ငါးပြေမချင်း ယှဉ်မလား။ ငါးရဲ့ချင်း ယှဉ်မလား။ လာမစမ်းနှင့်။
ခံသွားရမည်။ ထို့ကြောင့် ထိုချွဲတွေက ထွက်လာမည့် ငါးတွေပုစွန်
တွေ အားလုံးကိုသာ တစ်ဦးတည်းဖောက်သည်ရခဲ့လျှင် မက်
လောက်သော ငွေကြေးအမြတ်အစွန်းက ကိန်းနီးသေ။

ဒါတွေကို ရှစ်စပ်ကလည်ခဲ့သော မစိန်သောင်းတို့က ချွဲပိုင်ရှင်
ဘယ်သူလဲ၊ ချွဲပိုင်ရှင်ဟာ ငါးပိုင်၊ ပုစွန်ပိုင်တွေနှင့် ငွေကြေး
အနှောင်အဖွဲ့ ရှိသူလား။ မရှိဘူးဆိုလျှင် ထိုချွဲပိုင်ရှင်ကို ဘယ်သူက
အညွှာကိုင်နိုင်သလဲဆိုတာ စုံစမ်းတော့၏။ အညွှာကိုရှာသော်
ပိုင်းစိန်မကို မြင်လေ၏။ ဟုတ်သည် အညွှာကိုကိုင်၍လှုပ်သော်
အသီးမကြော့ ခံနိုင်မည်လော . . . ။

တကယ်တမ်း ပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ မစိန်သောင်းတို့နှင့်
ပိုင်းစိန်မ တန်းမဟုတ်ပါ။ မစိန်သောင်းတို့ မညီမြတ်တို့ မစိုးတင့်တို့
ဆိုတာ သူတို့ရွာတစ်ကြောမှာတော့ ဇော်တွေပ။ ခေါင်တွေပ။
အရင်းအနီးများများ ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်လေသဖြင့် အင်းလောက
ငါးကန်လောကတွင် ပြိုင်စံရှားတွေပေပ။

ငါးစေ့၊ ပုစွန်စေ့တွေကလည်း သိတော်မူကြသည့်အတိုင်း
ကောင်းကင် လေမိနေသည့် လေတံခွန်တွေလို မြေပြင်ပေါ်

မြန်မာကျစတမ်း တလူလူ တလွင့်လွင့် မြင့်ချင်တိုင်းမြင့်နေသည် မဟုတ်လား။ သည်တော့ ခေါင်းတစ်ရွက်စာ လင်ပန်းတစ်ချပ်စာ အရင်းအနှီးသည်ပင် အံ့ဩဖွဲ့ပင် ကောင်းသေး။ သောင်းဂဏန်းက ပြေးမလွတ်ပါလား။

ထိုအခါ ဇလုံပက်ကလေး လင်ပန်းစုတ်ကလေးတစ်နိုင်စာ ရောင်းနိုင်ဖို့ အရင်းအနှီးသည် ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုးသမားကလေး တွေအဖို့ မဟာတာဝန်ကြီးပါပင်။

ဝိုင်းစိန်မသည် ဟောဒီ သရွက်သွတ်နှင့် ဝါးခယ်မြစ်တစ်ကြော ရှိ အင်းအိုင်၊ ချောင်းမြောင်း၊ ရိုးချောင်းတပ်မကျန် ဘဝန်းပိတ် ဒိုင်းဝန်ခတ်၊ ပိုက်ချ၊ ချွံဖော်၊ ငါးဖျားတံချ၊ ကွန်ပစ်၍ ရုလာသမ္ဘ ငါးပုစွန်တို့ကို လက်ငင်းဝယ်တန်တာဝယ်၊ ရင်းနှီးသူများဆိုလျှင် ခေါက်ပြန်ချေယူ၍ မြို့ကစေးကလေးမှာ လက်လီရောင်းချပြီး ဝမ်းစာရှာနေရသူ ဖြစ်လေရကား။ ယခုကဲ့သို့ မစိန်သောင်း ပြောသော ချွံကြီးလေးငါးခြောက်ချွံဖော်၍ ရုလာသမ္ဘသော ငါး ပုစွန်တို့ကို အဘယ်သို့ လက်လွှဲငွေချေ ဝယ်ယူနိုင်ပါမည်နည်း။

မစိန်သောင်းတို့လို လက်ကြီးသမား လည်လည်ဝယ်ဝယ် ရှိသူ များက တစ်နေ့ရာဂဏန်းထောင်ဂဏန်းလောက်ဆို စိတ်မဝင်စား။ ထောင်ကြီးဂဏန်း သောင်းဂဏန်းလောက်သာ စိတ်ဝင်စားသူတွေ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယခုကိစ္စကို လက်လွှတ်မခံနိုင်။

ဒါပေမဲ့ ဝိုင်းစိန်မကို အရာသွင်းပြီး စပ်တူထက်ဝက်စားပေး ကာ ခေါ်လာရသည်မှာ ဘာအတွက်နည်း။ ဝါကို ဝိုင်းစိန်မ သဘောမပေါက်။

သို့သော် ဆွဲပိုင်ရှင်က ကိုအောင်ပွင့်ဟု သိလိုက်ရချိန်မှာတော့
ခပ်ရေးရေး သိလာခဲ့ပြီ။ ကိုအောင်ပွင့်သည် ဝိုင်းစိန်မ၏ အချစ်
ပန်းကို ဆွတ်လှမ်းနမ်းကြူးရန် ကြိုးစားနေသော ကြာကန်ရွာ
အထက် ကံ့ကမာရွာမှ လယ်သမား၊ ဆောင်းသမား လူဖို့သိုးကြီး။

ညီမငယ်ကလေးနှင့် အမေမုဆိုးမကြီးကို ရိုးရိုးသားသား
ရွာဓမ္မကျေးမွေးနေသူလည်း ဖြစ်၏။ လယ်ဧက နှစ်ဆယ်ခန့်ကို
သူရင်းငှားနှစ်ယောက်နှင့် ဖိဖိစီးစီး လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်ပြီး သူတို့
မြစ်ဖိုးတစ်လျှောက် ဆွဲပေါင်းဆယ်လေးငါးဆွဲချထားကာ နှစ်ရေ
သုံးရေတစ်ခါ ဆွဲဖော်၍ . . . ။

ဝင်ငွေကောင်းနေသူလည်း ဖြစ်၏။ ထိုကိုအောင်ပွင့်သာ
ဆွဲတွေဖော်မှာ အမှန်ဆိုလျှင် ဝိုင်းစိန်မအဖို့ ငွေအရင်းအနှီးအတွက်
ပူစရာမလို။ ခေါက်ပြန်ဆွေပေး၍ ယူရောင်းရုံသာမဟုတ်လော့ . . ။

သို့သော် ခက်တာတစ်ခုက ဆွဲက တစ်ဆွဲတည်းဖော်မှာမဟုတ်
တော့ စဉ်းစားစရာပင်။ ယခင်ယခင်တုန်းကတော့ ဆွဲတစ်ဆွဲဖော်ပြီး
ရလာသမျှ ခတ်လှေပေါ်တင်၍ ကိုယ်တိုင်ခတ်လာပြီး ဝါးခယ်မ
စေ့သို့အလာ လမ်းခုလတ်တွင်စောင့်ကာ စေ့ကောက်လေ့ရှိသော
ဝိုင်းစိန်မထံ ဆွဲနံ့တွယ်ပေးပြီး ပြန်လေ့ရှိမြဲဖြစ်၏။

ဆွဲတစ်ဆွဲဖော်၍ ရလာသော ငါး ပုစွန်ဆိုသည်မှာ မိလာသော
ဆတ်ထုပ်၊ ဘေးကြား၊ ငါးဖယ်အောင်း၊ ငါးနုသန်၊ ငါးသစ်တုံး၊
ငါးမြေထိုး၊ ငါးမြေကုားတို့ကို လိုက်၍ နှစ်သောင်းသုံးသောင်းဖိုး
အထိ ရှိကတ်သည်။ ထိုမျှငွေကိုပင် အပြည့်အဝမချေနိုင်သော

ဝိုင်းစိန်မက ရောင်းပြီးချိန် နောက်တစ်နေ့မှ ငွေချေနိုင်ပါ၏။
ကိုအောင်ပွင့်ကလည်း ယုံကြည်လက်ခံမြဲ ဖြစ်ပါ၏။

ယခုတော့ ဖော်မည့်ချွဲက တစ်ချို့တည်းမဟုတ်။ သိန်းဂဏန်း
အထက်မှာ ရှိလိမ့်မည်ဖြစ်သော ထိုငါး ပုစွန်တို့၏ တန်ဖိုးကို
ဝိုင်းစိန်မ တာဝန်မယူနိုင်ပါ။ မယူရဲပါ။ ကိုအောင်ပွင့်က ပေးသည်
ထား၊ ယုံသည်ထား၊ သည်လောက်အထိတော့ အခွင့်အရေးမယူသင့်
မယူကောင်းဟု ဝိုင်းစိန်မ ခံယူထားပါ၏။ အပျိုမတစ်ယောက်၏
ဂုဏ်သိက္ခာက ရှိသေးသည် မဟုတ်လော့။ ထိုအခါ မစိန်သောင်းက
ငွေကြေးကိစ္စ သူ့တာဝန်၊ ဝိုင်းစိန်မက ကိုအောင်ပွင့်ရဲ့ ကျန်တွေ
ရအောင် တာဝန်ယူ၊ အမြတ်က တစ်ယောက်တစ်ဝက်ဟု ကမ်းလှမ်း
လာလေသောအခါ . . . မက်လောက်စရာပါပေ။

ဗလကောင်းကောင်း ဂင်တိုတို အသားညိုညိုနှင့် ကိုအောင်ပွင့်
သည် တကယ်တော့ အရှုပ်ဆိုးသည့်စာရင်းထဲမှာ သွင်းသော်ရ၏။
ပြီးတော့ အသက်က သုံးဆယ်တော့ နည်းနည်းကျော်လိမ့်မည်။
ထို့ကြောင့်လည်း ကိုအောင်ပွင့်ကို လက်တွဲရန် ဝိုင်းစိန်မနောက်တွင်
နေခြင်းမဟုတ်လား။

တကယ်တော့ ဝိုင်းစိန်မတို့အရွယ်သည် သစ်ရွက်လှုပ်တာ
ကိုပင် ရယ်ချင်သည့်အရွယ် မဟုတ်တော့သော်လည်း စိတ်ကူး
တော့ ယဉ်ချင်ပါသေး၏။

ငွေသစင်ပွင့် မဟုတ်သော်ငြား ပင်မြင့်မှာတော့ နေရာယူချင်
ပါသေး၏။ သူနှင့် ကိုအောင်ပွင့်တို့အကြောင်း ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းနှင့်

အထဲခတ်မိသော မစိန်သောင်းတို့၊ မညိုမြတို့၊ မစိုးတင့်တို့ ကတော့ . . . ။

“ဝိုင်းစိန်မနေဘဲ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့၊ ရုပ်ချောတာက ပဲ့စားလို့မရဘူး သိရဲ့လား။ ညည်းမှာ ဘာကျောထောက်နောက်ခံ သောင်သောင် သာသာ ရှိလို့လဲ”

“ဟိုက လယ်နဲ့ချောင်းနဲ့၊ အိမ်ကြီးရခိုင်နဲ့၊ နိုးစိုးသားသားကြီး ကို မူမနေနဲ့ ကောင်မရဲ့။ ဒါမျိုးတွေ့ဖို့ လွယ်မှတ်လို့” ဟု ဘေးတီး ပေးတတ်ကြသော်လည်း ဝိုင်းစိန်မ စိတ်ဆုံးဖြတ်၍ မရနိုင်သေး။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ အဖေတို့အမေတို့ အတွက်ပါ အဆင်ပြေနေ တွေး၍ ခေါင်းညိတ်မည်ကြံမိသေး၏။

သို့သော် . . . လူပုံက စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာ တစ်စက်မှမရှိ။ ဝိုင်းစိန်မနဲ့တွေ့တိုင်းလည်း ရင်ခုန်ချင်စရာ စကားတစ်ခွန်းမှမပြော။ သူ့ရွာလာသည့်အထဲက ကောင်းပေ့ ကြီးပေ့ဆိုသည့် ငါးရုံကြီးများ၊ ပုစွန်တုပ်ကြီးများ၊ ငါးဖယ်ခုံးကြီးများကို သီးခြားဖယ်ကာ-

“ဒါက ငါသက်သက်ပေးတာဗျ၊ ကုန်ချိန်ထဲမထည့်နဲ့ နင့်အဖေ၊ အမေတွေ စားဖို့”

ဟု တိုတိုပင်ပြောကာ ဝိုင်းစိန်မလှေ့ဝမ်းထဲ ပစ်ထည့်ပေး သွားတတ်တာကလွဲလို့ ဝိုင်းစိန်မမျက်နှာ ဖူးဖူးကလေးကို မြတ်မြတ် နိုးနိုးငေးတာကလွဲလို့ အထွေအထူးမဆိုတတ်ရှာသော ကိုအောင်ပွင့် သည် ဝိုင်းစိန်မ စိတ်ကူးအိပ်မက်ထဲက မင်းသားကလေးနှင့်တော့ အပုံကြီး ကွာဝေးနေပါသေးသည်။

“ဒီမှာ မြေကြေးပုံ . . . ဂုဏ်တံတိုင်း၊ ငွေတံတိုင်းတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ခြားထားပါစေ၊ ဓားတောင်ကိုကျော်ရကျော်ရ မီးပင်လယ်ကိုဖြတ်ရဖြတ်ရ ကိုယ်ချစ်တဲ့မင်းဆီကို အရောက်လာခဲ့ မယ်ဆိုတာ ယုံလိုက်စမ်းပါ မြေကြေးပုံ။”

ဟော ဟို ကောင်းကင်ပေါ်က လခြမ်းကလေးကို လှေကလေး လုပ်ပြီး စီးခွင်ပါတယ်လို့ မင်းကပူဆာခဲ့ရင် မရရအောင် ဆွတ်ခွေပြီး ဟောဒီချောင်းကလေးထဲမှာ မင်းစီးဖို့ လောင်းကလေး လုပ်ပေး ပါမယ် မြေကြေးပုံ”

စသဖြင့် ဟုတ်တာ မဟုတ်တာ အသာထား၊ ဖြစ်နိုင်တာ မဖြစ် နိုင်တာ အသာထားလို့ စကားလုံး အနုအရှုတွေ ဝေဆာခွဲခွဲ တတ်သော ဓာတ်စက်ထဲက ပြဇာတ်မင်းသားကလေးလို့ လူမျိုးကို စိတ်ကူးယဉ်ချင်ပါသေးသည်။

သူတို့ ရွာကလေးမှာ သာဓေး၊ နာဓေးရှိတိုင်း ဓာတ်စက် လာဖွင့်လှေခွိုသူ အောင်မင်းစိန်ကို ဖျတ်ခနဲသွား၍ သတိရမိလိုက် သေးသည်။ လူပုံ ပြုခွဲခွဲ၊ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်ကို မညွတ်တမ်း ဝတ်၍ စီးကရက်ဖွားနေပုံကလေးကိုက ရင်ခုန်ခွင်စရာ ကောင်းလှ သည်။

ဓာတ်စက်ပိုင်ရှင်၏ သားဖြစ်ပြီး လူငှားမထားဘဲ ကိုယ်တိုင် လိုက်၍ ဖွင့်ပေးလေ့ရှိ၏။ သူ့ဓာတ်စက် ပိုင်းစိန်မတို့ ရွာကလေးထိပ် ချောင်းဝရောက်သည်နှင့် တစ်ရွာသားအချစ်က ပိုပါတယ်တို့၊ အမေဆူရင် ငါ့ဆီပြေးခဲ့တို့၊ ဟောဒီရွာ တစ်ရွာလုံး ဒီသူငယ်မ အလှဆုံးတို့၊ နေဝင်အိုန်တိမ်တောက်တဲ့အခါတို့၊ ဖွင့်၍ ရွာရွေ့

ချောင်းကလေးထဲဝင်လာလျှင် ဝိုင်းစိန်မတို့ အပျိုတစ်စုတို့ ညှုတ်တု
ပြုံးကာ ရင်ခုန်ကြရသည်။ သူ့ထက်ငါ အလှပြင်ကြရသည်။

ညကျလျှင် အလှအပဆုံးတွေပြင်ပြီး အောင်မင်းစိန်
ဓာတ်စက်ဖွင့်သည့်အနားသွားကာ လက်ဖက်ပန်းကန်ပဲ ချတော့
မလိုလို၊ ဓေ့ခွေးကြမ်းအိုးပဲ ချတော့မလိုလို၊ ဆေးလိပ်ခွက်ပဲ
ပေးတော့မလိုလိုနှင့် လူလုံးပြုကြဦးမည်။ ထိုအခါ အောင်မင်းစိန်က
ဦးကရက်ကို ထောင်းထောင်းထအောင်ဖွားပြီး မှက်စိမေးကာ ဝီဒီယို
ကားထဲက နံပိန်မင်းသားစတိုင်နှင့် “ကျေးဇူး . . . ကျေးဇူး” ဟုများ
အပြောခံရလျှင် ထိုအပျိုမ တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဟု ဆိုတတ်
ကြသေး၏။

သို့သော် အောင်မင်းစိန်ကတော့ သူတို့လို ငါစိမ်းသည်မလေး
များကို စိတ်ကူးပါမည်လော . . . ရွာကို ရောက်သည်နှင့် “ဇမ္ဗူထွန်း”
ဟု သင်္ဘောဆေးနှင့် အော်လံခွက်ကြီးနှစ်ခုမှာ ထင်ထင်ရှားရှား
ရေးထားသော ဟွန်းကြီးနှစ်လုံးကို အမြင့်ဆုံး ကုတ္တီပင်ကြီးပေါ်တင်
ရေခင်းသံ ပဏာမတီးလုံးခွေ ကက်ဆက်ထဲထည့်ပြီးတာနဲ့ စိတ်ချ
ရတဲ့ ရွာခံကာလသားလက်ထဲ စက်ကိုထိုးအပ်ကာ ရွာမှာအချမ်းသာ
ဆုံး ဝီဒီယိုရုံပိုင်ရှင်ဇော်သမီး ရှစ်တန်းနှစ်ခါကျ ကောင်မလေးဆီ
အခစားဝင်နေခဲ့ပြီ။

အင်းပေါ်လေ လူဆိုတာ ကိုယ်ကသာဘာမှမဟုတ်ပေမယ့်၊
အပြင့်ကိုမှ မှန်းချင်သည့်အမျိုးမဟုတ်လား။

“ဟင်း... တို့ကလဲ အရေးမလုပ်ပေါင်၊ သူက တို့ကို မကြိုက်ပေမယ့်၊ တို့ကို ကြိုက်တဲ့သူတွေကလဲ ဖို့ပဲ၊ ဖို့ပဲ။”

ဟု မခံချင်စိတ်ကလေးနှင့်တွေးပြီး လှေကို တအားကြိုး၍ လှော်သည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ဝိုင်းစိန်မ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး ညည်းနယ်အေး”

လှေဦးမှ မစိန်သောင်းက လှမ်း၍ဖော်၏။ ဘယ်နယ်... မအော်ဘဲနို့မှာတုံး၊ သူတို့ လှေကလေး ကိုအောင်ပွင့်တို့ ဖော်လက်စ ချုံကိုရောက်၍ လှေကိုကပ်အံ့ဟု မစိန်သောင်းက ချုံတိုင်ကို လှမ်းတိုင်ကာ လှေဦးကြီးချည်မည်လုပ်တုန်း လှေပဲ့မှ စိတ်ကူးဆိုင် ရာတွေ စိတ်ကူးလာသော ဝိုင်းစိန်မက ကြိုး၍ချည်းလှော်နေသဖြင့် မစိန်သောင်းခမျာ ရေထဲထိုးကျတော့မလို ဖြစ်သည်မဟုတ်လော။

ထိုအခါ ကိုအောင်ပွင့်ရော ချုံဖော်ကလုပ်သမားများပါ ဝိုင်းရယ်ကြတော့၏။ ဟုတ်သည် သူတို့ ဇုက္ကန်ရွာကလေးကနေ တရွေ့ရွေ့လှော်လာခဲ့ကြရာ ကြာကန်ရွာလေးကိုရောက်တော့ ညနေစောင်းပြီ၊ ကြာကန်ရွာကိုကျော်ပြီးလျှင် တစ်တောင်ဆစ်ချိုး ဖြစ်ကွေ့ကြီးဆီ ရောက်၏။ ထိုဖြစ်ကွေ့ကြီးထဲမှာ ကံ့ကမာ ရွာ ကလေးရှိသည်မဟုတ်လော၊ ညနေ ရေအကျတွင် ချုံဖော်ကြမည်၊ ရုလာသော ငါးပုစွန်များကို ဝိုင်းစိန်မတို့၊ အမျိုးတူရာရွေးမည်၊ ချိန်တွယ်ယူရမည်၊ ပြီးလျှင် ရွာအရောက်ပြန်လှော်ရပေဦးမည်။

မိမိတို့ရွာပြန်ရောက်လျှင် ငါးပိုင်ကြီးတွေမှာ သွင်းသင့်တာ သွင်း၊ အရွင်လှောင်သင့်တာလှောင်နှင့် ရွေးဟယ်၊ ဆယ်ဟယ်။

ချိန်ဟယ်၊ တွယ်ဟယ်နှင့် သန်းခေါင်ကျော်တောင် မပြီးနိုင်အောင်
ကလုပ်ရွပ်ကြရဦးမည်။

ဒါတွေကို မတွေးတော့ မပူပင် မကြောင့်ကြဘဲ ဘာမဟုတ်
သည့် ကိစ္စတွေ စိတ်ကူးလာမှန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်သိနေသော
ဝိုင်းစိန်မက ရှက်ရှက်နှင့်

“အစ်မသောင်းစိန်ကလဲ ရောက်ရင်လဲ ရောက်ပြီ မပြောဘဲနဲ့”
ဟု ရှက်ရမ်း ရမ်းလေသောအခါ -

“အလိုတော်... ဝိုင်းစိန်မ ညည်းစိတ်မှန်ပါသေးတယ်နော်
... ဟောဒီမှာ ညည်းအဆတ် ကိုအောင်ပွင့်ကြီး၊ ဆွဲဘေးကလေး
ပေါ်မှာထိုင်လျက်သား တွေနေရတဲ့ဟာ ငါကရောက်ပြီလို့များ
သတိပေးရဦးမတဲ့၊ ညည်းနော် ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး...”

“အဲဒါသာကြည့်တော့ မောင်အောင်ပွင့်ရေ ဝိုင်းစိန်မတို့များ
တံ့ကမာကိုသာ လာရမယ်ဆိုကတည်းက စိတ်နဲ့လူ့ ကပ်တော့တာ
မဟုတ်ဘူး၊ မောင်အောင်ပွင့်ကပဲ ကြည့်ပြောပေတော့ဟေ့”

ငါးစိမ်းသည်ပီပီ ကက်ကက်လန်အောင်လည်းပြော ဝိုင်းစိန်မနဲ့
ကိုအောင်ပွင့်နဲ့လည်း ချည်ပြီးတုပ်ပြီးသားဖြစ် သူနဲ့ ကိုအောင်ပွင့်
နဲ့လည်း ပြောမနာဆိုမနာသဘောမျိုး ရင်းနှီးမှုလည်းရအောင်
ပြောတတ်ပါပေသည်။

သူ့အဖြစ်သူ သတိထားမိပြီး ရှက်နေသော ဝိုင်းစိန်မက သူ
ဘေးကပ်လျက် လှေပေါ်မှ သူ့ကို ပြုံးမြဲမြဲကြီးနှင့်ကြည့်နေသော
ကိုအောင်ပွင့်ကို မဲပြီးလုပ်မိလုပ်ရာ လျော်တက်နှင့်ရေကိုကော်ပြီး
ပက်ထည့်လိုက်ရင်း -

“သွား. . . မသာကြီး မကောင်းဘူး”

“ဟောဗျာ ဟောဗျာ. . . ကျွန်က ဘာလုပ်လို့တုံး”

ဟု ဆိုပြီး လက်ကာကာ ခြေခါခါနှင့် ရှုတ်တရက်ထ၍ အရှောင်တွင် လှေလှေ၍ ရေထဲသို့ ဝန်းခနဲ ပြုတ်ကုသွားသောအခါ ဝိုင်းစိန်မရော၊ မစိန်သောင်းရော၊ အလုပ်သမားတွေရော ဝိုင်း၍ ရယ်လိုက်သံသည် အိပ်တန်းတက်စ ငှက်အပေါင်းတို့ကိုပင် လန့်၍ ပြေးစေတော့၏။

ရေကျပြီး ချွဲကို ယင်းတွေပတ်၍ကာပြီး ချွဲကိုင်းများကို ကမ်းစပ်ပေါ် ပစ်တင်ပြီးချိန်မှာတော့၊ ငါးပတ်တွေ ငါးရဲ့တွေ၊ ငါးဖယ်တွေ တဝန်းဝန်းထခနဲနေကြပြီ။ ကွန်နှင့်အုပ်သူကအုပ်၊ ဝိုင်း ဝန်းနှင့်ကော်သည့်သူကကော်၊ ရေထဲဝပ်၍ စမ်းသည့်သူစမ်းနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြပြီ။

“ပုစွန်တုပ်ကြီးတွေ တော်တော်ထိမယ်ဟေ့၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးတွေ စမ်းမိတာကြမ်းနေတာပဲ” ဟု အော်သူကအော်. . .

ချွဲအောက်ခြေမှာ ငါးဝက်မရော ငါးချောက်ဖားတွေပါ အများ ကြီးဟေ့ နင်းမိတာ”

ဟု ဆိုသူဆိုကြသောအခါ ဝမ်းသာပီတိစိတ်ဖြင့် ဝိုင်းစိန်မက ကိုအောင်ပွင့်ကို လှမ်းကြည့်သည်. . . မသာကြီးကတော့ ဝိုင်းစိန်မ ကို ရှိသည်မထင်၊ ချွဲထဲက ငါးတွေကိုဝေးရင်း သဘောတွေကုနေ တော့၏။

အားမလိုအားမရဖြစ်ကာ ကိုယ်တိုင်ဝင်၍ ခိုင်းဝန်းနှင့် ထိုးထိုး
ကော်နေသော ကိုအောင်ပွင့်ကိုကြည့်၍ -

“မမလေး ထမိဖိုး ကြီးစားလိုက်ပါဦး ကိုအောင်ပွင့်ရေ” ဟု
အလုပ်သမားတွေက ဝိုင်းအော်လေသောအခါ အစ်မစိန်သောင်း
က ဝိုင်းစိန်မကို လှမ်းကြည့်၍ပြော၏။ ဝိုင်းစိန်မကတော့ ကြက်သီး
ဖွေးဖွေးထ ရှက်သွေးသွေးထွေးကြွရင်း ပီတီတွေဝေနေတော့၏။

ရေပြန်မတက်မီ ရေဦးပြန်၍ မလည်မီမှာပင် လူအင်အား
ကောင်းလှသဖြင့်၊ ချုံခြောက်ချုံ ဖော်၍ပြေးသွားပြီ၊ ရလိုက်သည့်
ငါတွေ၊ ပုစွန်တွေမှာလည်း ဖွေးဖွေးလှုပ်။

နေဝင်သွားခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာခဲ့ပြီမို့ မြစ်ရိုးတစ်ခွင်မှာ
မှောင်ရီပုဝဲ၊ အရိပ်မည်းတွေ စိုးမိုးနေပြီ၊ လှေကလေးတွေပေါ်တွင်
တော့ မီးတိုင်ခွက်ကြီးတွေကို မီးစာရှည်ရှည်ထုတ်၍ ထွန်းထားလေ
သဖြင့် မီးရောင်တွေက မြိုင်နေအောင်လင်းတော့၏။

ထိုမီးရောင်အောက်တွင် တဖျပ်ဖျပ်ခွန်၊ တဆတ်ဆတ်တုန်
နေသော ငါတွေ ပုစွန်တွေကိုကြည့်ပြီး ကိုအောင်ပွင့်တစ်ယောက်
အုတွေပြောနေ၏။

“ကိုအောင်ပွင့်ရေ ကျုပ်တို့ ကြီးကြီးစားစား ဖမ်းပေးတယ်နော်၊
ချမ်းတယ်ဗု သီလား ပဟီးပဟီး”

“သွားလေကွာ . . . သွားသွား ဦးရေ သုံးလုံးယောက် ဆွဲလကွ
. . . တစ်ယောက်ယောက်က မီးဖိုပြီး ပုစွန်တုပ်လေးငါးကောင်

မီးဖုတ်လကွာ . . . လှေဦးခေါင်းထဲမှာ ဆားထုပ်နဲ့ သံဝရာသီး ပါသကွ”

ဟု စေတနာ ဒုလဟောနှင့်သဘောကောင်းသောအခါ ဝိုင်းစိန်မ၏ မျက်စောင်းက နီကျင်ကျင် မီးရောင်အောက်မှာပင် ကိုအောင်ပွင့်ဆီ ဖျတ်ခနဲ ပြေးဝင်လေ၏။ ထိုအခါကျမှ -

“ဟော့ကောင်တွေ မင်းတို့ဘာသာ အချမ်းပြေလုပ်ကြကွာ ငါ မပါဘူး” ဟု ကပျာကယာပြော၏။

ထိုအခါ “ကြောင်တော့ သေမသေမသိဘူးဟေ့ . . . ဆင် ကတော့ စင်းစင်းသေပါပြီကွာ” ဟု တစ်ယောက်ကဆိုသော် နားလည်သဘောပေါက်စွာ အားလုံးက ဝိုင်း၍ ရယ်ကြပြန်၏။

ရေထဲမှာ ခြောက်နာရီလောက်စိန်၍ ငါးတွေပမ်းနေရသော ကိုအောင်ပွင့်တစ်ယောက် မည်းရုံမက ပြာ၍နှမ်းနေပြီ၊ တခိုက်ခိုက် လည်း တုန်အောင်ချမ်းနေပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် ငါးကျည်းသပ်သပ်၊ ငါးခူသပ်သပ်၊ ငါးရုံ သပ်သပ် ရွှေ့ဆယ်နေသော ဝိုင်းစိန်မဆီက “အမလေး . . . အမေ” ဟု အလန့်တကြားအော်သံ ထွက်လာလေ၏။ ငါးကျည်းစူးသွား သော လက်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခါကာ တအင်းအင်းညည်းညူနေချိန်မှာ တော့ ဝိုင်းစိန်မ၏ လှေကလေးပေါ်သို့ စွေ့ခနဲ ကိုအောင်ပွင့် ခုန် တက်လာခဲ့ပြီး “ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ” ဟု စိုးရိမ်တကြီး မေးရင်း အနားကပ်သွားသည်။

“ဟို . . . ဟို ငါးကျည်းစူးလို့” ဟု ငိုမဲ့မဲ့ ချိန္နဲ့့့့ပြောရင်း သူ့လက်ကလေးကိုပြင်း။ ငါးစိမ်းသည်မပဟာ၊ ငါးကျည်းစူးတာ ဆန်းတာမှမတုတ်တာ၊ ဘာအခုမှ အပြစ်သည်းနေတာလဲ” ဟု အပြစ်တင်မစောသင့်ပါ။ နွဲ့ခွင့်ရသည့်အခါ၊ မူခွင့်ရသည့်အခါ စူခွင့် ရသည့်အခါ နွဲ့ကြ၊ မူကြ၊ စူကြသည်မှာ မိန်းမတို့၏ အခွင့်အရေးပါ။

ငါးညှိတွေနဲ့စော် . . . ငါးအကြေးခွံတွေ ဒလိမ်းထိုးနေသော ဝိုင်းစိန်မ၏လက်ညှိုးကလေးကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူပြီး၊ ပါးစပ်ထဲဆွဲယူ ထည့်ကာ အဆိပ်ပါသောသွေးတွေကို စုပ်ယူနေသော ကိုအောင်ပွင့် ကို မျက်လုံးကလေးမှေးစင်းပြီး ရင်တွေတဒိုင်းဒိုင်းခွန်နေသော ဝိုင်းစိန်မက ကေးလူးတွေ အထူးပင်တင်၏။

ရေထဲ၊ နေထဲ နေရပါများ၍ ဆံပင်တွေက နီကွင်ကွင်၊ အင်္ကျီ မပါသောရင်အုပ်ကြီးက ကြွက်သားအဖု အဖုနှင့်ထုထုပြီး ခရာချင် ခရာ။

စူးစူးသော မျက်ဝန်းအစုံတ ဝိုင်းစိန်မကို ကရုဏာသက်စွာ၊ ချစ်မြတ်နိုးစွာ ထေးရီနေကြ၏။ တစ်ခါစူးမိလျှင် တစ်ရေတက်၊ တစ်ရေကျ၊ အဆိပ်တက်သော ငါးကျည်းစူးသောကြောင့်၊ တစ်စစ်ကိုက်ခဲနေသော ဝိုင်းစိန်မ၏ လက်ညှိုးကလေးသည် ကိုအောင်ပွင့်က သုံးလေးငါးခါ စုပ်၍စုပ်၍ ထွေးပစ်သောကြောင့် အဆိပ်တွေကုန်သွား၍လော။

ဒါမှမဟုတ် . . . နွေးထွေးသော အာငွေနှင့်ထိတွေ့လိုက်ရ ၍လော . . . ဒါမှမဟုတ် . . . ကိုအောင်ပွင့်၏ မေတ္တာကရုဏာနှင့်

ယုယဝိုက်ထွေးမှုကြောင့်လော့ မပြောတတ်တော့၊ ချက်ချင်း သက်သာသွားခဲ့ပြီ။

“ဘိုး . . . လွတ်ပါ” အသံတုန်တုန်ကလေးနှင့်ပြောရင်း လက်ကလေးကို အသာဆွဲယူ၏။ ကိုအောင်ပွင့်က ဘေးဘီကို အသာဝေ့ဝိုက်ကြည့်သည်။ မစိန်သောင်းနှင့် လူငှားများ ချွဲ၏အခြားတစ်ဖက်တွင် ငါးတွေ ပုစွန်တွေ ငွေ့ဆယ်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။

အစင်းစင်းအကန့်ကန့် ယင်းချပ်များကို ဖြတ်သန်းလာသော မီးရောင်သည် ဝိုင်းစိန်မ၏ ပူးရွဲနေသော မျက်နှာကလေးပေါ်မှာ လာ၍ ထင်နေ၏။

ရှက်သွေးဖြန်းနေသော အချစ်စိတ်ဖြင့် ထုံဖွမ်းဖွေးမြဲနေသော အဖို့မတစ်ယောက်၏ မျက်နှာကလေးထက် လှပသောအရာသည် ကမ္ဘာကြီးမှာ ဘယ်အရာကမျှ တုယှဉ်နိုင်မည်မဟုတ်။

ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ ဝိုင်းစိန်မ၏ လက်ကလေးကို သူ့ဘက်ဆွဲယူလိုက်လျှင်၊ ခပ်ယိုင်ယိုင်ဖြစ်နေသော ဝိုင်းစိန်မ၏ ကိုယ်လုံးကလေးက ရင်ခွင်ထဲ ဧွေ့ခနဲ ပြိုဆင်းလာခဲ့၏။

“မသာကြီးနော်” ဟု ကြိမ်ဆဲလိုက်သော ဝိုင်းစိန်မ၏လေသံသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ပယောဂကြောင့် တုန်ရီလှိုက်မောနေ၏။

မည်းညစ်ညစ်ရင်ခွင်ကြီးသည် ရွံ့စော်၊ ငါးညှိစော်နံ့လျက် ရှိသည်။ သို့သော် ဖြူစင်သော ရိုးသားသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏ အဟုန်ကြောင့် ဝိုင်းစိန်မ၏စိတ်ထဲတွင် မွှေးရနံ့ဖြင့် ထုံအီးနေသည်ဟု ထင်မိပြီ။

ဟုတ်သည် . . . အရောင်အသွေးတူသော

ငှက်တို့သည် တစ်ကိုင်တည်းနားကြသည် မဟုတ်လား။

ရုပ်းထွက်ရန် စက်စက်ခဲပါဘိ

ညနေစောင်းပြီဖြစ်၍ ဝင်လုဆဲနေရောင်ခြည်သည် မြစ်ပြင်ကို နိုက်ခတ်ပြီး သဘောပေါ်သို့ ရောင်ပြန်ဟပ်လျက် မှီသည်။ ခပ်ဝေးဝေးဆီ၌ ပင်လယ်ကူးကုန်တင် သင်္ဘောကြီးများသည် ရေလည်တွင် ကျောက်ချထားသော သံဗောဇိုင်းကြီးများတွင် ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ရုပ်နားလျက်ရှိသည်။

သေးငယ်လှသော အပြုံးနှစ်ခွနှင့် စက်တပ်သမ္ဗန်ကလေးများသည် ဟိုဘက်ကမ်းမှသည်ဘက်ကမ်း၊ သည်ဘက်ကမ်းမှ ဟိုဘက်ကမ်းသို့ ခေါက်တုံလူးလာ စင်ရော်ငှက်ကလေးများပမာ ကူးခပ်သွားလာနေကြသည်။

သင်္ဘောပေါ်တွင်တော့ ခရီးသည်များ ဆူညံစွာ လှုပ်ရှားသွားလာပြောဆိုနေကြသည်။ နှစ်ထပ်သင်္ဘော၏ အပေါ်ထပ်တွင် နေရာယူထားသည်မို့ လေကတဖြူဖြူနှင့် နေ၍ကောင်း၏။ ရန်ကုန်ဘုရားဖူးအဖွဲ့သည် သင်္ဘောပိုင်းဘက်တွင် နေရာယူထားပြီး ဖြီးနိတို့ မိသားစုတေးတွင် ကိုညိုတို့မိသားစုနှင့် ရွှေဖောင်တို့မိသားစု ရှိသည်။ သူတို့နှင့် မျက်နှာဆိုင်ဆိုင်တွင်မူ ကိုတင်အုံး၊ ငရွေးကြီးနှင့် စိန်ကုလားတို့မိသားစု နေရာယူထားကြသည်။

ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးကေသရကတော့ ပတ်ဝန်းကျင် ဆူညံနေမှုကို ဂရုမထား၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မျက်စိ ပိုတ်ကာ ပုတီးတချောက်ချောက် စိပ်လျက်ရှိ၏။ ဆရာတော်၏ ဘေး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာတော့ ဦးတောကျော်သည် မြစ် ပြင်တွင် လူးလာဆန်ခတ်သွားနေကြသော သင်္ဘောတွေကိုလည်း ကောင်း၊ သင်္ဘောပေါ်မှ ပစ်ကျွေးလိုက်သော မုန့်အစအနကလေး များကို ရေပေါ်မကျမီ ကျွင်လည်စွာ ထိုးသုတ်စားကာ ဖျော်ဖြူနေ ကြသည့် စင်ရော်တစ်အုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်ဝင်စားစွာငေး လျက်ရှိ၏။

အဖြူဆွတ်ဆွတ်များ၊ အဖြူတွင် အနက်ရစ်များပါသော စင်ရော်များက လူကိုမကြောက်၊ လက်ဝါးပေါ်ဖြန့်တင်ထားသော ပေါင်မုန့်စကလေးတွေကိုပင် ဝင်ရောက်ထိုးသုတ်စားကာ တင်၊ တင်၊ တင်၊ တင် အော်သံပေးလျက်ရှိ၏။ နေရောင်ခြည်ကြောင့် နောက်ကျီ သော မြစ်ရေပြင်သည် ရွှေရောင်သန်းနေသည် ထင်ရသည်။

ယခုကဲ့သို့ ရန်ကုန်သို့ ဘုရားဖူးလာကြသော ဇုတ္တန်ရွာသား များ၏ အပြန်ခရီးတွင် တစ်စုတစ်ဝေးတည်းနေရာရအောင် ကြိုတင် လက်မှတ်ယူပေးသည့် ငါးခိုင်သူဌေးလင်မယားကို ဦးတောကျော် တို့ တစ်ရွာသားလုံး ကျေးဇူးတင်လျက် ရှိကြသည်။

ဝါးခယ်မနှင့်ရန်ကုန် မိုင် (၁၀၀) ကျော်သာဝေး၍ တစ်ညအိပ် သင်္ဘောစီးလျှင် ရောင်ခိုင်ပေမည့်လည်း သူတို့အရောက်အပေါက် မရှိကြပေ။ ယခင်က ရန်ကုန်မရောက်ဖူးဘဲ သေသွားရသူများ။

ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို ဖူးဆိုင်စမ်းပါဘိဟု တမ်းတရင်း မျက်စိမှိတ်
သွားရသူများ သူတို့ရွာတွင် ရှိခဲ့ဖူးပါ၏။

ယခုတော့မူ ရန်ကုန်ကို အတော်အတန် အရောက်အပေါက်
များလာကြပြီ။ ဟိုတုန်းကတော့ ရန်ကုန်ဆိုတာ . . . ဟု အစချီ၍
ရောက်ဖူးသူများက ပြောလာသောစကားများတွင် လာချင်စရာ
ကြည့်ချင်စရာ၊ ရောက်ချင်စရာ၊ ဖူးချင်စရာ ဘုရားတွေများလှ
ပေမယ့် ကြောက်စရာတွေတလည်း များလှပါ၏။

သူတို့ရွာသားတွေသည် သူတို့မွေးရပ်မြေကို ချစ်ကြသူများ
ဖြစ်၏။ သံယောဇဉ်တွယ်ကြသူများ ဖြစ်၏။ သူတို့ဘာသာ သူတို့
ဦးဦးသားသား ရှာဖွေစားသောက်တာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေလို
ကြသူများသာ ဖြစ်ကြပါ၏။

ရန်ကုန်မှာ လူကွဲသွားရင် ပြန်ရှာရတာ မလွယ်ဘူးနော်ဟု
ပြောထားသဖြင့် လမ်းသွားလျှင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
လက်ချင်းတွဲကာ သွားကြ၏။ လမ်းဖြတ်ကူးလျှင်တောင် တစ်ယောက်
ခါးတစ်ယောက်ဆွဲ၍ ရွှေစွန်ညှိကစားသလို ကူးကြ၏။

ခါးပိုက်နှိုက်တွေ ပေါသတဲ့ဟု ကြားဖူးထားသဖြင့် ပါလာသမျှ
ပိုက်ဆံကလေးကို အတွင်းခံအင်္ကျီအိတ်ထဲထည့်ကာ တိုက်ခိုက်ကြီး
ဖြင့် နှစ်ထပ်လောက် တွယ်ပိတ်ထားကြ၏။

တိုက်ခိုက်မသိသူတွေကို အရောမဝင်မို့ စကားရေး၊ ဖောရောနဲ့
လိမ်သွားတတ်တယ်ဆိုကြသဖြင့် ခပ်တည်တည်နှင့်နေကာ
မေးလျှင် ပြောချင်မှပြောကာ တစ်ဖက်လှည့်နေတတ်ကြ၏။

ရန်ကုန်တွင်မူ သူတို့ရွာသားတစ်စုသည် ငြိုင်းဖြူများကြားတွင် နားမိသော ကိန်းမည်းများကဲ့သို့ အသွင်မတူ ဖြစ်နေကြတော့၏။ တိရစ္ဆာန်ရုံရောက်တော့လည်း 'အဖေရေ အမေရေ မြန်မြန်လာ ပါဗျ ကျားကြီး၊ ကျားကြီး' ဟု၍တစ်မျိုး 'ဆင်ကြီးတွေဗျို့၊ မနည်း မနောကြီးတွေပါလား' ဟုတစ်သွယ် ဆူဆူညံညံ တအံ့တဩ အော်ဟစ်ပြောဆိုကြလျှင် ဘေးနားကလူများက ဝိုင်းကြည့်လျက် လှောင်ပြောင်ရယ်မောတတ်ကြ၏။ တောသားတွေပါလားဟု အထင်သေးသည့်အကြည့်နှင့် ကြည့်တာလည်းခံရသေး၏။

ထိုကဲ့သို့ ရန်ကုန်လည်ပတ်ခြင်း ငါးရက်ခန့်ကို ဦးဆောင် ဦးရွက်၊ ကမကထပြုသူ၊ ခရီးစရိတ်ခံကာ ခေါ်လာသူများကတော့ ဝါးခယ်မသား ငါးပိုင်ပိုင်ရှင်လင်မယားနှင့် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးကေသရပင် ဖြစ်တော့၏။

သူတို့တစ်တွေ ဘယ်သောအခါမှ ရောက်မည်ဟု မခန့်မှန်းနိုင် သော ဖြို့ရွေ့ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ ဘုရားစုံတို့ကိုလည်း ဖူးပြီးပြီ။ တိရစ္ဆာန်ရုံနှင့် သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်ကိုလည်း လေ့လာ ကြည့်ရှုပြီးကြပြီ။ ဦးတောကျော်တို့ ရွာသားတစ်စု ကျေနပ်ဂုဏ်ယူ စွာဖြင့် သင်္ဘောပေါ်မှာ လက်ပံပင်ဆက်ရက်ကျသကဲ့သို့ ဆူညံစွာ ပြောဆိုရယ်မောလျက်ရှိ၏။

မကြာမီ သင်္ဘောကြီး ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှ ထွက်ခွာတော့မည်။ "အဘရေ ထမင်းစားကြရအောင်ဗျို့" ဖိုးနီ၏ အသံကြောင့် ဦးတောကျော်တစ်ယောက် မြစ်ပြင်ကိုငေးရင်း တွေးနေရာမှ ထလာ

ခွဲ၏။ ငါးဆင့်ခန့်ချိန်ကြီးများဖြင့် ထည့်လာခဲ့သော ထမင်းများ ငါးခု ငါးပိကောင်ကြော့များ၊ ငါးသလောက်အကွင်းလိုက်ကြော့များသည် ထမင်းမြိန်စရာကောင်းလှပါ၏။ ဟေ့ဟေ့ . . . ဆရာတော်ကို အအေးကပ်ကြပါဦးဟ၊ ဦးတောကျော်ကပြော၍ အအေးပုလင်း ဝယ်၍ ကပ်ရသေး၏။

“မအေးညွန့် ငါးခုငါးပိကောင်ကတော့ဟေ့ ထမင်းပိုင်းမှာ ဇာတ်လိုက်ပါပဲလား” ဟု ဦးတောကျော်က ဆီးမွမ်းရင်း တစ်ဖတ် နှိုက်၏။

“ဟုတ်ပါအဘရယ်၊ ကျွန်တော်တို့လဲ အိမ်မှာထည့်ကြည့် တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အနီးအေးညွန့်ထည့်တဲ့ ငါးပိကောင်လောက် နူးနူး နပ်နပ်လဲ မရှိဘူး။ စားလို့လဲ မကောင်းဘူးဗျ”

ဇာတ်လိုက်အနားက ထောက်ခံသည်။ မကျင်ငွေက ငါးသလောက် အကွင်းလိုက်ကြော့များကို တစ်ယောက် တစ်ကွင်းကျစီ ဝေပေးရင်း လက်ကျန်ငါးသလောက်ဥကြော်အား ဦးတောကျော် ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးသည်။

“စားပါကွယ်၊ အဘက ငါးခုငါးပိကောင်နဲ့တင် ခံတွင်းတွေနေ ပါပြီ” ဟုပြောကာ ငရုတ်သီးစပ်သဖြင့် ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ခွဲကာ သောက်၏။

“တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း အလုပ်ကိစ္စတွေမေ့ထားပြီး အခုလို ခရီးထွက်ရတာ ပျော်သလိုလိုပဲနော်အဘ . . .” ကိုညိုက ပြောသည်။

“အေးကွ... ချီကြောင့်လဲ ငါတို့ကို စရိတ်စကတကုန်ခံပြီး ရန်ကုန်ဘုရားဖူးပို့ပေးတဲ့ ငါးပိုင်ပိုင်ရှင်တွေကို ကျေးဇူးတင်သကွ။ ဘုရားစုံအောင် လိုက်ပို့ပေး၊ ရှင်းပြပေးတဲ့ ငါတို့ဆရာတော်ကိုလဲ စိတ်ထဲကနေ ချီးမွမ်းပူဇော်မိသကွ။ သူတို့ကျေးဇူးတွေကြောင့်သာ ငါတို့ အခုလို ရောက်လာခဲ့ရတာမဟုတ်လား။ မို့မို့ဆိုရင်တော့ မလွယ်ဘူးဟေ့”

“ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးကို ထိုင်ဖူးပြီး ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းလိုက်တာ တဘာရာ၊ ပြန်တောင် မပြန်ချင်ဘူး” ရွှေဖောင်က တမ်းတမ်းတတ ပြော၏။

“ဘုရားအရိပ် တရားအရိပ်ဆိုတာ အင်မတန် အေးချမ်းတယ် လို့ပြောကြတာမှန်တယ်ဟေ့။ ငါတို့မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ငါးရှာ၊ ဖားရှာ၊ ပုစွန်ဖမ်းနဲ့ တို့တစ်တွေစွဲစိတ်ထဲမှာ လောဘတွေ၊ ဒေါသ တွေစွဲ ထုံမွမ်းနေတာဆိုတော့ ပူလောင်နေတာပေါ့ကွာ။ ငါးမှ ရပျံ မလား၊ ပုစွန် ရပျံမလားဆိုတဲ့ တကုသိုလ်စိတ်တွေစောပြီး တစ်နေ့ ပြီးတစ်နေ့ ကုန်လွန်နေပြီး ဘုရားမေး၊ တရားမေးထားကြသလို ဖြစ်နေရတာ ဝမ်းနည်းစရာ သိပ်ကောင်းတယ်လို့ စောစောက ဆရာတော်ဟောတဲ့တရား ငါ့နားထဲက မထွက်သေးပါဘူးကွာ” ဝမ်းပန်းတနည်းနှင့် ဦးတောကျော်က ပြောသည်။

“တစ်နှစ်ကို တစ်ခေါက်လောက် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီး ဖူးခွင့်ရရင် သေပျော်ပါပြီဗျာ” ဟု ကိုညိုက တမ်းတလျှင် “မင်းကလဲကွာ ဒါလောက်အလွမ်းဝေးတဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားကို ထားပါဦး။ တို့အနား

မှာတင်ရှိနေတဲ့ ရွှေဘုန်ရိုက်ဘုရားတို့၊ သော်ကဘုရားကြီးတို့ကို တောင် ဘုရားဖူးဖို့သက်သက် တစ်နှစ်တစ်ခေါက် မရောက်ပါဘူး။ ဘုရားပွဲမှာ ပေါ်ရအောင်သွားရင်း ဦးချုပ်တာမဟုတ်လားကွ” ကိုတင်တုန်းက ပြန်ပြောသည်။

သူတို့ စားသောက်ပြီးသော ထမင်းပိုင်းကို မိန်းမများက သိမ်းသည်။ ယောက်ျားတစ်သိုက်ကတော့ ရေခန်းကြမ်း၊ လက်ဖက်သုပ် တို့ဖြင့် စကားဖောင်နေဆဲရှိ၏။

သင်္ဘောကြီး ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းက ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး မကြာမီ တွဲတေးတူးမြောင်းဝကို ဝင်တော့မည်။ ကမ်းစပ်သောင်ခုံပေါ်တွင် အနှစ်နှစ် အလလ သောင်တင်ဆွေးမြေနေသော သင်္ဘောပျက် တချို့ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့ သင်္ဘောနောက်ကိုလိုက်ကာ အစာ တောင်းနေသော စင်ရော်ငှက်တို့ပင် ကျန်နေရစ်ခဲ့ပြီ။

“ဒါထက် ဟေ့ကောင်တင်တုန်း၊ သဘာဝသမိုင်းပြတိုက်ထဲက ဝေလငါးကြီးအစိုးစုကြီးတွေ တယ်မဟုတ်လား။ နည်းတာကြီး မဟုတ်ဘူးကွနော်၊ အရည်က ပေလေးငါးခြောက်ဆယ်ရှိလိမ့်မကွ” ကိုရွှေဖောင်က ပြောလျှင် -

“အစ်ကိုရွှေဖောင်ကလဲဗျာ၊ ဘယ်ကမလဲဗျာ။ အလျားခုနစ် ဆယ်နှစ်ပေရှိသတဲ့ဗျာ။ ကိုယ်လုံးတောင် နှစ်ဆယ်ခုနစ်ပေရှိသတဲ့။ ဘေးနားမှာ ဓာရေထားတယ်လေဗျာ” စိန်ကုလားက ဝင်ပြော၏။

“တောက်... အဲသည်လောက်ကြီးတဲ့ ငါးကြီးတစ်ကောင် လောက် ရလိုက်ရင်တော့ အပွဲပဲဟေ့” ဟု ကိုတင်တုန်းက မစားရ ဝခမန်းပြော၏။

“ဟေ့ကောင်တွေရဲ့ ခုနကလေးတင် ဘုရားအကြောင်း၊ တရားအကြောင်း ပြောနေသေးတယ်။ အခု စလာပြီ။ ဒီအကုသိုလ် အလုပ်ကိုပဲ စိတ်မကုန်နိုင်ဘူး”

ဦးတော့ကော့က ဟောက်လျှင် ကိုတင်အုန်းက “အပီး” ခနဲ ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း လက်ဖက်ခွက်ကို နှိတ်သည်။

“နေပါဦး တင်အုန်းရဲ့ အဲသည်လောက်ကြီးတဲ့ ငါ့ကိုများ မင်းက ဘယ်လိုပိုက်နဲ့ မမ်းမတုံးကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး” ငခွေးကြီးက ဝင်၍မေးလျှင် “ဝိုင်းဝန်းနဲ့ ခပ်ပြုံးမမ်းမယ်ကွာ” ဟု ကိုတင်အုန်းက ရွဲ့ရွဲ့ပြောလေတော့ရာ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြတော့၏။ ဝိုင်းဝန်း ဆိုသည်မှာ အဝန်းစံတောင်ခန့်သာရှိသည်ကို သူတို့အားလုံး သိထား ကြသည်မဟုတ်လား။

“ဒါထက် ဟေ့ကောင် သူဝဏ္ဏတံတားဆောက်ဖို့ တိုင်စိုက်တုန်း က မြေကြီးထဲမှာ တွေ့ရတဲ့ ကနစိုအမြစ်ဆုံကြီးက နှစ်ပေါင်း လေးရာကိုးဆယ်ကြာပြီဆိုကွ။ မြေကြီးထဲမှာ ကိုးဆယ်နှစ်ပေနက် တဲ့နေရာက တူးလို့ရတာဆိုပဲကွ။ ထူးဆန်းတယ်ကွနော်”

“ဟုတ်တယ် ကိုတင်အုန်းဈ ကျွန်တော် လက်နဲ့ခေါက်ကြည့် တာ တောင်တောင်မြည်နေသေးတယ်။ မဆွေးသေးဘူးဗျ”

“စိန်ကုလားကလဲ တော်တော်ဗဟုသုတနည်းသကဲ့သို့ကွ။ ရေမြေတောတောင်တို့ရဲ့ သဘာဝအရ တဖြည်းဖြည်းမြေသားတွေ၊ သစ်ရွက်တွေ၊ ဖုန်မှုန့်တွေဟာ နည်းနည်းချင်းဖို့မှန်းမသိ ဖို့သိပ်နေ တာ ငါတို့ သတိမထားမိလို့ပေါ့ကွာ။ နှစ်ပေါင်းရာနဲ့ထောင်နဲ့ချီပြီး

ကြာလာတဲ့အခါ တဖြည်းဖြည်း ဟိုးမြေအောက်မှာ နှစ်မှန်းမသိနှစ် ငြိကျန်ခဲ့တာနေမှာပေါ့။ ငါ ဖတ်ဖူးတဲ့စာလဲမှာလည်း ပိဿနိဗ္ဗိတို့လို မြို့ဟောင်းတွေဟာ မြေကြီးထဲမှာ တူးမုပေါ်ထွက်လာတာကွ။ တို့ရွာ စာကြည့်တိုက်မှာ ရှိတယ်ကွ။ သွားရှာဖတ်ကြည့်ပေတော့”

ရှစ်တန်းအောင်သည်အထိ ကျောင်းနေခဲ့ဖူးပြီး စာတွေအလွန် ဖတ်သော ဖိုးနီကပြောတော့ အားလုံးက ငြိမ်၍ နားထောင်နေ ကြ၏။

“အေး . . . တုတ်မယ်တော့ ငါတို့နားက သဏ္ဍတံသွတ်မြစ်ကြီး ကိုပဲကြည့်၊ ငါတို့ငယ်ငယ်တုန်းက ကျယ်လည်းကျယ်၊ နက်လည်း နက်တယ်ကွ။ အခုတော့ ကျဉ်းလည်းကျဉ်း၊ တော်တော် တိမ်တိမ် လာပြီကွ။ မင်းတို့လဲ အသိသားပဲဟာ”

သူတို့ သင်္ဘောကြီးသည် တွံတေးတူးမြောင်းကို ကျော်ဖြတ်ကာ မြစ်မကြီးထဲဝင်လာပြီး ခေပြင်က ပို့၍ ကျယ်လာနေပြီ။ အုပ်လိုက်၊ အုပ်လိုက်ယုံသန်းလာကြသော အိမ်တန်းတက် စဝ္စလီငှက်များသည် မြားဦးသဏ္ဍာန်ယုံသန်းပြီး ဗျင်းဖြူများကတော့ ရင်ပေါင်တန်း၍ အုပ်ဖွဲ့ကာ ယုံသန်းရင်း သူတို့သင်္ဘောကြီးကို ငုံ့ကြည့်ကျော်မြတ် သွားနေကြသည်။

မြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်ရှိ တောအုပ်ချဲ့တန်းကလေးများသည် လေ အဆော့တွင် ဟိုသည်နေ့ကက ယိမ်းကာ၊ နွဲ့ကာနှင့် သူတို့သင်္ဘော ကြီးကို လက်ပြနုတ်ဆက်ရင်း ဝေးကျန်ခဲ့ပြီ။

လေဂွေသဖြင့် တဖျပ်ဖျပ်ထနေသော ဂယက်လှိုင်းတို့ မင်းမူ နေသော မြစ်ပြင်တွင် ပိုက်လှေကလေးများ ဟိုတစ်ဖူး သည်တစ်ဖွဲ့

ပြန်ကွဲစွာရှိ၏။ တစ်ဖန်သော ပိုက်လှေကလေးများက သူတို့ပိုက်
ကလေးများ သဘောဝင်တိုးမှာစိုးသဖြင့် “ပိုက်လက်” အဆုံးနေရာ
သို့ လှော်တက်ဖြင့် ရေကို ကော်ပက်၍ အချက်ပြနေကြသည်။

သဘောက အနားကပ်ပြီး ကွေ့ကာကောက်ကာရွှေင်၍
မောင်းသည်။ ဆွဲဖော်လိုက်သော ပိုက်သားပြင်ဝယ် ငွေရောင်
ဖွေးလက် ငါးသလောက်များ ဟောတစ်ကောင်၊ ဟောတစ်ကောင်
ငြိတွယ်ပါလာနေသည်ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။

“ငါးသလောက်တွေ ပိုက်မှာတော်တော်ထိနေပဟာ၊ ငါတို့လဲ
ရွာပြန်ရောက်ရောက်ဆင်း ပိုက်မျှောကြရအောင်ဟေ့။ အခုချိန်ဆို
သစ္စတ်မြိုက်မြစ်ထဲမှာ မနက်စောစော နင်းတွေဝေနေတုန်း ဖိလိုက်
မယ့်အမျိုးကွာ” ကိုရွှေဖောင်က တောက်တစ်ချက်ခေါက်ရင်း
မြစ်ပြင်ထဲမှ ပိုက်သမားကို အားကျကာ မချင့်မရဲမြစ်ကာ ရေရွတ်
လှက်မို့၏။

ဟုတ်သည်။ နင်းမူန်တွေ တဖွဲဖွဲ တသဲသဲကျပ်၍ ကျသည့်
အချိန် အရှေ့မြောက်လေကလေး တသုန်သုန်သွေးသည့်အချိန်
မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဟိုဘက်ကမ်း၊ သည်ဘက်ကမ်း ဘယ်ဆီ
ရော်ရမ်းလှမ်းမမြင်နိုင်အောင် ဆီးနင်းရေငွေ့တို့ အံ့ရီဝေပိုင်း
ပိတ်ဆိုင်း ကာဆီးတတ်သည့်အချိန်၊ ခြေလွတ်လျှင်ခြေ၊ လက်လွတ်
လျှင်လက် အေးစက်ထုံကျင်စေသည့် ယခုလိုဆောင်းရာသီဦးမှာ
တော့ ရေလလာကြောမှာ လှေငယ်နှင့် တသိမ့်သိမ့် တငြိမ့်ငြိမ့်
လိုက်ပါစီးမျောရင်း ငါးသလောက်ပိုက်သမားများအဖို့ ငွေရွှင်သော
ကာလကြီးပေတည်း။

သူတို့တစ်တွေကားလုံး တံငါတွေအသွယ်ဖြစ်ကြသောကြောင့် သဘောဘေးဘက်ဆီ ရုပြုတိုးကပ်ကာ ငါးသလောက်ပိုက်လှေ တလေးတွေဆီငေးရင်း ကိုယ်တိုင်ဆင်းပြီး ဖမ်းလိုက်ချင်စိတ်တွေ ကားမရဆီးမနိုင် ဖြစ်နေကြတော့၏။

ရေမျက်နှာပြင်အောက် တစ်တောင်၊ နှစ်တောင် နှစ်မြှုပ် စေပြီး တန်းကာချထားသော ခေါင်းတီပိုက်နှင့် ရေပြင်အောက် လေးငါးခြောက်တောင်အနက်တွင် ပိုက်ခေါင်းကြီးတန်း ကာချထား သော ကြီးပိုက်ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိရာတွင် မည်သည့်ပိုက်မဆို ဆွဲဖော် လိုက်တိုင်း ငါးဆယ်သား၊ ခြောက်ဆယ်သားမှ တစ်ပိဿာ၊ တစ်ပိဿာငါးဆယ်နှင့် နှစ်ပိဿာခန့်ရှိသော ငါးသလောက်တွေ တိုးလေ့ရှိကြ၏။

ငါးအမျိုးမျိုးရှိသည့်အထဲတွင် ငါးသလောက်ဆိုသည့်ငါးမှာ အလွန်အသက်နုသော ငါးမျိုးဖြစ်သည်။ ရေအောက်တွင် ချထား သောပိုက်တွင် တိုးရင်းသေနေတတ်သလို အရှင်ဖမ်းမိပါကလည်း လှေဝမ်းထဲမှာ တဖျပ်ဖျပ်လူးလွန်ရင်း သေသွားတတ်ပါ၏။ မြို့က လူတွေသည် ငါးသလောက်ဆိုလျှင် အတူတူချည်းမှတ်ကြ၏။ တကယ်တော့ ဥရှိသောငါးသလောက်အမက စားလျှင် အရသာ ပေါ့ပြို၊ ငါးဖိုလုံး ခေါ် ငါးသလောက်အထီးကသာ အရသာ လေးပင်ပြီး အလွန်ဆူလှကြောင်း တံငါများသာ သိကြပါ၏။

“တော်တော်ညံ့တဲ့ အကောင်ကွာ၊ ပိုက်ကိုကပ်နေတဲ့ ငါးသလောက်က ပိုက်မှာကွင်းမပူသေးဘူးကွ။ သူ့ပိုက်က မသကာ

ရွှိလှမှု လေးသစ်ကားပေါ့ကွာ။ အဲဒါမျိုးဆိုရင် ပိုက်ကို ခိုးခိုးဆွဲ
မဖော်ဘဲ ပိုက်သားပါ ပါအောင် လုံးထွေးပြီးတင်ရတယ်ကွ။ အခု
တော့ တဖြည်းဖြည်း ဆွဲဖော်တော့ လွတ်ကရောပေါ့ကွာ။”

ဆွဲဖော်နေရင်း လူးကာလွန်ကာ မြစ်ရေထဲ ခုန်ဆင်းသွားသော
ငါးသလောက်တို့ကြည့်ရင်း ဝေဖန်ကြ၏။

“ဟ. . . ဟ. . . ဟိုမှာ တော့သီးတွေ ငြိမ့်ခနဲ ငြိမ့်ခနဲ မျက်စ
ပစ်နေပြီကွ။ ဒါကွင်းစူးနေတာကွ။ မြန်မြန်သွားဖော်ပါတော့လား
ဟဲ့ကောင်ရဲ့။ တော်တော်ကြာ လွတ်သွားတော့မယ်ကွ တောက်. . .
တော်တော်ညှပ်ပါလား ငါ့ကောင်ရယ်” စသည်ဖြင့် သဘောတောင့်တွင်
ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပိုက်သမားများတို့ အားမလို့ အားမရနှင့်
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသံများကြောင့်
ဘုန်းကြီးဟောသမ္မတများတို့ကို တအင်းအင်းခေါင်းညိတ်နေရသော
ဦးတောကော့က ဘုန်းတော်ကြီးမျက်နှာမကောင်းသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသဖြင့် ကိုယ့်နေရာကိုယ်ထိုင်ကြဖို့ လှမ်းအော်လိုက်၏။ သူတို့
သဘော၏လှိုင်းကြောင့် လှိုင်းလုံးပေါ် မြောက်တက်လာလိုက်၊
မြန်နိမ့်ကွသွားလိုက် နောက်တစ်ခါ မြောက်တက်လာပြန်လိုက်နှင့်
ခုန်ပေါက်လှုပ်ရွားနေသော ပိုက်လှေကလေးများပေါ်က ကိုတံငါ
တို့ကမူ ပြုံးပျော်ရယ်မောရင်း တရွေ့ရွေ့ဝေးဝေးသွားသော
သဘောကြီးကို လှော်တက်ကလေးများ မြောက်ကာ ယမ်းကာ
နှုတ်ဆက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေပြီ။

"နေပါစေတော့ ဒကာကြီးရယ်။ သူတို့သဘောကွဲ စိတ်ချမ်းသာ သလို နေကြပါစေ။ ဘုန်းကြီးကြောင့် သူတို့ အနေအထိုင်ခက်နေ ပါမယ်။ ဘုန်းကြီးကတော့ တတ်နိုင်သမျှ ဘုရားနဲ့တရားနဲ့ နီးစပ် အောင် ကြိုးစားပေးတာပါ။ မဇ္ဈိမနိကာယ် မောဂ္ဂလာနသုတ္တန်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့တာလည်း အစွဲသားပဲ။ အတိုချုပ်ပြီး ဟောရရင်တော့ မြတ်စွာဘုရားသခင်ဟာ နိဗ္ဗာန်ကိုသိတယ်။ နိဗ္ဗာန် သို့ရောက်နိုင်တဲ့လမ်းကိုလည်း ညွှန်ပြတယ်။ ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံ တွန့်ပြီး သွားနိုင်တယ်ဆိုတာကိုလည်း မေတ္တာတော် ကရုဏာတော် အနန္တနဲ့ ဟောကြားပြသပေးတော်မူခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘယ်သတ္တဝါတစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမှ ပခုံးနဲ့ထမ်းပြီး ပို့ဆောင်ပေးနိုင်ခြင်းမရှိဘူးတဲ့။ နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်ချင်ရင် နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်စေနိုင်တဲ့အကျင့်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ကျင့်ပါမှ ရောက်မယ်လို့ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပေတာပဲ။ ပိုပြီးရှင်းအောင်ဟောရရင်တော့ ရောဂါဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ လူနာတစ်ယောက်ဟာ ပျောက်ကင်း ချင်ချင်တော့ ရောဂါဝေဒနာကို ကုသပေးမယ့် သမားတော်ကို တိုင်ပိုးကြည်ညိုနေရုံနဲ့၊ ဆေးညွှန်းကို ဖတ်ကြည့်နေရုံနဲ့ မပျောက် ကင်းနိုင်ပါဘူး။

အဲ... ကုသပေးတဲ့ သမားတော်ကို ယုံကြည်မယ်။ သမား တော် ညွှန်ပြတဲ့ ဆေးညွှန်းအတိုင်းလည်း လိုက်နာဖော်စပ် စားသုံး မယ်ဆိုရင်တော့ မုချပျောက်ကင်းပါလိမ့်မယ်။ ပါးစပ်က သကြား။

သကြားဆိုပြီး ပြောနေရုံနဲ့ ချီမလာနိုင်ပါဘူး ဒကာကြီးရယ်။ တကယ့် သကြားကို စားကြည့်မှ ချီမှာပါ။”

ညဘက် ရောက်ခဲ့ပြီ။ မြစ်ကမ်းနှစ်ဖက်စလုံး မှောင်မိုက်လျက် ရှိ၏။ သင်္ဘောကြီးကတော့ မြစ်ကြောင်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့ စုန်ဆင်း လျက်ရှိသည်။ တံတေး။ မအူပင် စသောလမ်းတစ်လျှောက်က မြို့တွေကိုပင် ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီ။ မကြာမီ ရွှေလောင်းသို့ရောက် တော့မည်။ စောစောပိုင်းက ရန်ကုန်အတွေ့အကြုံများကို စားမြုံ့ ပြန်ရင်း စကားတွေ ဖောင်နေခဲ့ကြသော ရွာသားတစ်စု ယခုတော့ တုံးလုံးပက်လက် အိပ်ပျော်နေကြပြီ။

လတ်ဆတ်အေးမြသော မြစ်ပြင်လေသည် အကာအကွယ် ကင်းမဲ့သော သင်္ဘောထဲသို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုးတိုက်ဖြတ်သန်း လျက်ရှိ၏။ သေသေချာချာ သင်္ဘောထဲ၌ ရှုကြည့်လျှင် ထိုမြစ်လေ ထဲတွင် ငါ့ညီနဲ့သင်းသင်းကလေး တွဲခဲ့လိုက်ပါလာနေသည်ကို သိရ လိမ့်မည်။ ကျိန်းသေပါသည်။ ဒါ သူတို့ဒေသ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်လေ အစစ်ပါပဲ။

သင်္ဘောကုန်းပတ် အိပ်ရာခင်းပေါ် ကျောခင်းနေတာကြာပြီ မြစ်သော်လည်း ဦးတောကျော်တစ်ယောက် အိပ်မပျော်နိုင်သေး။ အတွေးပင်လယ်ထဲမှာ မျောပါနေတုန်းဖြစ်၏။

ညနေစောင်းက ဟောကြားခဲ့သော ဘုန်းတော်ကြီး၏ တရား သံက နားထဲမှာ ကြားယောင်နေတုန်းဖြစ်၏။

“တလေးတွေကိုသာ အော်ဇု ငေါက်ရတာ။ ငါကဇရာ . . . ငါကဇရာ သူတို့နှင့် အာများပိုထူးလို့လဲ”

ဘုန်းကြီးနှင့် စကားထောက်စကားခံပြောရန်ဆို၍ သက်ကြီးရွယ်အိုထဲက သူတစ်ယောက်သာပါလာသဖြင့် ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲ၍ မရသောကြောင့်သာ အတူထိုင်၍ ဧည့်ထောက်ခံ၊ စကားပြောနေရသော်လည်း အပေါက်အလမ်းက တည့်လှသည်မဟုတ်ချေ။ တင်ပိုတစ်ခွန်း၊ ဟုတ်ကဲ့တစ်ခွန်း၊ တပည့်တော်တစ်ခွန်း၊ ကျွန်တော်တစ်ခွန်းနှင့် ရှက်စရာကောင်းလှလေ၏။ ထိုအချက်ကပင် ရဟန်းသံဃာတော်တွေနှင့် အဆက်အသွယ်၊ အသွားအလာ၊ အရောက်အပေါက်နည်းလှကြောင်း သက်သေပြနေသည်မဟုတ်လား။

တစ်သက်လုံး အနီးစွဲအောင် ကျင်လည်လာခဲ့ရသော တံငါတို့ မည်သည် ငါးဖမ်း၊ ပုစွန်ဖမ်းလုပ်နေတာတွေ့ရလျှင် စိတ်ဝင်စား၏။ ကြည့်ချင်မြင်ချင်၏။ ဆိုင်းသံကြားလျှင် ထကချင်၊ လက်ချိုးချင်သော ဇာတ်သမားများပမာတည်း။

စောစောက ငါးသလောက်လှေကလေးတွေ ငါးဖမ်းနေသည်ကို လူငယ်တွေမြင်သလို သူလည်း မြင်ခဲ့၏။ မလိမ်စတမ်း မညာစတမ်း ဝန်ခံရလျှင် လူငယ်တွေလိုပင် သူလည်း အားမလို အားမရဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ကိုယ်တိုင်ဆင်း၍ ဖမ်းချင်စိတ် ပေါ်လာခဲ့၏။

“အင်း . . . ဘုရားတရားကို အသာထားလို့ သံဃာနဲ့တောင် အတော်ဝေးနေရသော ဘဝပါလား” ဟုတွေးရင်း ဝမ်းနည်းစိတ်က ရင်ဝပွာ လာဆို၏။

သင်္ဘောပေါ်တွင် ထွန်းထားသည့် မီးလုံးငယ်များတွင် မြစ်တွင်း
 ပိုးကောင်ကလေးတွေ တာရှည်ဖျပ် တိုးဝင်နေကြ၏။ မီးလုံးအောက်
 ကြမ်းခင်းတွင် သေသည့်အကောင်တွေက သေနေကြသလို
 ချင်သည့်အကောင်တွေက တစ်ကောင်ပေါ် တစ်ကောင်တက်၊
 တစ်ကောင်ကို တစ်ကောင်က တိုးနှင့် တလှုပ်လှုပ်တရွရွ သင်္ဘော
 ကြီးကတော့ မှောင်မှိုက်လှသည့် မြစ်နဒီအတွင်း၌ အရှိုန်အဟုန်နှင့်
 တိုးဝင်နေဆဲ။

မောင်ဖြိုမ့်